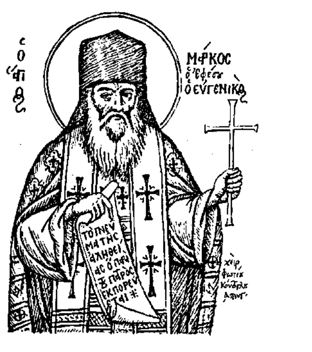

ὈΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

ἙΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ἜΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ἙΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Άδειας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 11 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2017 Νήφωνος Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Εὔπλου Μεγαλομάρτυρος τοῦ Διακόνου, Ἀναστασίου καὶ Δημητρίου Μαρτύρων | ΕΤΟΣ ΝΖ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2177

Ὁμιλία εἰς τήν Κοίμησιν τῆς Παναγίας Δεσποίνης Ἡμῶν Θεοτόκου

Ἐθεώρουν τὴν Θεοτόκον ὡς ἐκμαγεῖον τοῦ Χριστοῦ

Τοῦ Ἁγίου Φιλοθέου τοῦ Κοκκίνου

Ἡ Θεοτόκος καὶ προηγουμένως εἶχε ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ εἶχε νεκρωθεῖ γιὰ ὁτιδήποτε κοσμικὸν πρὸς χάριν Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἀπὸ Αὐτὴν καὶ εἶχε συσταυρωθεῖ μαζί Του πρὶν ἀπὸ ὅλους καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους τούς ἰδικούς Του. Ὥστε δὲν ζοῦσε πλέον αὐτή, ὅπως λέγει γιὰ τὸν ἑαυτόν του ὁ μακάριος Παῦλος, ἀλλὰ μέσα Της ζοῦσε ὁ Χριστός. Ὅμως πολὺ περισσότερον ὕστερα ἐπλημμύρισε ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν πόθο πρὸς Ἐκεῖνον. Γιὰ τοῦτο ἡ ψυχή Της, κάθε ἡμέρα ἐβιάζετο νὰ ἐκπηδήσει ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ νὰ ἐκτινάξει τὸ λίγο χῶμα καὶ τὴν ὕλη τῆς σαρκὸς ποὺ ἔφερε, πρὶν ἀπ' τὴν ὁριστικὴν λύση τοῦ θανάτου, καὶ ποθοῦσε νὰ μεταβεῖ ὑπερφυῶς πρὸς Ἐκεῖνον, τὸ ἀκρότατον τῶν Ἐφετῶν. Μᾶλλον ὅμως προσετέθη στὸ φυσικὸ καὶ μητρικὸ φίλτρο Της πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Δεσπότη, κατὰ μέγιστο μέρος κι ὄχι τυχαῖο καὶ μηδαμινό, καὶ ἡ σωματικὴ ἀποδημία Ἐκείνου. Διότι δὲν ἔχουμε τὴν ἴδια ψυχικὴ διάθεση πρὸς τὰ ἠγαπημένα μας πρόσωπα, ὅταν εἶναι παρόντα, ὅπως ὅταν ἀπουσιάζουν. Πράγματι, ὅταν τὰ φιλικά μας πρόσωπα εἶναι παρόντα, ἡ ἀγαπητικὴ μας διάθεσις πρὸς αὐτά, κατὰ τρόπον λανθάνοντα καταναλώνεται ἤρεμα ἀπὸ τὴν ὄψη καὶ τὴν φωνή τους, ἀπὸ τὴν συναναστροφὴ καὶ τὴν συχνὴ συνομιλία καὶ ἡ ἐπιθυμία μας ἱκανοποιεῖται ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ἐπικοινωνία μαζί τους. Ὅταν ὅμως εἶναι ἀπόντα δοκιμάζεται πάρα πολὺ ὁ πόθος μας πρὸς αὐτά, καὶ ἐλέγχεται ἡ ποιότης τῆς στοργῆς μας, ἀναφλέγονται δὲ οἱ πλέον λησμονημένοι σπινθῆρες τῶν ἐρώτων ἐξελισσόμενοι σὲ μεγίστη καὶ ὑπέρμετρο φλόγα. Στὴν Θεοτόκο ὅμως, ὁ πόθος τῆς ψυχῆς Της κι οἱ ὑπερφυεῖς ἔρωτές της ἦσαν ἐπάνω ἀπ' ὅλα αὐτά, ὅσον ὑψηλότερος ἀπὸ τὴν φύση ἦταν ὁ Ποθούμενος, ὁ ὁποῖος εἶναι ὅλος ὡραιότης κι ἐπιθυμία καὶ τὸ ἔσχατον ὅριον ὅλων τῶν ὀρεκτῶν.

Ποῦ ὅμως ἠμπορεῖς νὰ τοποθετήσεις τὴν θεία καὶ ὑπερφυῆ ἀγάπην Ἐκείνης πρὸς τὸν Θεόν; Ποῖος δὲ λόγος ἢ νοῦς ἀνθρώπινος θὰ ἠμποροῦσε νὰ περιλάβει τὸ πνευματικὸν ὕψος Ἐκείνης, τὶς ἐπιδόσεις Της σὲ κάθε εἶδους ἀρετή, τόσο στὴν θεωρία, λέγω ὅσο καὶ στὴν πράξη; Διότι ἦλθε ἀπὸ τὴν βρεφικήν Της ἡλικίαν, ἀκόμη, πρᾶγμα ποὺ δὲν συνέβη σὲ κανένα, ἦλθε γιὰ νὰ ὑπηρετήσει ὡς θαυμαστὴ διάκονος καὶ ὑπηρέτης τόσο μεγάλου μυστηρίου, αὐτὴ ποὺ ἐξελέγη καὶ ἐπροτιμήθη ἀπὸ ὅλες τὶς γυναῖκες ὅλων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ πρόεδρος τοῦ «ΚΑΙΡΟΥ» συντονίζει τοὺς Σεβ. Ὕδρας, Νέας Ἰωνίας καὶ Ἀργολίδος;

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΘΑ ΔΙΚΑΖΟΥΝ ΕΚ ΝΕΟΥ ΤΟΝ ΑΡΕΙΟΝ!

Δὲν ἀποδέχονται τὴν πρωϊνὴν προσευχὴν εἰς τὸ σχολεῖον λόγῳ πολυπολιτισμικότητος, ἀλλὰ ἐπιδοκιμάζουν τὰς διαθρησκειακὰς συμπροσευχὰς οἱ ὑποστηρικταὶ τῶν νέων θρησκευτικῶν!

Οἱ κ. Θ. Παπαθανασίου, Μ. Κουκουνάρας, Α. Βαλλιανάτος καὶ Δ. Μόσχος

Μετὰ τὴν ἀποπομπήν του ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ «ΘΕΟΛΟΓΙΑ» ὁ κ. Στ. Γιαγκάζογλου ἐξέδωσεν εἰς πεῖσμα τῶν ἐπικριτῶν του Ἱεραρχῶν καὶ θεολόγων περιοδικὸν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Ἀνθίβολα». Τὸ περιοδικὸν ὑποστηρίζει τὸν Σεβ. Περγάμου, μέντορα τοῦ κ. Γιαγκάζογλου, τὸ Κολυμβάριον καὶ τὰ νέα θρησκευτικά. Τὴν ὑποστήριξιν τῶν νέων προγραμμάτων εἰς τὰ θρησκευτικὰ ἀνέλαβεν ὁ ἴδιος μαζὶ μὲ τὸν κ. Δ. Μόσχον, πρόεδρον τοῦ συνδέσμου «ΚΑΙΡΟΣ». Προφανῶς **εἰς τὰς συνεργασίας αὐτάς ἀποβλέπει ὁ κ. Γιαγκάζογλου διὰ τὴν ἐκλογὴν του εἰς τὴν θέσιν τῆς δογματικῆς** τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν καθὼς ὁ κ. Μόσχος εἶναι καθηγητὴς εἰς αὐτὴν θὰ διαδραματίση καθοριστικὸν ρόλον.

Ὁ κ. Δ. Μόσχος συνέγραψεν ἄρθρον μὲ τίτλον «Ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγὴ μεταξὺ ἀνοικτῆς καὶ κλειστῆς θεολογίας». Εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸν ἐπιχειρεῖ νὰ ταυτίση τὴν «ἀνοικτὴ θεολογία» μὲ τὰς θέσεις τοῦ «ΚΑΙΡΟΥ» καὶ τὴν «κλειστὴ» μὲ τοὺς ἐπικριτάς του. Ἐπιθυμεῖ μὲ αὐτὸ τὸ ψυχολογικὸν τέχνασμα νὰ παρουσιάση τὰς θέσεις τοῦ «ΚΑΙΡΟΥ» ὡς θετικάς καὶ προοδευτικάς, ἐνῶ ὅσων προτείνουν μίαν ἄλλην

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Διώκετε τήν ἀγάπην (Α΄ Κορ. 14,1)

Ἀπευθύνομεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ ἀγάπην διὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Λύπην μᾶς προξένησαν τὰ γεγονότα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίας Παρασκευῆς Μηλοχωρίου Ἐορδαίας.

Ὁ ἀκτήμων ἡγούμενος Ἀρχιμ. Μάξιμος Καραβᾶς εἶναι κτήτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, πνευματικὸς πολλῶν πιστῶν Ὀρθοδόξων· δὲν ἔχει κατηγορηθῆ ποτὲ διὰ ἠθικὸν σκάνδαλον καὶ εἶναι στερρὸς ὁμολογητὴς τῶν Πατερικῶν παραδόσεων τῆς Ὀρθοδόξου πίστεώς μας.

Ἀκολουθῶν τὰ βήματα τοῦ μακαριστοῦ πνευματικοῦ του Μητροπολίτου Αὐγουστίνου Καντιώτη, ὁ π. Μάξιμος προχώρησε εἰς τὴν διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου «ἄχρι καιροῦ» ἀπὸ καθαρὰν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν.

Παρακαλοῦμε νὰ ἐνεργήση ἡ ἀγάπη, ὥστε νὰ ἐπικρατήση ἡ εἰρήνη, ἡ μακροθυμία καί νά περιβληθῆ ὁ διάγων τὸ 82ον ἔτος τῆς ἡλικίας του σεβαστὸς πατήρ Μάξιμος μὲ κατανόησιν, ὥστε νὰ χαίρεται καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ μακαριστοῦ μεγάλου ἀγωνιστοῦ Μητροπολίτου Φλωρίνης Αὐγουστίνου ἀλλά καί ἐν ἀναμονῇ τῆς μεγάλης Θεομητορικῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τό μικρόν Πάσχα τοῦ Καλοκαιριοῦ, νά ὑπάρξη καταλλαγή, ἀνοχή καί συγχώρησις.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ποῦ ἡ ἑνότης τῆς Πίστεως;

Γράφει ὁ κ. ***Θεόδωρος Γεωργόπουλος,*** *θεολόγος*

Μητροπολίτης τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἐπετέθη λάβρως κατὰ συναδέλφου του Μητροπολίτου δι' ἐπιστολῆς καὶ ἄρθρου ἀπευθυνομένου πρὸς «καλοπροαιρέτους».

Γιὰ ποιούς λόγους ἔγινε αὐτὴ ἡ ἐπίθεση;

Μήπως ὁ ἐλεγχόμενος Μητροπολίτης κηρύττει αἱρετικά; Μήπως εἶναι οἰκουμενιστής; Μήπως ὑποστηρίζει τὰ νομοθετήματα τῆς Πολιτείας, ὅπως τὸ σύμφωνο συμβιώσεως τῶν γκέι ἢ τὸν νόμον ὑπὲρ τῆς ἀποποινικοποιήσεως τῶν ἀμβλώσεων;

Μήπως διότι ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἐκκοσμίκευση τῆς Ἐκκλησίας;

Μήπως διότι συνηγορεῖ ὑπὲρ καταργήσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων;

Μήπως διότι ὑπερασπίζεται τὸν ἄθεο φεμινισμὸ καὶ τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία τῆς γυναίκας ἀπὸ τὰ «δεσμὰ» τῆς Ἐκκλησίας;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀπέναντι εἰς τά κοινωνικά προβλήματα

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ μας εἶναι πολλοί ἐκεῖνοι πού κατηγοροῦν, χωρίς γνώση, τούς χριστιανούς ὅτι εἶναι ἀδιάφοροι ἀπέναντι στά κοινωνικά προβλήματα καί ἀπρόθυμοι νά συμβάλλουν στή λύση τους, ὅτι εἶναι βολεμένοι καί δέν συμμετέχουν στά κοινά. Γι' αὐτό καί ἀποστρέφουν τό πρόσωπό τους ἀπ' αὐτούς καί δέν δέχονται σχεδόν καμιά ἐπικοινωνία μαζί τους.

Ὅμως τά πράγματα δέν εἶναι ὅπως τά περιγράφουν οἱ ἐπικριτές τῶν χριστιανῶν. Ἡ χριστιανική ἰδιότητα δέν ἀπομακρύνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τά κοινωνικά προβλήματα, πού καί ἐκεῖνος ἀντιμετωπίζει μέ ὅλους τούς ἄλλους. Ἀντίθετα παρακολουθεῖ τί συμβαίνει γύρω του, ἐκφράζει μέ σοβαρότητα τή γνώμη του, ἐνῶ ὁ ἴδιος ποτέ δέν συμμετέχει στή δημιουργία ὁποιουδόποτε νέου προβλήματος, πού θά γίνει αἰτία νά βιώσουν οἱ συνάνθρωποί του δυσάρεστες καταστάσεις. Μελετᾶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τὰ ἐρεβώδη καὶ βλάσφημα ὑπὸ γραφίδων μασόνων!

- Εἶναι «ἀρσενοθήλυκο» τὸ «ὄνομα» (Γιαχβὲ) τοῦ Θεοῦ;
- Ἦταν «ἀρρενόθηλυς» ὁ Ἀδάμ;
- Τί ἦταν ἡ Πτῶσις τῶν Πρωτοπλάστων;
- Ὑπάρχει συνάφεια πρὸς τὶς Ἔμφυλες Ταυτότητες τῶν καιρῶν μας;

3ον - Τελευταῖον

Στὰ προηγούμενα δημοσιεύματά μας ἐδῶ εἴδαμε (μὲ ντοκουμέντα) νὰ ἀναφέρεται ἀπὸ μασονικὲς γραφίδες, ὅτι τὸ «ὄνομα» (Γιαχβὲ) τοῦ Θεοῦ εἶναι **ἀρρενόθηλυ**.

Ἀφοῦ λοιπὸν - κατὰ τοὺς κύκλους αὐτοὺς - ὁ Θεὸς εἶναι «ἀρρενόθηλυς», τὸ ἴδιο ἦταν καὶ ὁ κατ' εἰκόνα αὐτοῦ δημιουργηθείς Ἀδάμ, μὲ ὅλες συνειρμικὰ τὶς συνέπειες αὐτῆς τῆς «διδαχῆς» γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος, σήμερα.

Νὰ τὸ δοῦμε μαζί, καταφεύγοντες - ὅπως πάντα - σὲ αὐθεντικὰ τεκτονικὰ κείμενα.

Στὸ μασονικὸ - θεοσοφικὸ λοιπὸν περιοδικὸ Ἰλισός, ἔτους 1977,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Περὶ Καταγνώσεως Ἑτεροδιδασκαλιῶν

Στό φύλλο 2171/30-6-2017 τοῦ «Ὀρθ. Τύπου» δημοσιεύθηκε κάτω ἀπό τόν τίτλο «Ἐπικρίσεις - Ἀπαντήσεις» μία «Ἀπάντησις τοῦ κ. Ἀντώνη Ἰακ. Ἐλευθεριάδη» ἀπευθυνόμενη στόν Ἀρχιμ. π. Χρυσόστομο Πῆχο, ἀναφορικά μέ τήν εὐρύτατα γνωστή, δημοσιευμένη ἐπίσης στόν Ο.Τ. ἐκ μέρους τοῦ δευτέρου «Κατάγνωσιν ἑτεροδιδασκαλιῶν…» (φύλλο 2157/17-3-2017).

Στό μέρος αὐτῆς τῆς Ἀπαντήσεως πού ἐπιγράφεται «Σημεῖο Πρῶτο», ὁ κ. Ἀντώνης Ἐλευθεριάδης (στό ἑξῆς: κ. Ἐ.) «καταγινώσκει» εἰς βάρος τοῦ συντάκτη τῆς «Καταγνώσεως…», ἀσύγγνωστη περί τήν χρήση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας ἀνεπάρκεια. Συγκεκριμένα γράφει:

«Δέν μπορῶ, ὅμως, να σᾶς ἀποκρύψω πώς προκάλεσε ἀλγεινή ἐντύπωση σέ μένα προσωπικά καί πιστεύω καί σέ ὅλους τούς συναδέλφους Φιλολόγους καί Θεολόγους τῆς Ἑλλάδος, πού ἔτυχε νά διαβάσουν τήν «Καταγνῶσιν» [sic;], πόσο ἀτυχής καί ἄστοχη καί ἐπικίνδυνη γιά τή γλωσσική μας αὐτοσυνειδησία εἶναι νά χρησιμοποιοῦμε ἀβασανίστως καί ἐπιπολαίως καί ἀπαιδεύτως τήν πιό ὡραία γλώσσα τῆς ἀνθρωπότητας…».

Ἐπειδή, ὅπως φαίνεται ἀπό τό σχόλιο αὐτό, θεωρεῖται ὡς δεδομένη σχεδόν, ἡ δυσανεξία, ἔκπληξη ἤ καί θυμηδία τῶν φιλολόγων, κατά τήν ἀνάγνωση τῆς γλωσσικά ἐπίμαχης «φράσης», ἐπιτρέψτε μου ὡς ἀνήκοντα στήν ὁμοταξία αὐτή, νά σᾶς ἐκθέσω τήν ἐπ'αὐτοῦ τοῦ θέματος μόνον, ἄποψή μου.

Τό γλωσσικό ἀτόπημα ἀναφέρεται στήν «παντελῶς ἐσφαλμένη» ὅπως γράφει ὁ κ. Ἐ. «… χρήση τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς καί βυζαντινῆς λέξης «κατάγνωσις» μέ τήν ἔννοια τῆς καταγγελίας, τῆς μηνυτήριας ἀναφορᾶς πρός μία Ἀρχή». Ἀπό τά γραφόμενα στή συνέχεια προκύπτει ὅτι θεωρεῖ ὡς μοναδική δόκιμη σημασία τοῦ ρ. «καταγι(γ)νώσκω» καί τοῦ παράγωγου οὐσιαστικοῦ «κατάγνωσις», ἀποκλειστικά τήν ἔννοια: καταδικάζω /καταδίκη, χωρίς νά μνημονεύεται κἄν, ὅτι ὑπάρχει καί ἄλλη ἐξ ἴσου παραδεδομένη σημασία.

Α. Ἀρκεῖ, ὡστόσο, στοιχειώδης ἔρευνα, γιά νά ἐξακριβωθεῖ ὅτι τόσο στήν ἀρχαία ἑλληνική, ὅσο καί στήν βυζαντινή καί ἐκκλησιαστική γραμματεία, τό ρ. «καταγιγνώσκω» σημαίνει πρωτευόντως ἤ τουλάχιστον παραλλήλως καί: κατηγορῶ, ἐπικρίνω, καταγγέλλω. Μέ τήν ἴδια νοηματική φόρτιση ἀπαντᾶται καί ἡ λ. «κατάγνωσις». Πιό συγκεκριμένα:

1. Γιά τήν διπλή, πολλαπλῶς μαρτυρούμενη σημασία τῶν δύο λέξεων στήν ἀρχαία ἑλληνική γραμματεία ὑπάρχουν κατατοπιστικά λήμματα στό λεξικό τῶν Liddell-Scott, ἀλλά καί σέ ἄλλα πιό εὐπρόσιτα, τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς.

2. Στήν Καινή Διαθήκη, τό ρ. «καταγινώσκω» ἀπαντᾶται μόνο τρεῖς φορές καί ἔχει (καί στίς τρεῖς) τή σημασία «κατηγορῶ»: (α) «Ὅτε δέ ἦλθε Πέτρος εἰς Ἀντιόχειαν, κατά πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν», (Γαλ. β, 11). Πρόκειται γιά κατάγνωση (=κατηγορία, μομφή) εἰς βάρος … Ἀποστόλου. Ἐπίσης, (β, γ): «ὅτι ἐάν καταγινώσκῃ ἡμῶν ἡ καρδία […] (Α΄ Ἰω. γ΄, 20-21).

3. Στήν Παλ. Διαθήκη τό ρ. καταγινώσκω συναντᾶται τρεῖς φορές μέ τήν ἔννοια: ἐλέγχω,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἀνακοίνωσις διὰ τὴν ἱστοσελίδα τοῦ «Ο.Τ.»

Ἀνακοινώνομε πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς διαδικτυακῆς ἱστοσελίδος τοῦ «Ο.Τ.» (orthodoxostypos.gr) ὅτι ἀπὸ τὸ νέον ἐκκλησιαστικὸν ἔτος (Σεπτέμβριος 2017), συγκεκριμένα ἀπὸ τό φύλλον ἀρ. 2178/ 08.09.2017, ὁ «Ο.Τ.» δὲν θὰ παρέχεται δωρεὰν διὰ ἠλεκτρονικὴν μεταφόρτωσιν εἰς μορφὴν pdf, ὡς ἐγίνετο μέχρι σήμερον. Ὅποιος ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναγιγνώσκῃ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ πρέπει εἴτε νὰ ἐγγραφῇ ὡς συνδρομητὴς εἴτε νὰ προμηθεύεται αὐτὸν ἀπὸ ἐπιλεγμένα περίπτερα. Στηρίζοντες τὸν «Ο.Τ.» στηρίζετε τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν, στηρίζετε τὸ ὄργανον διαλόγου καὶ συντονισμοῦ δι' ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, ποὺ ἵδρυσαν καὶ καθιέρωσαν οἱ μακαριστοὶ πατέρες Χαράλαμπος Βασιλόπουλος, Μᾶρκος Μανώλης, Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, Γαβριὴλ Διονυσιάτης, ὁ Ὅσιος Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος, καθὼς καὶ πολλοί ἀκόμη, ὧν τὰ ὀνόματα Κύριος γνωρίζει.

Μηνιαία διακοπὴ τοῦ «Ὀρθ. Τύπου»

ΩΡΑΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

● Λόγῳ τῶν θερινῶν διακοπῶν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», ἡ ἔκδοσις τῆς ἐφημερίδος διακόπτεται τὴν 11ην Αὐγούστου 2017. Τὸ ἑπόμενον φύλλον θὰ ἐκδοθῇ, σὺν Θεῷ, τὴν 8ην Σεπτεμβρίου.

● Τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Ο.Τ. (Κάνιγγος 10) κατὰ τὴν περίοδον τῶν Παρακλήσεων τῆς Παναγίας μας θὰ παραμείνῃ ΚΛΕΙΣΤΟΝ τὸ ἀπόγευμα.

Ἐπίσης θὰ παραμείνῃ ΚΛΕΙΣΤΟΝ τὴν ἑβδομάδα τοῦ 15 Αὐγούστου ἤτοι ἀπὸ 12/8/17 ἕως 20/8/17.

Τὴν ὑπόλοιπον περίοδον θὰ εἶναι ΑΝΟΙΚΤΟΝ.

ἘΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ὁ πατρο-Κοσμᾶς: Διὰ μίαν Ἑλληνορθόδοξον Παιδείαν

Τοῦ ***κ. Ἰωάννου Β. Κωστάκη***

3ον.-Τελευταῖον

Ἀνάγκη νέας ἀρχῆς

Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ παραδεχθοῦμε πὼς γιὰ τὴ σημερινὴ κρίση ποὺ μαστίζει τὴν Ἑλληνικὴ παιδεία καὶ τοὺς τροφίμους τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἱδρυμάτων, ἡ κύρια καὶ μέγιστη εὐθύνη πέφτει στοὺς ὤμους τῶν κατὰ καιροὺς ὑπευθύνων, κυρίως ὅμως καὶ πρωτίστως τῶν ἑκάστοτε πολιτικῶν προϊσταμένων τοῦ ὑπουργείου παιδείας, καὶ τῶν σχετικῶν ἢ ἀσχέτων συνεργατῶν τους.

Ἀπομακρύναμε τὸ Θεὸ ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὴ μόρφωση τῶν νέων. Τὸν ἀπαρνηθήκαμε. Τὸν προδώσαμε. Τὰ παιδιά μας μὲ τὴ βοήθεια τῶν νόμων τῆς πολιτείας γεννιοῦνται, μεγαλώνουν, ἐκπαιδεύονται σὲ κλῖμα οὐδέτερο, ἄχρωμα ἐθνικὰ καὶ θρησκευτικά. Μακριὰ ἀπ' τὸ Θεό, δὲν τὸν γνωρίζουν. Ἡ ἀγωγὴ ποὺ τοὺς προσφέρεται ὁλοένα καὶ περισσότερο ἀποχρωματίζεται θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικά. Δὲν ἐμπνέεται ἀπ' τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὶς ὑγιεῖς ἀρχὲς καὶ παραδόσεις τοῦ γένους. Μᾶλλον ἀλληθωρίζει πρὸς τὴν παγκοσμιοποίηση καὶ τὸν θρησκευτικὸ συγκρητισμό. Μ' αὐτὰ τὰ δεδομένα τὰ διδάσκουμε πὼς ὁ ἄνθρωπος «κατάγεται ἀπ' τὸν πίθηκο», καὶ τώρα ἐπιχειροῦν νὰ κάνουν πράξη τὴν κυριαρχία τῶν παθῶν.

Διδάσκονται, ἀπὸ κάποιους, πὼς ὁ ἄνθρωπος εἶναι μόνο ὕλη, χωρὶς ἀθάνατη ψυχή, καὶ ὅσοι τὸ δέχθηκαν ἀσπάζονται τὸν μηδενισμό. Τοὺς εἶπαν πὼς ἡ θρησκεία εἶναι γιὰ τοὺς δειλοὺς καὶ ὑπανάπτυκτους, καὶ πὼς ἀποτελεῖ «τὸ ὄπιον τοῦ λαοῦ». Ἔτσι τοὺς ὤθησαν νὰ ποδοπατοῦν τὴν ἠθικὴ «σὰν ταμποὺ τοῦ κατεστημένου». Ἡ κατάσταση ἔφτασε στὸ «μὴ παρέκει». Σπείραμε ἀνέμους καὶ ἤδη θερίζουμε θύελλες.

Ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς ἀφύπνισης. Ἡ ὀργανωμένη πολιτεία, μὲ πρῶτο τὸ ὑπουργεῖο παιδείας, καὶ κατ' εὐφημισμὸν Θρησκευμάτων νὰ ἀναλάβουν τὶς εὐθύνες τους. Νὰ ἀρχίσουν, ἐδῶ καὶ τώρα, τὴν ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἀναστήλωση τῆς ἐκπαιδευτικῆς εἰκόνας τῆς πατρίδος μας. Νὰ τὴν ἐπαναφέρουν στὶς αἰώνιες καὶ θεμελιώδεις ἀξίες τῆς Ἑλληνορθόδοξης παράδοσης. Κάπως, ἔτσι, ὅπως τὴν βίωσε καὶ δίδαξαν οἱ μεγάλοι δάσκαλοι τοῦ γένους, καὶ πρῶτος μεταξὺ αὐτῶν ὁ ταπεινὸς πατροΚοσμᾶς, ὁ ἅγιος τῶν σκλάβων.

Μόνος αὐτός, στὸ πυκνὸ σκοτάδι τῆς μακραίωνης δουλείας, ἄναψε τὴν πνευματικὴ δᾶδα του καὶ σκόρπισε τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς Ἑλληνορθόδοξης παράδοσης σ' ὅλη τὴ Ρωμιοσύνη. Ἰδιαίτερα σήμερα κρίνεται ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψουν στὰ σχολεῖα τῆς πατρίδας μας οἱ μεγάλοι ἐξόριστοι τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας. Οἱ ἅγιοι, οἱ μεγάλοι πατέρες, οἱ διδάσκαλοι τοῦ γένους τῆς πατρίδος, νὰ φωτίσουν ξανὰ τοὺς τροφίμους τῶν ἐκπαιδευτικῶν μας ἱδρυμάτων, μὲ τὸ φῶς τῆς ἀληθινῆς σοφίας καὶ πραγματικὰ ὠφέλιμης γνώσης. Ὅταν αὐτοὶ καὶ τὰ μηνύματά τους ἐπιστρέψουν στὶς σχολικὲς αἴθουσες, ὅταν τὰ συγγράμματά τους ἀνοιχθοῦν ξανά, γιὰ νὰ ποτίσουν τὶς διψασμένες ψυχὲς τῶν νέων μας μὲ τοὺς μελίρρυτους ποταμοὺς τῆς σοφίας, καὶ τοὺς διδάξουν μὲ τὴ ἀρετή τους, ὅταν ἀκόμα τὸ «ὕδωρ τὸ ζῶν καὶ ἁλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον» ρεύσει στὰ σχολεῖα, ΤΟΤΕ ἡ διψῶσα ἔρημος τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας θὰ «ἀνθίσει καὶ ὑλοχαρίσει ὡς κρίνον». Τότε οἱ πολύπαθοι Ἕλληνες καὶ μαζί τους ἡ μαρτυρικὴ ὀρθοδοξία θὰ καταυγασθοῦν ἀπ' ἀληθινὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, μέσα στὴν ἀσέληνη νύχτα τῆς ἐγκόσμιας πορείας τους.

Ἐπίλογος

Ὡς περισσότερο κατάλληλο κλείσιμο τῆς σύντομης αὐτῆς ἀναφορᾶς στὴν παιδευτικὴ προσφορὰ τοὺς ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τὸ ὅραμά του γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀνάσταση τοῦ Γένους, ἀλλὰ καὶ προτροπὴ γιὰ τοὺς κατὰ καιροὺς ὑπευθύνους, παραθέτω ἀπόσπασμα ἀπ' τὸν «Λαμπριάτικο ψάλτη» τοῦ μεγάλου ἁγίου τῶν Νεοελληνικῶν γραμμάτων τοῦ κὺρ-Ἀλέξανδρου Παπαδιαμάντη, τοῦ ἐξόριστου κι' αὐτοῦ ἀπ' τὰ σύγχρονα προγράμματα σπουδῶν τῶν Ἑλληνοπαίδων. Ἔτος 1893.

«Μὴ θρησκευτικά, πρὸς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τὴν 15ην Αὐγούστου ἡ μεγάλη Θεομητορικὴ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου· δεσπόζει ὅλου τοῦ μηνὸς Αὐγούστου καὶ θεωρεῖται ὡς τὸ Πάσχα τοῦ θέρους. Εἰκὼν Βασιλείου Λέπουρα.

Τό ἱστορικόν τῆς 6ης παραγράφου τοῦ κειμένου «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί ὁ λοιπός Χριστιανικός κόσμος»*

Τοῦ ***Σεβ. Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου***

Ὁ Σεβ. Ναυπάκτου συνέγραψε μελέτην 40 σελίδων, εἰς τὴν ὁποίαν διερευνᾶ τὴν πορείαν τῶν συζητήσεων ἐπὶ τοῦ κειμένου τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων κατὰ τὴν Γ΄ Πανορθόδοξον Διάσκεψιν (1986). Παραθέτομεν ἐλάχιστα τμήματα αὐτῆς ἀκολούθως:

Ἡ συζήτησις ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

Τά κείμενα τά ἐπεξεργάζονταν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί στήν συνέχεια ἀναπέμπονταν «ὡς κεκλεισμένα» θέματα στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο, ἡ ὁποία ὅμως εἶχε τήν ἁρμοδιότητα νά ἐξετάση τό σύνολο τῶν διαλόγων στήν οὐσία καί τίς λεπτομέρειές του.

Τελικά, αὐτό δέν ἔγινε ἀκριβῶς ἔτσι, διότι καί τά κείμενα συζητήθηκαν στίς Ἱεραρχίες τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πού εἶχαν τήν δυνατότητα νά κάνουν προτάσεις, ἄν καί οἱ περισσότερες προτάσεις δέν μποροῦσαν νά περάσουν, λόγῳ τῆς ἑρμηνείας πού ἔδωσαν στό θέμα τῆς ὁμοφωνίας, ἀλλά οὔτε ἔγινε στήν Σύνοδο τῆς Κρήτης συζήτηση γιά τό ποῦ βρίσκεται ὁ κάθε διάλογος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ «τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον»...

Ὁ Πρόεδρος τῆς Γ΄ Πανορθοδόξου Διασκέψεως **Μητροπολίτης Μύρων Χρυσόστομος,** ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἐνημέρωσε αὐθεντικῶς τούς ἐκπροσώπους τῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅτι μεταξύ τῶν 100 περίπου θεμάτων πού εἶχαν καταρτισθῆ ἀπό τήν Α΄ Πανορθόδοξο Διάσκεψη στήν Ρόδο τό 1961, εἶχε τεθῆ καί τό θέμα τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης, εἶχε τεθῆ καί τό θέμα τῆς ἀκριβείας καί τῆς οἰκονομίας στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, τό ὁποῖο διερευνοῦσε ἀπό πλευρᾶς ἐκκλησιολογίας, τί εἶναι οἱ ἄλλες Χριστιανικές Ὁμολογίες, ἀλλά καί πῶς δεχόμαστε στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τούς ἑτεροδόξους Χριστιανούς, μέ Βάπτισμα ἤ μέ Χρῖσμα, πρᾶγμα πού θά δινόταν ἡ ἀπάντηση ἄν ὑπάρχη ἔγκυρο καί ὑποστατό βάπτισμα ἐκτός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ καὶ ΣΧΟΛΙΑ

«Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι»

ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟ, τὸ «Πάσχα τοῦ Καλοκαιριοῦ», εἶναι ἕνας σημαντικὸς ἑορτολογικὸς σταθμὸς τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ εὐσεβὴς ὀρθόδοξος λαὸς μας λατρεύει τὸν Τριαδικὸ Θεὸ καὶ τιμᾶ τοὺς ἁγίους Του, ὡς γνησίους θεράποντές Του, ὅπως ὅρισε ἡ Ζ´ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Περισσότερο ἀπὸ ὅλους τούς ἁγίους τιμᾶ τὴ Θεοτόκο, ἡ Ὁποία ἀξιώθηκε νὰ γίνει ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ. Νὰ γίνει τὸ τίμιο δοχεῖο, τὸ ὁποῖο δέχτηκε τὸν ἄπειρο καὶ αἰώνιο Θεό. Κράτησε στὰ πάναγνα σπλάγχνα Της «τὸν ἀχώρητον παντὶ» καὶ ἔθρεψε τὸν τροφέα τῆς κτήσεως. Ἡ Παναγία μας ὑπῆρξε τὸ πλέον πολύτιμο μέσο, ποὺ ἡ Θεία Πρόνοια ἐπέλεξε, γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ τό, πρὸ αἰώνων ἑτοιμασμένο, σχέδιο τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Αὐτὴ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς μητέρας της, ἁγίας Ἄννας, εἶχε κληθεῖ νὰ ἔρθει στὸν κόσμο, γιὰ νὰ συμβάλει, ἀπὸ ἀνθρωπίνης πλευρᾶς, στὴ σωτηρία τοῦ πεσόντος ἀνθρώπου καὶ ὁλοκλήρου τῆς δημιουργίας. Δὲν ἔζησε γιὰ τὸν ἑαυτό Της, ἀλλὰ γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ κόσμος. Ἡ ἐπὶ γῆς ζωή Της ἦταν ταυτισμένη μὲ τὴν ὑψηλὴ διακονία, ποὺ τῆς εἶχε ἀναθέσει ὁ Θεός. Ἔγινε μητέρα τοῦ ἀμήτορα Θεοῦ Λόγου, γιὰ νὰ γίνει καὶ μητέρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς ἦρθε στὸν κόσμο, γιὰ νὰ γίνει ἀδελφός μας, καθ᾽ ὅτι «οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς (ἡμᾶς) καλεῖν» (Ἑβρ.2,12). Ὅμως Αὐτὴ ὑπῆρξε ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ φυσική μας μητέρα, τὴν προμήτορά μας Εὔα, ἡ ὁποία ὑπῆρξε ἡ αἴτια τῆς πτώσης μας, ἐνῷ ἡ πνευματική μας μητέρα, ἡ Θεοτόκος ἔγινε αἰτία τῆς σωτηρίας μας. Ὄχι μόνον μὲ τὴν ἐπίγεια ζωή Της μᾶς εὐεργέτησε, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴ θέση Της στὸν οὐρανὸ νοιάζεται γιά μᾶς, ἱκετεύοντας ἀέναα στὸν Υἱό Της γιὰ τὴ σωτηρία μας καὶ κάθε βοήθειά μας!

Εἰκὼν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ῥέει Μύρον καὶ θαυματουργεῖ!

ΕΙΝΑΙ καὶ αὐτὴ μία ἀπὸ τὶς λίγες ἐλπιδοφόρες εἰδήσεις, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾶ καὶ στέλνει τὴ χάρη Του, παρ᾽ ὅλη τὴν ἀποστασία μας. Ἱερὴ Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου στὸ Ἰλλινόις τῶν Η.Π.Α. ἀναβλύζει μύρο καὶ θαυματουργεῖ! Διαβάστε τὴν εἴδηση: «Χιλιάδες πιστῶν στὶς ΗΠΑ σπεύδουν σὲ ὀρθόδοξη ἐκκλησία στὸ Ἰλλινόις προκειμένου νὰ προσκυνήσουν τὴ θαυματουργὴ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ, ὅπως ἀναφέρουν σὲ δημοσίευμά τους οἱ Los Angeles Times. Σύμφωνα μὲ τοὺς Los Angeles Times, ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ, στὴν ἐκκλησία τῆς Κοίμησης τῆς Θεοτόκου, βγαίνει μύρο. Οἱ πιστοὶ κατακλύζουν τὴν ἐκκλησία προκειμένου νὰ προσκυνήσουν τὴν εἰκόνα καὶ νὰ πάρουν λίγο ἀπὸ τὸ μύρο ποὺ βγαίνει ἀπὸ αὐτή, ἀναφέρει τὸ δημοσίευμα. "Δέν ἔχουμε προβεῖ σὲ κάποια ἐπίσημη ἀνακοίνωση σχετικὰ μὲ αὐτό. Ὅσοι πιστοὶ θέλουν, πιστεύουν ὅτι ἡ εἰκόνα εἶναι θαυματουργή. Ἂν αὐτὸ φέρνει πιὸ κοντὰ τοὺς πιστοὺς στὸ Θεὸ τότε εἶναι ὑπέροχο" δήλωσε ὁ ἐπίσκοπος τῆς Μητρόπολης τοῦ Σικάγου. Πολλὲς εἶναι οἱ ἀναφορὲς τῶν πιστῶν ὅτι τὸ μύρο ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν εἰκόνα εἶναι θαυματουργὸ καὶ ὅτι ἔχει θεραπευτικὲς ἰδιότητες» (Ἰστ. Ἀποκάλυψη Τζόν)! Ἐμεῖς τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ ποῦμε εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ζωντανὸς καὶ μᾶς δείχνει τὴν παρουσία Του μὲ ζωντανὰ θαύματα. Μόνο ποὺ ἐμεῖς ἔχουμε ἑρμητικὰ κλειστὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας καὶ δὲ θέλουμε νὰ τὰ δοῦμε!

Τὰ παρεπόμενα τοῦ θανάτου τοῦ ἐγγονοῦ τοῦ Στάλιν!

ΠΕΘΑΝΕ πρὶν λίγες ἡμέρες ὁ ἐγγονὸς ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πλέον αἱμοσταγεῖς δικτάτορες καὶ πολεμίους τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία, ὁ ἐγγονὸς τοῦ κόκκινου σοβιετικοῦ δικτάτορα Στάλιν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀλλάξει, ἀπὸ βδελυγμία τὸ ἐπώνυμό του! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὁ ἐγγονὸς τοῦ Ἰωσὴφ Στάλιν, Ἀλεξάντρ Μπουρντόνσκι, πέθανε σὲ ἡλικία 75 χρονῶν. Ὁ Μπουρντόνσκι ἦταν σκηνοθέτης κι ἐργαζόταν στὸ Θέατρο τοῦ Στρατοῦ ἀπὸ τὸ 1972. Πατέρας του ἦταν ὁ Βασίλι Στάλιν καὶ μητέρα του ἡ Γκαλίνα Μπουρντόνσκαγια. Μετὰ τὸν χωρισμό τους καὶ συγκεκριμένα τὸ 1954 ὁ Ἀλεξάντρ πῆρε τὸ ἐπίθετο τῆς μητέρας του. Ὁ ἴδιος σὲ μία ἀπὸ τὶς συνεντεύξεις του, εἶχε δηλώσει ὅτι εἶχε δεῖ ἀπὸ μακριὰ τὸν παπποὺ ποὺ στέκονταν στὸ βῆμα σὲ μία ἀπὸ τὶς παρελάσεις στὴν Κόκκινη Πλατεῖα καὶ ἀπὸ κοντά, μόνο μία φορά: στὴν κηδεία του, τὸ 1953. Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια ὁ Ἀλεξάντρ εἶχε δηλώσει πὼς κανένας δὲν ἤθελε νά ἔχει τὴν παιδική του ἡλικία καὶ πὼς ἄλλαξε τὸ ὄνομά του, γιὰ νὰ ζήσει μέσα στὶς Τέχνες» (Ἰστ. Tribune.gr)! Δίδαγμα: ὅταν οἱ ἴδιοι οἱ κατὰ σάρκα συγγενεῖς τοῦ κόκκινου τέρατος (κόρη, ἐγγονὸς) τὸν εἶχαν ἀποκηρύξει καὶ οἱ σύγχρονοι κομμουνιστὲς τὸν ἀποθεώνουν, κάτι δὲν πάει καλὰ μὲ τὴν ψυχική τους ὑγεία! Τὸ «ἐργατοσωτήριο» ΚΚΕ ἀποκατέστησε, σὲ προηγούμενο συνέδριό του τὸ «μακαρίτη σύντροφο» καὶ «πατερούλη τῶν λαῶν», γιὰ ποιὸ λόγο; Προφανῶς γιὰ τὸ ὅτι ὑπῆρξε μέγας διώκτης καὶ σφαγέας τῶν Χριστιανῶν! Ὁ διάβολος «ἀποθεώνει» τοὺς δικούς του!

Ἀπίστευτος ἀπαξίωσις τῶν Ὀρθοδόξων ἀπὸ τὸν «Ἅγιον» Ζιμπάμπουε!

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ καὶ ξαναδιαβάζοντας τὰ «ἔργα καὶ τὶς ἡμέρες» τῶν συγχρόνων μας ἐπισκόπων, θυμούμαστε τὰ προφητικὰ λόγια του ἀειμνήστου ἐπιφανοῦς καθηγητῆ π. Ἰωάννου Ρωμανίδου, πὼς «στὸ μέλλον τὸ πρόβλημα τῆς Ἐκκλησίας θὰ εἶναι οἱ ἐπίσκοποί» της! Δεῖτε μία περίπτωση καὶ κρίνετε: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ζιμπάμπουε κ. Σεραφεὶμ Κικκώκης εἶχε ἀποκαλέσει παλιότερα ὅσους ἀντιδροῦν γιὰ τὴ «Σύνοδο» τῆς Κρήτης «θεομπαῖχτες» καὶ πρόσφατα τούς ἐξομοίωσε μὲ τοὺς …ἀρειανούς! Ἰδοὺ τί εἶπε: «Νὰ μὴ ξεχνοῦν μερικοὶ προσήλυτοι ὀρθόδοξοι θεολόγοι ποὺ πολεμοῦν τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο, ὅπως οἱ Ἀρειανοὶ τὴν Πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τῆς Νικαίας, ὅτι προέρχονται ἀπὸ Τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ποὺ βιώνουν τὴν Ὀρθοδοξία καὶ τὸν Χριστιανισμὸ λιγότερα ἀπὸ χίλια χρόνια ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ συμμετεῖχαν στὶς ἐργασίες της. Δυστυχῶς κι οἱ Χριστιανοὶ τοῦ ἑνδέκατου αἰώνα φέρουν εὐθύνη γιὰ τὸ τότε σχίσμα τοῦ 1054. Ὅσοι πολεμοῦν τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο λίγο πολὺ συμπεριφέρονται ὅπως οἱ χριστιανοί τοῦ ἑνδέκατου αἰώνα μὲ κοινὸ χαρακτηρισμὸ ἀντὶ τῆς ἀγάπης τὸ μῖσος καὶ τὸ φανατισμό. Ὅσοι πολεμοῦν τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο, δυστυχῶς δείχνουν ὅτι δὲν μᾶς ἀγαποῦν ὅσο τοὺς ἀγαπᾶμε, ὅπως δείξαμε ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ συμμετείχαμε στὶς ἐργασίες τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου καὶ κατὰ συνέπεια τὶς Ἐκκλησίες μας» (Ἰστ. Τρελογιάννης)! Ὅσοι λοιπόν, ἔχουμε τὸ «θράσος» καὶ τὴν «ἀναίδεια» νὰ ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὴν περιφρούρηση τῆς σῴζουσας ἀλήθειας τῆς Ἐκκλησίας μας, μᾶς «στολίζουν» ἀνάλογα οἱ θιασῶτες τοῦ οἰκουμενισμοῦ! Καὶ ξέρετε γιατί; Διότι τοὺς «χαλᾶμε τὴ σούπα»!

Πανηγυρικὸς λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου

ΠΑΡΑΘΕΤΟΥΜΕ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ λόγο τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου στὴ μεγάλη θεομητορικὴ ἑορτή: «Τώρα λοιπόν, ἐνῷ ἔκλεισε τοὺς αἰσθητοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ Θεοτόκος, ὑψώνει γιὰ χάρη μας τοὺς νοητούς, σὰν λαμπροὺς καὶ μεγάλους φωστῆρες ποὺ ποτὲ ὡς τώρα δὲν βασίλεψαν, γιὰ νὰ ἀγρυπνοῦν καὶ νὰ ἐξιλεώνουν τὸν Θεὸ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Τώρα, ἐνῷ στὰ θεοκίνητα χείλη της σίγησε ὁ ἔναρθρος λόγος, ἀείλαλο ἀνοίγει τὸ πρεσβευτικὸ της στόμα ὑπὲρ ὅλου τοῦ γένους. Τώρα, ἐνῷ συνέστειλε τὶς σωματικὲς καὶ θεοφόρες της παλάμες, τὶς ὑψώνει ἄφθαρτες πρὸς τὸ Δεσπότη ὑπὲρ ὁλόκληρης τῆς οἰκουμένης. Τώρα, ἐνῷ μᾶς ἀπέκρυψε τὰ ἡλιοειδῆ καὶ φυσικὰ χαρακτηριστικά της, ἀκτινοβολεῖ διὰ μέσου τῆς σκιαγραφίας τῆς εἰκόνας της καὶ τὴν παρέχει στὸ λαὸ πρὸς ἀσπασμὸ εὐεργετικὸ καὶ σχετικὴ προσκύνηση, εἴτε τὸ θέλουν οἱ αἱρετικοὶ εἴτε ὄχι. Ἐνῷ λοιπὸν πέταξε ἐπάνω ἡ πάναγνη περιστερά, δὲν παύει νὰ φυλάττει τὰ κάτω. Ἐνῷ ἐξῆλθε τοῦ σώματος, μὲ τὸ πνεῦμα της εἶναι μαζί μας. Ἐνῷ ὁδηγήθηκε στοὺς οὐρανούς, ἐξοστρακίζει ἀπὸ ἀνάμεσά μας τοὺς δαίμονες μεσιτεύοντας πρὸς τὸν Κύριο. […] Ἀλλὰ τί ἐπίσημη καὶ λαμπρὴ— μὲ ἀγαλλίαση τὸ λέω - ἡ πανήγυρίς σου! Πόσο σημειοφόρος καὶ θαυματουργικὴ ἡ μετάστασή σου! Πόσο ζωοπάροχος καὶ ἀφθαρτοδώρητος ὁ ἐνταφιασμός σου, μητέρα τοῦ φωτός! Τώρα ὅμως ποὺ πέρασες τὰ σύννεφα καὶ ἀνέβηκες στὸν οὐρανὸ καὶ μπῆκες στὰ ἅγια τῶν ἁγίων «ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως καὶ ἐξομολογήσεως», ἀξίωσε, Θεοτόκε, νὰ εὐλογήσεις πλούσια τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Μὲ τὶς πρεσβεῖες σου κάνε εὔκρατους τούς καιροὺς- χάριζε τὴ βροχὴ στὴν ὥρα της· κατεύθυνε σωστά τούς ἀνέμους· κάνε τὴ γῆ νὰ καρποφορεῖ· δώρισε τὴν εἰρήνη στὴν Ἐκκλησία· κράτυνε τὴν Ὀρθοδοξία· φύλαγε τὴν βασιλεία· ἀπόκρουε τὶς ἐπιθέσεις τῶν βαρβάρων σκέπαζε ὁλόκληρο τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν, τέλος δὲ συγχώρησε καὶ τὴ δική μου τόλμη»! Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς!

Σεβ. Ζιμπάμπουε: Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀντιδράσωμεν μὲ «μῖσος» καὶ «φανατισμὸν» τὸ 1054!

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγουμένου σχολίου μας, ὁ μαινόμενος «ἀπὸ ἀγάπη», «ἅγιος» Ζιμπάμπουε κ. Σεραφεὶμ Κικκώκης «ἔδωσε τὰ εὔσημα» σὲ ὅσους κάνουν κριτικὴ στὴν «Σύνοδο» τοῦ Κολυμβαρίου, «συμπεριφέρονται ὅπως οἱ χριστιανοί τοῦ ἑνδέκατου αἰώνα μὲ κοινὸ χαρακτηρισμὸ ἀντὶ τῆς ἀγάπης τὸ μῖσος καὶ τὸ φανατισμὸ» (Ἰστ. Τρελογιάννης)! Ἀλήθεια, σὲ ποιοὺς χριστιανοὺς τοῦ 11ου αἰώνα ἀναφέρεται ὁ Σεβασμιώτατος; Μήπως στοὺς παπικούς; Μήπως στοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, ἤ μήπως καὶ σ' αὐτούς; Προφανῶς ναί! Ἄλλωστε οἱ σύγχρονοι οἰκουμενιστὲς βάζουν στὸ «ἴδιο τσουβάλι», τόσο τοὺς αἱρετικοὺς παπικοὺς τῆς ταραγμένης ἐκείνης περιόδου, ὅσο καὶ τοὺς Ὀρθοδόξους, κατηγορώντας τους γιὰ «ἔλλειψη ἀγάπης καὶ κατανόησης»! Δηλαδή, γιὰ τόν, ἀνιστόρητο «ἅγιο» Ζιμπάμπουε, οἱ Ὀρθόδοξοι θὰ ἔπρεπε νὰ σκύψουν τὸ κεφάλι καὶ νὰ ποῦν ναὶ στοὺς Φράγκους καταληψίες τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρώμης. Νὰ ποῦν ναὶ στὸ ἐξουσιαστικὸ πρωτεῖο, ναὶ στὸ φιλιόκβε, ναὶ στὰ ἄζυμα, ναὶ στὴν πολιτικοποίηση τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ μὴ φανοῦν ὅτι διακατέχονται ἀπὸ μῖσος καὶ φανατισμό, πρὸς τοὺς «ἀδελφούς μας τῆς Δύσεως»! Νὰ «χάψουν» ἄκριτα καὶ χωρὶς ἀντίδραση τὶς δαιμονικὲς παραλογίες τῶν αἱρετικῶν Φράγκων! Δεῖτε, ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες, θεολογικὴ ρηχότητα καὶ κυρίως ὁμολογιακὴ ἀπουσία στὰ λόγια τοῦ ἐν λόγῳ ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος ἔδωσε φρικτοὺς ὅρκους, κατὰ τὴ χειροτονία του, γιὰ νὰ διαφυλάττει ἀπαράχαρκτη τὴν παρακαταθήκη, δηλαδὴ τὴ σῴζουσα ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας! Τὸ τραγικὸ εἶναι ὅτι δὲν εἶναι ὁ μόνος ποὺ ξεστομίζει τέτοιες φρικαλεότητες, ἀλλὰ μία μεγάλη μερίδα ὁμοφρόνων του ἐπισκόπων! Δυστυχῶς!

κ. Φραγκίσκος: Εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεὸν τὰ «τσιπάκια»!

Ο κ. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ὁ «ἀλάθητος» καὶ «πρῶτος» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας», ἀποτελεῖ τὸ πλέον φανερὸ καὶ εὔηχο φερέφωνο τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων, ἡ ὁποία προετοιμάζεται νὰ εἰσάγει τὴν ἀνθρωπότητα στὴ χειρότερη καὶ ἐφιαλτικότερη φάση τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. Στὴν ἀπόλυτη ὑποδούλωση τῶν ἀνθρώπων, μὲ «ἀόρατες ἁλυσίδες», δηλαδὴ μὲ τὴ σύγχρονη τεχνολογία! Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ φρικτὰ καὶ δαιμονικῆς ἐμπνεύσεως μέσα εἶναι καὶ τὸ περιβόητο «τσιπάκι», τὸ ὁποῖο θὰ εἶναι ὁ ἀχώριστος «κατάσκοπός» μας! Τὴ στιγμὴ ποὺ ἑκατομμύρια ἄνθρωποι καὶ φορεῖς σὲ ὅλο τὸν κόσμο ἀντιδροῦν γιὰ τὸ «τσιπάκι» ὁ «ἀλάθητος» τὸ συστήνει καὶ μάλιστα τὸ θεωρεῖ ὡς «εὐλογία Θεοῦ»! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «ὁ πάπας Francis, ὑποστήριξε ξεκάθαρα καὶ τάχθηκε ὑπὲρ τῶν τεχνολογιῶν RFID Chip καὶ τὸ ἐξαιρετικὸ δυναμικὸ ποὺ διαθέτουν γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἑβδομαδιαίας ὁμιλίας ὁ Ποντίφικας μίλησε στὸ πλῆθος γιὰ τὴν ἄποψή του σχετικὰ μὲ τὴν τεχνολογία RFID καὶ διαβεβαίωσε τοὺς ὀπαδούς του ὅτι καμία πνευματικὴ βλάβη δὲν μπορεῖ νὰ προέλθει ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ ἐμφυτεύματος RFID. Ἔχουμε ἐξετάσει τὶς γραφὲς καλά, καὶ μπορῶ μὲ βεβαιότητα νὰ πῶ ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτα ποὺ νὰ βεβαιώνει ὅτι τὰ τσὶπ RFID εἶναι σατανικά. Ἂν μὴ τί ἄλλο, αὐτὲς οἱ συσκευὲς εἶναι μία εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεὸ τὸν ἴδιο, ὁ ὁποῖος τὰ παραχώρησε στὴν ἀνθρωπότητα, γιὰ νὰ λύσει πολλὰ ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ κόσμου» (Ἰστ. Τρικλοπόδι)! Τὸ πλέον ἐξωφρενικὸ εἶναι ὅτι ὁ «κουμπούρας», περὶ τὴν θεολογία, «ἀλάθητος», διαβεβαιώνει ὅτι τὸ «ἔψαξε» θεολογικὰ καὶ δὲ βρῆκε τίποτε τὸ ὕποπτο, ὅτι δὲν εἶναι σατανικό, ἀλλὰ εὐλογία ἀπὸ τὸ Θεό! Ἰδοὺ ὁ τέλειος τύπος τοῦ ψευδοπροφήτη, ὁ ὁποῖος θὰ προπορευτεῖ τοῦ Ἀντιχρίστου!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΗΦΩΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

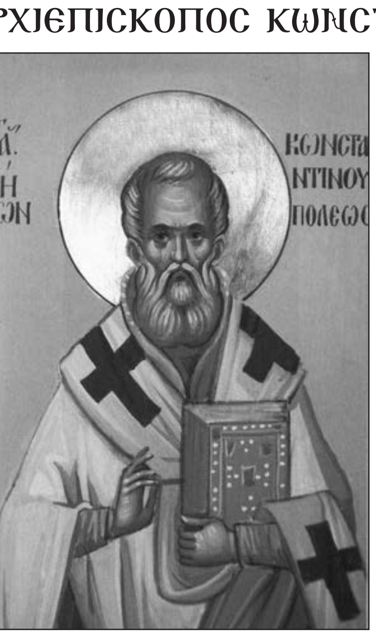

ΣΤΙΣ 11 Αὐγούστου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν Νήφωνος Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ ἅγιος Νήφων καταγόταν ἀπό τήν Πελοπόννησο, ἀπό γονεῖς εὐσεβεῖς καί πλουσίους. Ἀφοῦ ἀπόκτησε τήν ἐγκύκλια μόρφωση, ἔγινε μοναχός στήν Ἐπίδαυρο, μέ τό ὄνομα Νήφων, κοντά σέ κάποιον μοναχό Ἀντώνιο. Ὅταν κοιμήθηκε ὁ Ἀντώνιος ἐπισκέφθηκε τίς Μονές τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὅπου κατέληξε στήν Μονή Διονυσίου. Ἐκεῖ χειροτονήθηκε ἱερέας καί ἀφιερώθηκε στήν ἄσκηση καί στήν προσευχή. Ἐπειδή προέκοψε στήν ἀρετή ἀνακηρύχθηκε Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης καί διέπρεψε τόσο πολύ, ὥστε μετά τήν κοίμηση τοῦ Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως ἀνέλαβε αὐτός τόν πατριαρχικό θρόνο, ὅπου διακρίθηκε γιά τόν ἐλεγκτικό καί διδακτικό του λόγο καί τίς ἀρετές του. Ὅμως ὁ ἐχθρός τῆς ἀληθείας κατάφερε νά τόν ἀπομακρύνη δύο φορές ἀπό τόν πατριαρχικό θρόνο καί ἔτσι κατέφυγε στήν Δακία, ὅπου ὀργάνωσε τήν ἐκεῖ Ἐκκλησία, ὅμως ὑπέπεσε καί πάλι σέ δυσμένεια, τήν ὁποία ὑπέμεινε μέ μεγάλη καρτερία. Κατόπιν κατέφυγε στήν Μονή Διονυσίου, στό Ἅγιο Ὄρος, χωρίς νά ἀποκαλύψη τήν ταυτότητά του· ἐκεῖ ἀρχικά τόν διόρισαν ἐπιστάτη τῶν ζώων τῆς μονῆς, μέχρι πού τελικά τόν ἀναγνώρισαν καί τοῦ ἐπανέδωσαν τίς πρέπουσες τιμές του. Μετά τήν ἀναχώρησή του ἀπό τήν Δακία ξέσπασε ξηρασία καί λιμός, ὁ δέ ἡγεμόνας πού τόν κατέτρεξε ἀρρώστησε ἀπό λέπρα, γι᾽ αὐτό προσπάθησαν, ἀνεπιτυχῶς, νά τόν ἐπαναφέρουν. Τό 1502 τοῦ προτάθηκε νά ἀναλάβη γιά τρίτη φορά τήν θέση τοῦ Πατριάρχη, τήν ὁποία ἀρνήθηκε καί ἀποσύρθηκε στήν Μονή Διονυσίου, ὅπου κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ τό 1508.

Παναγία, ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ

*Τοῦ **κ. Γεωργίου Θ. Ποντίκα,** Δημοσιογράφου- Συγγραφέως*

Αὐτὲς τὶς μέρες τοῦ δεκαπενταύγουστου κάθε Ὀρθόδοξος Χριστιανικὴ ψυχὴ φέρει στὴ μνήμη της τὴν «ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ» μορφὴ τῆς Παναγίας καὶ ἀειπαρθένου μητέρας τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Λυτρωτοῦ, Κυρίου καὶ Θεοῦ μας, Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γιὰ τὴ Θεοτόκο Παρθένο γίνεται καὶ προφητικὰ λόγος στὴν Παλαιὰ Διαθήκη: «Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον μεθ᾽ ἡμῶν ὁ Θεὸς» (Ματθ. α´ 23).

Ὁ Χριστὸς δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ αὐθαίρετα, «θεία δυνάμει» νὰ λάβει ἀνθρώπινη σάρκα καὶ αἷμα, νὰ παραβιάσει δηλ. τὸ αὐτεξούσιο, δικαιώματα, ἠθικὴ καὶ νόμους, ἂν καὶ ὁ ἄνθρωπος- ἡ Μαρία- δὲν εἶχε δεχθεῖ ἐλεύθερα, μὲ τὴ θέλησή της, νὰ τοῦ τὰ δώσει ὡς καθαρὴ προσφορά.

Στὸν χαιρετισμὸ τοῦ ἀγγέλου: «μὴ φοβοῦ, Μαριάμ· εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ· καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν» (Λουκ. α´ 30), ἡ Μαρία, ἀμέσως καὶ χωρὶς κανένα δισταγμό, ἀπάντησε: «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου» (Λουκ. α´ 38).

Ὁ ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας σημειώνει: «Ἡ σάρκωση τοῦ Λόγου ἦταν ἔργο, ὄχι μόνο τοῦ Πατρὸς, ποὺ «ηὐδόκησε» καὶ τῆς δυνάμεώς Του, ποὺ «ἐπεσκίασε» καὶ τοῦ Πνεύματος, ποὺ «ἐπεδήμησε», ἀλλὰ καὶ τῆς θελήσεως καὶ τῆς πίστεως τῆς Παρθένου».

Ὁ Θεὸς Λόγος ἔζησε μέσα στὴ μήτρα της, μὲ τὴ δική της σάρκα, μὲ τὸ δικό της αἷμα, γεγονὸς ποὺ στὴ θεολογία ὁμολογεῖται ὅτι «ὁ Κύριος Ἰησοῦς καὶ ἡ θαυμαστὴ Αὐτοῦ Θεομήτωρ ἀποτελοῦν διὰ τὴν εὐχητικὴν αἴσθησιν τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας δύο ἀχώριστα πρόσωπα» (Ἅγ. Ἰουστῖνος Πόποβιτς).

Ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ βλέπει στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας τὴν Νέα Εὔα- Ζωή. Τὴν συναίτιο τῆς σωτηρίας γιὰ ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος. «Μία καὶ μόνη γυναίκα ἀποδεικνύεται Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ συνάμα Παρθένος· γιὰ τοῦτο μοῦ φαίνεται καλὸ καὶ σωστὸ νὰ τὴν ἀποκαλοῦμε Ἐκκλησία» (Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρέας).

Ἡ Θεοτόκος δὲν εἶναι μόνο ὄργανο τῆς οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ. Εἶναι συγχρόνως καὶ προπάντων ἐκείνη στὴν ὁποία πραγματώνεται τὸ μυστήριο τῆς θείας οἰκονομίας. Ἡ ἀνθρώπινη φύση της, ἡ σάρκα της, γίνεται σάρκα Χριστοῦ καὶ ἔτσι τίθεται τὸ θεμέλιο, γιὰ νὰ γίνει ὁλόκληρη ἡ ἀνθρώπινη φύση σῶμα Χριστοῦ.

Ἡ Θεοτόκος δέχθηκε μία μοναδικὴ κλήση, ἔγινε τὸ ἀντικείμενο ἑνὸς ἰδιαίτερου προορισμοῦ. Καὶ ὅταν μιλᾶμε γιὰ κλήση καὶ προορισμὸ δὲν ἐννοοῦμε κανένα «ἀπόλυτο προορισμό», προορισμὸ δηλ. ὁ ὁποῖος νὰ ἀναιρεῖ τὴν ἐλεύθερη προαίρεση καὶ τὴν προσωπικὴ ἁγιότητα τῆς Μαρίας, ἀλλὰ γιὰ «προγνωστικὸ προορισμό», ποὺ ταυτίζεται μὲ τὴν πρόγνωση τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ἐλεύθερη προαίρεση, τὴν ἁγιότητα καὶ τὴν ἀξία τῆς Θεοτόκου: «ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε... οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε (Ρωμ. η´ 29- 30).

Ὁ Δαμασκηνὸς τὸ ἐξηγεῖ σαφέστατα: «Σὲ προγνοὺς ὁ τῶν ὅλων θεός ἀξίαν ἠγάπησε καὶ ἀγαπήσας προώρισε καὶ ἐπ᾽ ἐσχάτων τῶν χρόνων εἰς τὸ εἶναι παρήγαγε καὶ θεοτόκον μητέρα καί τιθηνόν τοῦ οἰκείου υἱοῦ καί λόγου ἀνέδειξε» (Λόγος εἰς τὴν Γέννησιν..7, 37-40).

Ἡ ἁγιότητα τῆς Θεοτόκου εἶναι καρπὸς προαιρέσεως καὶ χάριτος. Ἡ ἀειπάρθενος Μαρία κατόρθωσε νὰ ἀνακόψει τὴν πρὸς τὴν ἁμαρτία ροπὴ τῆς φύσεως καὶ νὰ γίνει «ἁγνὴ μετὰ Θεὸν ὑπὲρ ἅπαντα» (Δαμασκηνοῦ, Ἐγκώμιον... Β, 16, 4-5). Νὰ γίνει ἡ «ἁγιωτέρα τῶν ἁγίων» (Ἀνδρέου Κρήτης, Λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν, P.G. 97, 1108B). Γιὰ τὸ λόγο ἀκριβῶς αὐτὸ καὶ ἡ παράδοση ἐπιφύλαξε στὴ Μαρία τὸ ὄνομα «Παναγία».

Ἡ βεβαιότητα δὲ τοῦ ὅτι ἡ Παρθένος «ἔτεκε Θεὸν σεσαρκωμένον», γεγονὸς ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Ἐκκλησία ἐπικύρωσε τὸν ὅρο «Θεομήτωρ», ἑδράζεται στὴν ἐξ ἀποκαλύψεως ὁμολογία τῆς Ἐλισάβετ, ἡ ὁποία, πλησθεῖσα Πνεύματος Ἁγίου, ὁμολογεῖ καὶ ἀναγνωρίζει στὸ πρόσωπο τῆς Μαρίας, τὴν μητέρα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ της: «Καὶ πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με;» (Λουκ. α´ 43).

Πρὸς Αὐτὴν λοιπόν, τὴν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ καὶ Μητέρα ὅλων μας, ὅλοι ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἂς στρέψουμε εὐλαβικὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας, κι ἂς Τῆς προσφέρουμε, ὡς ἐλάχιστο δεῖγμα σεβασμοῦ, θαυμασμοῦ καὶ ἀγάπης, τοὺς ἀνυπέρβλητους σὲ νόημα καὶ ὀμορφιὰ στίχους τοῦ μελῳδοῦ, ποὺ εὐλαβικὰ ψιθυρίζουν τὰ χείλη:

«Χαῖρε, πιστῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης... Χαῖρε, Ἀστέρος Ἀδύτου Μήτηρ... Χαῖρε, χρωτὸς (σώματος) τοῦ ἐμοῦ θεραπεία· χαῖρε, ψυχῆς τῆς ἐμῆς σωτηρία... Χαῖρε, Νύμφη Ἀνύμφευτε...».

Ὁ πατρο-Κοσμᾶς: Διὰ μίαν Ἑλληνορθόδοξον Παιδείαν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Θεοῦ. Τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος δὲν εἶναι βυζαντινοί, ἐννοήσατε; Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες εἶναι κατ᾽ εὐθεῖαν διάδοχοι τῶν ἀρχαίων. Ἔπειτα ἐπολιτίσθησαν, ἐπροώδευσαν καὶ αὐτοί. Συμβαδίζουν μὲ τ᾽ ἄλλα ἔθνη…ὅσον παρέρχεται ὁ χρόνος, τόσον τὸ ἐλεύθερον ἔθνος καθίσταται οἴμοι: ἀνικανώτερον ὅπως δώσῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τὸ δοῦλον ἔθνος. Ἄγγλος ἢ Γερμανὸς ἢ Γάλλος δύναται νὰ εἶναι κοσμοπολίτης ἢ ἀναρχικὸς ἢ ἄθεος ἢ ὁτιδήποτε… εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐπαγγέλλεται χάριν πολυτελείας τὴν ἀπιστίαν, τὴν ἀπαισιοδοξίαν. Ἀλλὰ Γραικύλος τῆς σήμερον ὅστις θέλει νὰ κάμῃ δημοσίᾳ τὸν ἄθεον ἢ τὸν κοσμοπολίτην, ὁμοιάζει μὲ νᾶνον ἀνορθούμενον ἐπ᾽ ἄκρων ὀνύχων καὶ τανύμενον νὰ φθάσῃ εἰς ὕψος καὶ φανῇ καὶ αὐτὸς γίγας. Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, τὸ δοῦλον ἢ τὸ ἐλεύθερον ἔχει καὶ θὰ ἔχῃ διὰ παντὸς ἀνάγκην τῆς θρησκείας του».

Καὶ καταλήγει: *«Τὸ ἐπ᾽ ἐμοί, ἐν ὅσῳ ζῶ καὶ ἀναπνέω καὶ σωφρονῶ, δὲν θὰ παύσω πάντοτε…νὰ ὑμνῶ μετὰ λατρείας τὸν Χριστόν μου, νὰ περιγράφω μετ᾽ ἔρωτος τὴν φύσιν καὶ νὰ ζωγραφῶ μετὰ στοργῆς τὰ γνήσια Ἑλληνικὰ ἤθη. Ἐὰν ἐπιλάθωμαί σου, Ἱερουσαλήμ, ἐπιλησθείη ἡ δεξιά μου, κολληθείη ἡ γλῶσσα μου τὸ λάρυγγί μου ἐὰν μὴ σοῦ μνησθῶ».* Ἡ πνευματικὴ σάλπιγγα τῶν μεγάλων τοῦ ἔθνους ἠχεῖ μέγα. Μὲ τὴν ὁλοθερμὴ εὐχὴ νὰ ξεβουλώσουν τὰ αὐτὰ τῶν ἑκάστοτε ὑπευθύνων καὶ ξαναχτίσουν τὸ λαμπρὸ παιδευτήριο τῶν Ἑλληνοπαίδων, τοῦ ὁποίου τὰ θεμέλια βρίσκονται σὲ μεγάλα σπουδαῖα αἰώνια βάθρα τῆς λαμπρᾶς ἱστορίας τοῦ Γένους.

Τὸ σχέδιον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου

Παρατηροῦμεν τὸ τελευταῖον διάστημα τὰς εὐστόχους ἐπεμβάσεις τοῦ Ἀρχ. Κύπρου σχετικῶς μὲ τὸ Κυπριακόν. Δυστυχῶς οἱ πολιτικοὶ ἔχουν ἄλλα κριτήρια διὰ τὰς ἀποφάσεις των, ἀλλὰ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐμμένει σταθερῶς εἰς τὴν ἰδικήν του ἐθνικὴν γραμμήν, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ χαιρετισμὸν του εἰς ἐκδήλωσιν διὰ τοὺς ἀγνοουμένους ποὺ διοργάνωσεν ἡ Παγκύπριος Ὀργάνωσις Συγγενῶν Ἀδηλώτων αἰχμαλώτων καὶ ἀγνοουμένων. Παραθέτομεν τμῆμα ὡς αὐτὸ ἀνηρτήθη εἰς τὴν ἐπίσημον ἱστοσελίδα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου τῆς 19ης Ἰουλίου 2017:

«Πρέπει μὲ κάθε θυσία νὰ βροῦμε τοὺς τρόπους καὶ τὴ μέθοδο ἐκείνη ποὺ χρειάζεται, ὥστε νὰ ἀναγκάσουμε τὴν Τουρκία, γιατί μὲ τὶς ἐκκλήσεις δὲν γίνεται τίποτε ἀπολύτως, νὰ σεβαστεῖ τὴν ἀπόφαση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων στὴν 4η Διακρατικὴ Προσφυγὴ τῆς Κύπρου κατὰ τῆς Τουρκίας (Προσφυγὴ ὑπ᾽ ἄρ. 25781/94), κατὰ τὴν ὁποία τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΑΔ) ἀπεφάσισε στὶς 10 Μαΐου 2001 ὅτι οἱ Τουρκικὲς ἀρχὲς δὲν εἶχαν διερευνήσει ποτὲ τοὺς ἰσχυρισμοὺς συγγενῶν ὅτι ἀγνοούμενοι εἶχαν ἐξαφανιστεῖ μετὰ ἀπὸ κράτησή τους, ὑπὸ συνθῆκες ποὺ δημιουργοῦσαν πραγματικὴ ἀνησυχία γιὰ τὴν ἀσφάλειά τους… Ἐπίσης, ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφαση τοῦ ΕΔΑΔ εἰς βάρος τῆς Τουρκίας, ἡ ὁποία λήφθηκε στὶς 12 Μαΐου 2014, ἡ ὁποία «θεωρεῖ τὴν Τουρκία ὡς ὑπεύθυνη γιὰ τὴν παρατεινόμενη ἔρευνα γιὰ τοὺς ἀγνοούμενους καὶ γιὰ τὰ πολύχρονα βάσανα καὶ τὴν ταπείνωση τῶν Ἑλληνοκυπρίων ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς εἰσβολῆς στὴ Βόρεια Κύπρο καὶ ἡ ὁποία ἔχει κωφεύσει στὶς ἐπανειλημμένες κλήσεις τῆς Ἐπιτροπῆς Ὑπουργῶν νὰ συμμορφωθεῖ πλήρως μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου ποὺ ἀφορᾶ αὐτὲς τὶς παραβιάσεις», συνιστᾶ μία πάρα πολὺ σημαντικὴ θέση τοῦ ΕΔΑΔ, τὴν ὁποία πρέπει νὰ ἀξιοποιήσουμε δυναμικά, ὅσον ἀφορᾶ στὸ θέμα τῶν παραβιάσεων τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων καὶ στὸ θέμα τῶν Ἀγνοουμένων καὶ Ἐγκλωβισμένων μας.

Ἐπιπλέον, ἐπιβάλλεται νὰ ἀξιοποιήσουμε στὸν μέγιστο δυνατὸ βαθμὸ τὸ πρόσφατο ψήφισμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, ἡμερομηνίας 12 Φεβρουαρίου 2015, τὸ ὁποῖο καλεῖ τὴν Τουρκία νὰ σταματήσει τὴ μετακίνηση λειψάνων ἀπὸ τοὺς ὁμαδικοὺς τάφους καὶ νὰ διευκολύνει τὶς προσπάθειες τῆς ΔΕΑ, παρέχοντας, χωρὶς ἐσκεμμένες καθυστερήσεις, πλήρη πρόσβαση στὰ στρατιωτικά της ἀρχεῖα καὶ στὶς περιοχές, ποὺ ἔχει ὁρίσει ὡς στρατιωτικὲς ζῶνες».

Ἱερὰ Πανήγυρις Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ

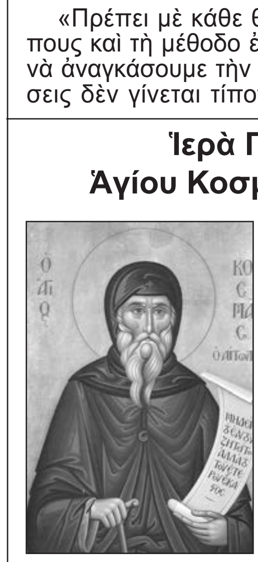

Τήν Πέμπτην 24 Αὐγούστου, τιμᾶται ἡ μνήμη τοῦ ἱεραποστόλου καὶ ἐθνεγέρτου Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ (1714 – 1779).

Κατ᾽ αὐτήν πανηγυρίζει καὶ ὁ φερώνυμος Ἱερὸς Ναὸς τῆς «Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως» (ΠΟΕ) εἰς Νέαν Ἐρυθραίαν Ἀττικῆς (Λ. Θησέως 25).

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς ἔχει ὡς ἀκολούθως: **Τετάρτη 23 Αὐγούστου** 7.00 μ.μ. *Μέγας Ἑσπερινὸς* μετ᾽ ἀρτοκλασίας. Τὸ **πρωῒ τῆς Πέμπτης:** 7.30 π.μ. *Ὄρθρος καὶ Θεία Λειτουργία* καὶ *περιφορὰ τῆς ἱερᾶς εἰκόνος* πέριξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Χ. ΣΤΕΡΓΙΟΥΛΗ «ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΣΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΘΩ ΤΗ ΒΟΥΝΟΚΟΡΦΗ». Ἔκδοσις Ἱ. Μονῆς Μεγίστης Λαύρας. Σχ. 21x14. σελ. 80.

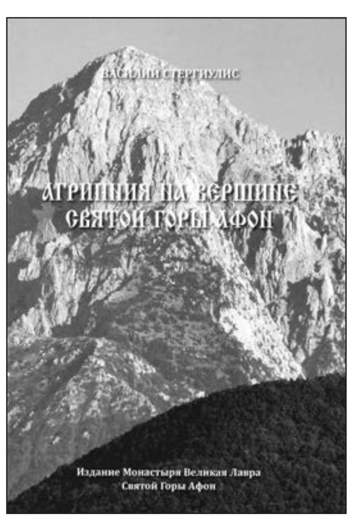

Τὶς ἡμέρες αὐτὲς δόθηκε στὴν κυκλοφορία μετάφραση στὴ ρωσικὴ γλῶσσα τοῦ βιβλίου τοῦ θεολόγου Βασιλείου Χ. Στεργιούλη: ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΣΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΘΩ ΤΗ ΒΟΥΝΟΚΟΡΦΗ.

Τὸ βιβλίο ἐκθέτει βιώματα τοῦ συγγραφέως κατὰ τὴν πανηγυρικὴ ὁλονύκτια ἀγρυπνία τῆς ἑορτῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἔτους 2004 στὸ ὁμώνυμο γραφικὸ ἐκκλησάκι ποὺ εἶναι στὴν κορυφὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ἡ μετάφραση ἔγινε στὴ Ρωσία ἀπὸ τὴν καθηγήτρια Ἀκαδημίας Αἰκατερίνη Ντόλγιχ καὶ τὴν ἐπιμέλειά της εἶχε ἡ καθηγήτρια ἑλληνικῆς φιλολογίας στὸ Πανεπιστήμιο Λομονόσωφ τῆς Μόσχας, Ναταλία Νικολάου. Ἡ ἔκδοση τοῦ βιβλίου ἔγινε ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Πρόκειται γιὰ ἐπιμελημένη ἔκδοση. Τὸ διαπιστώνει κανεὶς εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ τὴ φωτογραφία τοῦ ἐμπροσθόφυλλου. Εἶναι μία ἐκπληκτικὴ φωτογραφικὴ ἀπεικόνιση τῆς ἄγριας ὀμορφιᾶς τῶν πανύψηλων βράχων τοῦ Ἄθωνος (2037 μ.) ἀπὸ τὶς Καρυές, τὴν πρωτεύουσα τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Μόλις ποὺ διακρίνεται ἐπάνω τους, σὰν λευκὴ κουκίδα, τὸ πάλλευκο γραφικὸ ἐκκλησάκι τῆς Μεταμορφώσεως. Διαστίζει ὑπέροχα τὴν σπαθωτὴ κορυφὴ τοῦ ἱεροῦ βουνοῦ.

Αὐτὴ ἡ ἐκπληκτικὴ φωτογραφικὴ ἀπεικόνιση, ὅπως καὶ ἐκείνη τοῦ ὀπισθόφυλλου, μὲ τὸν σιδερένιο σταυρὸ πίσω ἀπὸ τὴν κόγχη τοῦ ἱεροῦ βήματος τοῦ ἐξωκκλησίου –σύμβολο τοῦ ἀσκητικοῦ καὶ θυσιαστικοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀγώνων τῶν μοναχῶν-προδιαθέτουν εὐχάριστα τὸν ἀναγνώστη πρὸς μελέτη τοῦ βιβλίου.

Περίφημο καὶ τὸ φωτογραφικὸ παράρτημα τοῦ βιβλίου. Ἀποτελεῖ τὸ ἐποπτικό του ὑλικό. Τὴν ἐναργῆ καὶ ἄμεση διασάφηση καὶ ἀποτύπωση τῶν ἀλησμόνητων στιγμῶν τοῦ κειμένου.

Εὐχόμαστε νὰ εἶναι καλοτάξιδο τὸ βιβλίο καὶ νὰ βοηθήσει τοὺς Ρώσους πιστοὺς νὰ γνωρίσουν τὸ ἄφθαστο μεγαλεῖο καὶ τὴ ζηλευτὴ χάρη τῆς ἀγρυπνίας στὴν κορυφὴ τοῦ Ἄθωνος.

Σ.Α.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἔτος ΛΕ´, Ἀριθμ. 30/11 Αὐγούστου 2017

ΒΙΒΛΙΑ – ΑΝΑΤΥΠΑ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ Ν. ΚΟΡΜΠΙΛΗ ΥΠΟΣΤΡ/ΓΟΥ ΕΛ.ΑΣ. ἐ.ἀ. «ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ Σαρδαναπάλου καὶ Βαβυλῶνας. "Ἐκ βαθέων"». Σχ. 29x21, σσ 142.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ – ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΟΛΥΤΕΚΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, Τριμηνιαῖο δημοσιογραφικὸ ὄργανο τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Φίλων τῶν Πολυτέκνων». Ἰαν. – Φεβρ. – Μάρτ. 2017 Ἀθῆναι.

ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ, Μηνιαῖον Παιδαγωγικὸν περιοδικόν, Χριστιανικῆς Ἑνώσεως Ἐκπαιδευτικῶν Λειτουργῶν. Μάρτ. – Ἀπρίλ 2017.

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ, Μηνιαία ἔκδοση Ἱ. Ν. Ἁγ. Νικολάου Πευκακίων. Ἀπρίλ., Μάϊος, Ἰούν. - Ἰούλ. 2017 Ἀθῆναι.

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ, Διμηνιαία ἔκδοσις τῆς ὁμωνύμου Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος. Ἀπρίλ., Μάϊος, Ἰούν. 2017 Πάτρα.

ΕΡΩ, Περιοδικὸ τοῦ Κέντρου Ἑνότητος καὶ μελέτης – προβολῆς τῶν Ἀξιῶν μας. Ἰούλ. – Δεκ. 2016.

ΖΩΗ, Ὀρθόδοξον Περιοδικὸν ὄργανον ὁμωνύμου Ἀδελφότητος Θεολόγων. Μάϊος – Ἰούν., Ἰούλ. – Αὔγ. 2017. Ἀθῆναι.

ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ, Εἰκοσαήμερο Χριστιανικὸ περιοδικὸ τῆς Ἀδελφότητος «Εὐσέβεια». Μάρτ., Ἀπρίλ., Μάϊος, Ἰούν. 2017. Ἀθῆναι.

Η ΟΔΟΣ, Τετραμηνιαῖο Φυλλάδιο Ὀρθοδόξου Διδαχῆς, Ἔκδοση Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ρόδου. Σεπτ. – Δεκ. 2016. Ἰαν. – Ἀπρίλ., Μάϊος 2017. Ρόδος.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ. Ἀνεξάρτητη ἐθνικοπολιτικὴ ἐφημερίδα. Δεκ. 2016. Ἰαν., Φεβρ. - Μάρτ. 2017.

ὈΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἑβδομαδιαία Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίς. Ἰδιοκτησία· «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις» (Π.Ο.Ε.), Κάνιγγος 10, 106 77 Ἀθῆναι, Τηλ. 210 38 16 206, ΦΑΞ 210 38 28 518. Ἐκδότης καί Διευθυντὴς Συντάξεως· Γεώργιος Τραμπούλης, Θησέως 25, Νέα Ἐρυθραία (14671). Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου· Κωνσταντῖνος Μιχ. Σαμωνᾶς, Ἀμαδριάδος 15, Δροσιά. Τύποις «Ὀρθοδόξου Τύπου» (Θησέως 25, 14671 Νέα Ἐρυθραία, Τηλ. 210 81 34 951, ΦΑΞ 210 81 36 981).

Ἱστοσελίς «Ο.Τ.»: www.orthodoxostypos.gr

Ἠλεκτρον. ταχυδρομεῖον: orthotyp@otenet.gr

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τὰς προσωπικὰς ἀπόψεις τῶν ἀρθρογράφων, οἱ ὁποῖοι καὶ φέρουν τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων.

1. ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΒΙΩΝ ΑΓΙΩΝ

Μεγάλη ὠφέλεια προσφέρουν οἱ Βίοι τῶν Ἁγίων. Μᾶς τὸ συνιστοῦν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Γι᾽αὐτὸ ἡ «Π.Ο.Ε.»γιὰ τοὺς πιστοὺς φίλους μας προσφέρει ὅλους τοὺς κάτωθι βίους τῶν ἁγίων στὴν τιμὴ τῶν **10€** ἀντὶ τῆς τιμῆς τῶν **40€,** ποὺ κοστίζουν.

1) Αἰτωλοακαρνάνες Ἅγιοι
2) Ἅγιος Ἀκίνδυνος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ
3) Ἅγιος Ἀμβρόσιος
4) Ἅγιος Ἀντώνιος Νεομάρτυς
5) Ἅγιος Ἀργυρὸς
6) Οἱ Μάρτυρες Αὐξέντιος, Εὐστράτιος, Μαρδάριος, Εὐγένιος, Ὀρέστης
7) Ἅγιος Βίκτωρ
8) Ἅγιος Γεώργιος ὁ Σέρβος
9) Ἅγιος Γεώργιος ὁ Χοζεβίτης
10) Ἅγιος Γεώργιος Χιοπολίτης
11) Ἅγιος Ἀμφιλόχιος
12) Ἅγιος Δημήτριος ὁ Πελοποννήσιος.
13) Ἁγία Εὐδοκία
14) Ἅγιος Εὐδόκιμος
15) Ἅγιοι Εὐλάμπιος & Εὐλαμπία
16) Ἁγία Εὐφημία
17) Ἁγία Εὐπραξία
18) Εὐρυτάνες Νεομάρτυρες
19) Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης
20) Ἅγιος Θεόδωρος Συκεώτης
21) Ἅγιος Θεόφιλος Μυροβλύτης
22) Ἁγία Θεοδώρα Αὐγούστα
23) Οἱ Ἅγιοι Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος
24) Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος
25) Ἅγιος Ἱλαρίων ὁ Μέγας
26) Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνὸς
27) Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐν Λυκῷ
28) Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἡσυχαστὴς
29) Ἅγιος Ἰωαννίκιος ὁ Μέγας
30) Ἅγιοι Κλήμης Ἀγκύρας & Ἀγαθάγγελος
31) Ἅγιος Κύριλλος ὁ Φιλεώτης
32) Ματθαῖος Εὐαγγελιστὴς
33) Ἅγιος Μωϋσῆς ὁ Αἰθίοψ
34) Ἅγιος Νικόλαος ὁ ἐν Βουνένοις
35) Ἅγιος Ξενοφὼν
36) Ἅγιος Σεβαστιανὸς
37) Ἅγιος Σεραφεὶμ Φαναρίου.
38) Ἅγιος Σισώης ὁ Μέγας
39) Ἅγιοι Συμεών, Θεόδωρος καὶ Εὐφροσύνη
40) Ἅγιος Ταράσιος

Η στηλη της «Πανελληνιου Ενωσεως Θεολογων»

Ἐμπρὸς διὰ μίαν ζωηφόρον Ἑλληνορθόδοξον Παιδείαν

- Ἀντίκρουσις ἀνυποστάτων κατηγοριῶν ἐναντίον τῶν δικαίων ἀγώνων τῆς ΠΕΘ ὑπὲρ τῆς Ἑλληνορθοδόξου Παιδείας
- Προβολὴ ἑνὸς ζωηφόρου ὁράματος διὰ τὸ Γένος καὶ τὴν Παιδείαν του

*Τοῦ **κ. Παναγιώτου Τσαγκάρη**, Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων (ΠΕΘ)*

3ον

Ἂς ὑποθέσουμε ὅμως καλὴ τῇ πίστει, ὅτι τὰ Προγράμματα αὐτὰ ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὰ συνέταξαν καὶ τὰ προωθοῦν, κατάφωρα ἀδικοῦνται μὲ ὅσα τοὺς καταμαρτυροῦνται. Ὅτι πραγματικὰ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν καλὸ σκοπό, δὲν εἶναι ὄργανα κανενός, ὅτι τὰ κίνητρά τους εἶναι ἁγνά, ἂς τοὺς ἀναγνωρίσουμε τὴν καλὴ προαίρεση κι ἕνα μόνον λανθασμένο ἀποτέλεσμα. Ὀφείλουν ὅμως κι ἐκεῖνοι νὰ λάβουν ἐπιτέλους ὑπ' ὄψιν τους τὴ φωνὴ τοῦ λαοῦ ποὺ κλήθηκαν, γιὰ νὰ διακονήσουν καὶ ὄχι γιὰ νὰ ἀλλαξοπιστήσουν καὶ ὁ ὁποῖος λαός, διαμαρτύρεται ἐντονότατα. Νὰ ἀποδεχθοῦν τὶς λανθασμένες ἐπιλογές τους στὴ σύνταξη αὐτῶν τῶν «ἀπαράδεκτων καὶ ἐπικίνδυνων Προγραμμάτων»[24], ποὺ ἀποτελοῦν «μία πληγὴ ἀπὸ τὴν κορφὴ μέχρι τὰ νύχια»[25], ὅπως θὰ ᾽λεγε καὶ ὁ μεγαλοφωνότατος προφήτης Ἠσαΐας καὶ νὰ προσέλθουν ἔστω καὶ τὴν ὕστατη στιγμή, σὲ ἕνα ἐκ τοῦ μηδενὸς διάλογο γιὰ τὴ σύνταξη νέων Προγραμμάτων γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν[26].

«Στὴν ἴδια κατεύθυνση τῆς λογικῆς καὶ τῆς σύνεσης, ὀφείλε νὰ κινηθεῖ καὶ ὁ σημερινὸς Ὑπουργὸς Παιδείας κ. Κώστας Γαβρόγλου. Ὁ κ. Ὑπουργός, ὅμως, μὲ προκλητικὸ τρόπο, συνεχίζοντας τὴν τακτικὴ τοῦ προηγούμενου Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Νίκου Φίλη, ἐπιμένει στὴν ἐπιβολὴ τῶν νέων Προγραμμάτων. Τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας δρομολόγησε ἐνῷ ἀκόμη ἐξελίσσεται ὁ διάλογος μεταξὺ τοῦ Ὑπουργείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας -ὁ διάλογος θεωροῦμε ὅτι θὰ περατωθεῖ ὅταν ἡ Ἐκκλησία τοποθετηθεῖ ἐπισήμως καὶ ἐγγράφως ἐπὶ τῶν συμπερασμάτων τοῦ διαλόγου- καὶ ἤδη πραγματοποιεῖ ἐπιμόρφωση τῶν Θεολόγων καθηγητῶν στὰ νέα Προγράμματα, κατὰ παράβαση τῆς δημόσιας συμφωνίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μὲ τὸν Πρωθυπουργό. Ἡ ἐνέργεια αὐτή, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀντιδημοκρατικό της χαρακτήρα, ἀποτελεῖ καὶ μία ἔμπρακτη ἀσέβεια στὴν ἀναμενόμενη ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Ἡ ἐσπευσμένη ἀνακοίνωση καὶ διενέργεια τῶν ἐπιμορφωτικῶν σεμιναρίων λειτουργεῖ ἐκβιαστικὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὥστε νὰ ἀποδεχθεῖ ὡς τετελεσμένο γεγονὸς τὰ νέα πολυθρησκειακὰ Προγράμματα, τὰ ὁποῖα ἡ πλευρὰ τοῦ Ὑπουργείου ἐπιχειρεῖ νὰ τὰ περάσει ὡς «ὀρθόδοξα», παρὰ τὶς ἐκπεφρασμένες ἀρνητικὲς θέσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου[27]… Ἡ ΠΕΘ, κατόπιν αὐτῶν τῶν ἐξελίξεων, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ζητήσει τὴν ἄμεση παραίτηση τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς μεθοδεύσεις, ποὺ τὶς θεωροῦμε ὡς ἀσέβεια πρὸς τὶς δημοκρατικὲς διαδικασίες καὶ τοὺς δημοκρατικοὺς θεσμοὺς τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας.

Θεωροῦμε ὅτι εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ παρέμβαση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ συνόλου τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐφόσον οἱ ἐπιμορφώσεις ξεκίνησαν πρὶν τὴ λήξη τοῦ διαλόγου. Ἂν ὁ διάλογος δὲν εἶναι προσχηματικός, τότε ἡ Ἐκκλησία ἐμπαίζεται ὁλοφάνερα στὰ μάτια ὅλων μας»[28].

Ὅμως, καθαρὲς κουβέντεςσταράτα λόγια, ἂν παρ' ἐλπίδα, ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν συμφωνήσει μὲ τὸ Ὑπουργεῖο, διότι γνωρίζουμε τὶς διαφωνίες μερικῶν ἀπὸ τὰ λαϊκὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς -μιᾶς Ἐπιτροπῆς σημειωτέον, ἡ σύνθεση τῆς ὁποίας ἄλλαξε ἐπανειλημμένα καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία ἀντιδημοκρατικὰ ἀποκλείστηκαν, προφανῶς ἐσκεμμένα, ὅσοι ρητὰ διαφωνοῦσαν μὲ τὴ δομὴ τῶν ὑπὸ ἐξέταση Προγραμμάτων- ἂν λοιπὸν ἐπαναλαμβάνω, ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν συμφωνήσει μὲ τὸ Ὑπουργεῖο, ἔχουν ἀποδεχθεῖ δηλαδὴ τὴ δομὴ τῶν νέων Προγραμμάτων πρᾶγμα ποὺ οἱ Θεολόγοι δὲν εὐχόμαστε καὶ ἁπλῶς μόνον, ἔκαναν μερικὲς ἀλλαγὲς ἐπὶ τῶν Προγραμμάτων, ὀφείλουν σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωση οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Μεσσηνίας, Μεσογαίας καὶ Ὕδρας ποὺ προΐστανται τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς, ξεκάθαρα νὰ θέσουν ὅλες τὶς συμφωνίες ὑπ' ὄψιν ὅλης τῆς Ἱεραρχίας. Ὁ Μακαριώτατος ὁ ὁποῖος δημόσια τοποθετήθηκε ἐναντίον αὐτῶν τῶν ἀπαράδεκτων καὶ ἐπικίνδυνων Προγραμμάτων, πιστεύουμε ὅτι ἔχει τὴν παρρησία ἐκείνη ποὺ ἀπαιτεῖται ὥστε καὶ δημόσια νὰ τοποθετηθεῖ ἐξηγώντας τοὺς λόγους ποὺ ὁδήγησαν σὲ αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ τῆς στάσης τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι αὐτῶν τῶν Προγραμμάτων καὶ τελικὰ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπίσημα πλέον καὶ ἐνυπόγραφα, θὰ ἔχει τὴν ἱστορικὴ εὐθύνη, μὲ τὴν ψῆφο τῶν σεπτῶν μελῶν της νὰ ἐγκρίνει τὴ μεγαλύτερη ἀλλαγή, ἀπὸ συστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους καὶ ἕως σήμερα, τῆς φυσιογνωμίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν.

Ἐμεῖς οἱ Θεολόγοι «εἴπαμε καὶ ἐλαλήσαμεν, καὶ ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν»[29]. Θὰ συνεχίσουμε τὴν ἐνημέρωση τοῦ λαοῦ ἐπὶ τῶν Προγραμμάτων εὐχόμενοι νὰ μὴ ἔχουμε δίκιο στὴν κριτική μας. Τὰ μέλη τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ, νὰ εἶστε βέβαιοι, δὲν θὰ ἔχουν καμιὰ δυσκολία νὰ παραδεχθοῦν ξεκάθαρα ὅτι δὲν μπόρε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Ἡ μητρικὴ παρρησία τῆς Θεοτόκου

• Ὁ Ἅγιος Γερμανὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως σὲ ἐγκώμιό του στὴν Κοίμηση τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ἐπισημαίνει: «Μετὰ τὸν Υἱό σου ποιὸς ἄλλος, Θεοτόκε, ἐκτὸς ἀπὸ σένα, φροντίζει ἔτσι τὸ ἀνθρώπινο γένος;... Ποιὸς ἄλλος ἀγωνίζεται τόσο πολύ, γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὶς παρακλήσεις τῶν ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεό;... Σύ, ποὺ ἔχεις μητρικὴ παρρησία πρὸς τὸν Υἱό σου, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν τολμοῦν, λόγῳ τῶν ἁμαρτιῶν τους, νὰ ὑψώσουν τὰ βλέμματά τους πρὸς τὸν οὐρανό, τοὺς σώζεις μὲ τὶς προσευχὲς καὶ τὶς μεσολαβήσεις σου ἀπὸ τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς, καὶ τοὺς λυτρώνεις ἀπὸ τὴν αἰώνια κόλασι. Γι' αὐτὸ κάθε θλιμμένος καταφεύγει σὲ σένα. Καθένας ποὺ ἀδικεῖται τρέχει κοντά σου καὶ σὲ παρακαλεῖ. Καθένας ποὺ ζώνεται ἀπὸ συμφορὲς ζητεῖ μὲ πίστη τὴν βοήθειά σου. Ὅλα τὰ δικά σου, Θεοτόκε, εἶναι παράδοξα καὶ θαυμαστά, ὅλα ὑπερφυσικά, ὅλα ὑπερβαίνουν τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ καὶ δύναμη. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ προστασία σου εἶναι πάνω ἀπὸ ὁτιδήποτε μπορεῖ νὰ σκεφθῇ κανείς... Ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ κάθε μέρα βυθιζόμαστε στὸ πέλαγος τῶν ἁμαρτιῶν, ἁπλώνεις ἐσὺ τὰ χέρια σου καὶ μᾶς βγάζεις ἀπὸ τὴν θαλασσοταραχή. Ἐσὺ διώχνεις μακριὰ τὶς ἐπιθέσεις τοῦ Σατανᾶ καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο διασώζεις τοὺς δούλους σου, ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, μὲ μόνη τὴν παναγία ἐπίκλησή σου πρὸς τὸν Υἱὸ καὶ Θεό σου. Ἐσύ, Πανάμωμε, ὅσους σὲ ἐπικαλοῦνται καὶ ζητοῦν τὴν βοήθειά σου τοὺς προφθαίνεις καὶ τοὺς λυτρώνεις ἀπὸ κάθε ἀνάγκη καὶ ἀπὸ κάθε εἴδους πειρασμό... Ποιοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἐκτὸς τῶν Χριστιανῶν, ἀπέκτησαν τέτοια δόξα, νὰ τοὺς φροντίζῃς δηλαδὴ ἐσὺ ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ; Ποιοὶ ἄλλοι ἐπέτυχον τέτοια βοήθεια; Ποιοὶ ἔχουν τέτοιο θησαυρό, προστασία δηλαδὴ σὰν τὴν δική σου;».

• Πόση μεγάλη εἶναι ἡ παρρησία τῆς Παναγίας μας. Ἀναρίθμητα τὰ θαύματά της. Χιλιάδες οἱ ὀνομασίες τῶν εἰκόνων της. Κάθε ὀνομασία καὶ ἕνα θαῦμα. «Ἡ Παναγία ἡ Παραμυθία» εἶναι μία ἀπὸ τὶς ὀνομασίες τῶν εἰκόνων της ποὺ φανερώνει πόσο μᾶς προστατεύει ἡ Παρθενομήτωρ καὶ Μητέρα ὅλων μας.

Κάποια χρονιά, ἀρχὲς τοῦ 14ου αἰ., στὶς 21 Ἰανουαρίου, τελείωσε ὁ Ὄρθρος. Οἱ πατέρες ἀποσύρθηκαν στὰ κελλιά τους, γιὰ νὰ ἀναπαυθοῦν, μέχρι νὰ ἀρχίσουν τὰ καθημερινά τους διακονήματα. Τότε θὰ ἀνοιγόταν καὶ ἡ πύλη τῆς Μονῆς. Δὲν γνώριζαν ὅτι ἔξω ἀπὸ αὐτὴν παραμόνευαν πειρατές,- τότε ἦταν μάστιγα στὸ Αἰγαῖο πέλαγος-, ποὺ τὴν εἶχαν περικυκλώσει, ἕτοιμοι νὰ εἰσβάλουν, γιὰ νὰ καταστρέψουν τὰ πάντα.

Στὸ ναὸ βρισκόταν μόνος ὁ Ἡγούμενος, ἀφοσιωμένος στὴν προσευχή του. Πετάχτηκε ξαφνικὰ ἀκούοντας μία φωνή, ποὺ δὲν ἔμοιαζε μὲ φωνὴ ἀνθρώπου. Ἔντρομος κοίταξε γύρω του. Δὲν εἶδε κανένα. Ἐξάλλου κανένας δὲν ἦταν μέσα στὸ ναό. Καὶ ὅμως κάποιος μίλησε. Συγκέντρωσε τὴν προσοχή του καὶ γεμάτος φόβο κατάλαβε ὅτι ἡ φωνὴ προερχόταν ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος. Μὲ εὐλάβεια τέντωσε τὸ αὐτί του, γιὰ νὰ ἀκούσει. Ἄκουσε τότε τὴ φωνὴ τῆς Παναγίας νὰ λέῃ: «Μὴ ἀνοίξετε σήμερα τὴν πύλη τῆς Μονῆς, ἀλλὰ ἀφοῦ ἀνεβεῖτε στὰ τείχη, νὰ διώξετε τοὺς πειρατές». Κατάπληκτος ὁ Ἡγούμενος προσήλωσε τὰ μάτια του στὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Ἀντίκρυσε τότε ἕνα ἐκπληκτικὸ θαῦμα.

Ἡ μορφὴ τῆς Παναγίας ἦταν ζωντανή. Τὸ βρέφος Ἰησοῦς ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της πῆρε καὶ αὐτὸ ζωή. Κίνησε τὸ δεξί του χέρι καὶ ἔκλεισε τὸ στόμα τῆς ἁγίας Μητέρας του, στρέφοντας πρὸς αὐτὴν τὸ φωτεινὸ πρόσωπό του.

Μία γλυκιὰ παιδικὴ φωνὴ ἀκούστηκε νὰ λέει: «Μή, Μητέρα μου, μὴ τοὺς τὸ λές. Ἄφησέ τους νὰ τιμωρηθοῦν, ὅπως τοὺς ἀξίζει, γιατί ἀμελοῦν τὰ μοναχικά τους καθήκοντα».

Τότε ἡ Κυρία Θεοτόκος μὲ μεγάλη μητρικὴ παρρησία πρὸς τὸν μονογενῆ Υἱόν της, σήκωσε ἐλαφρὰ τὸ χέρι, συγκράτησε τὸ χεράκι του, ἔκλινε λίγο πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ θεῖο της πρόσωπο καὶ ἐπανέλαβε πιὸ ἔντονα : «Μὴ ἀνοίξετε σήμερα τὴν πύλη τῆς Μονῆς, ἀλλὰ ἀφοῦ ἀνεβεῖτε στὰ τείχη, νὰ διώξετε τοὺς πειρατές…Καὶ κοιτάξτε νὰ μετανοήσετε, γιατί ὁ Υἱός μου εἶναι ὀργισμένος μαζί σας». Ἐπανέλαβε δὲ καὶ γιὰ τρίτη φορὰ τὴν προειδοποίηση: «Σήμερα, μὴ ἀνοίξετε τὴν πύλη τῆς Μονῆς…». Μετὰ τὸ διάλογο ἡ Κυρία Θεοτόκος καὶ τὸ Πανάγιο Βρέφος της ἀποκαταστάθηκαν πάλιν σὰν εἰκόνα.

Ὁ Ἡγούμενος γεμάτος θαυμασμὸ συγκάλεσε ὅλους τοὺς Πατέρες, διηγήθηκε σ' αὐτοὺς τὰ ὑπερφυσικὰ γεγονότα ποὺ συνέβησαν καὶ τοὺς ἐπανέλαβε τὰ λόγια ποὺ εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὰ χείλη τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Θείου Βρέφους πρὸς τὴν Μητέρα του.

Ὅλοι μὲ κατάπληξη στράφηκαν πρὸς τὸ μέρος τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνας. Καὶ ἡ κατάπληξή τους αὐξήθηκε. Ἡ παράσταση τῆς εἰκόνας εἶχε μεταμορφωθεῖ. Ἡ σύνθεση μεταβλήθηκε ὁλοκληρωτικὰ καὶ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὴν παλαιὰ εἰκόνα. Διατηρήθηκε ἡ μορφὴ ὅπως φαίνεται σήμερα. Ἡ Παναγία νὰ κρατᾶ τὸ χέρι τοῦ Χριστοῦ κάτω ἀπὸ τὸ στόμα της καὶ νὰ κλίνει τὸ κεφάλι της δεξιά, γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγει. Ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της εἶναι γεμάτη ἀπέραντη ἐπιείκεια, ἀγάπη, συμπάθεια καὶ μητρικὴ στοργή. Ὁ Χριστὸς παρ' ὅλο ποὺ παριστάνεται ὡς βρέφος ἔχει αὐστηρὸ πρόσωπο ὡς Κριτής.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶναι πράγματι ἀχειροποίητος, διότι κατασκευάστηκε στὴ μορφὴ ποὺ εἶναι σήμερα, ὄχι ἀπὸ ἀνθρώπινο χέρι, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ, μετὰ τὴ θαυματουργικὴ ἐπέμβαση τῆς Παναγίας μας γιὰ τὴ διάσωση τῆς Μονῆς. Ὀνομάστηκε «Παναγία Παραμυθία», δηλαδὴ Παρηγορήτρια. Καὶ δικαίως· διότι ὅπως λένε οἱ προσκυνητὲς τῆς Μονῆς, ποὺ δὲν χορταίνουν νὰ τὴν βλέπουν, ἡ θέα τῆς γλυκιᾶς ἔκφρασης τοῦ προσώπου τῆς Παναγίας ξεκουράζει, ἀναπαύει, γαληνεύει καὶ παρηγορεῖ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Μὲ τὸ θαῦμα αὐτὸ φανερώνεται γιὰ ἄλλη μία φορὰ ἡ μητρικὴ παρρησία τῆς Θεοτόκου στὸ νὰ μεσιτεύει γιὰ τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων «πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν της» καὶ οἱ σωτήριες πρεσβεῖες της, μὲ τὶς ὁποῖες ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὰ δεινὰ ποὺ δίκαια τοὺς ἀξίζουν γιὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν τους.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2017
Ἀπόστολος: Α΄Κορ. θ΄ 2-12
Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιη΄ 23-35
Ἦχος: β΄.- Ἑωθινόν: ΙΑ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ»

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ κήρυκος

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ μόνος Διδάσκαλος καὶ Καθηγητής, ὅταν ἐπέλεξε τοὺς δώδεκα μαθητάς Του, κατὰ τὸ ἱερὸν κείμενον τῆς Καινῆς Διαθήκης, τοὺς ὠνόμασε Ἀποστόλους. ***«καὶ ἐκλεξάμενος ἀπ᾽ αὐτῶν δώδεκα, οὓς καὶ ἀποστόλους ὠνόμασε» (Λουκ. ΣΤ΄ 13)***. Ἡ ὀνομασία δὲ αὐτή, δὲν ἦτο τυχαία. Τοῦτο δέ, διότι οἱ δώδεκα οὗτοι μαθηταί, θὰ **ἀπεστέλλοντο** εἰς τὴν συνέχειαν ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν Διδάσκαλόν των, εἰς πάντα τὰ ἔθνη, διὰ νὰ κηρύξουν τὸν Θεῖον Λόγον καὶ τὰ ὅσα ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τὸν Χριστόν. Ἐπίσης, δὲν εἶναι τυχαία καὶ ἡ προσωνυμία τῶν δώδεκα ὡς **μαθητῶν** τοῦ Κυρίου. Μόνον ὡς μαθηταί, θὰ ἠδύναντο νὰ τὸν πλησιάσουν καὶ ὄχι ὡς συνεργάται ἢ πολὺ περισσότερον ὡς σύμβουλοι Αὐτοῦ ἀφοῦ, ἀφ᾽ ἑνὸς μέν, ὄντως ἐμαθήτευσαν καὶ ἐδιδάχθησαν παρὰ τοῦ μόνου Διδασκάλου καὶ Καθηγητοῦ, ἀφ᾽ ἑτέρου δέ, ὁ Κύριος δὲν ἐχρειάσθη ποτὲ τὴν συμβουλὴν οὐδενὸς ἀλλὰ τοὐναντίον ὡς Θεὸς τέλειος ἐδίδασκε καὶ ἐνεργοῦσεν ἄνευ τῆς οἱασδήποτε ἀνθρωπίνης παρεμβάσεως.

Συνεπῶς, οἱ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου, ἐξ ὧν πρῶτοι οἱ μαθηταὶ καὶ Ἀπόστολοι, καλοῦνται νὰ μεταφέρουν ἀνόθευτον τὴν διδασκαλίαν τοῦ μόνου «Ραββί». Αὐτὸ τὸ ἔργο τοὺς ἀνέθεσεν ὁ Κύριος εὐθὺς μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Του εἰπὼν πρὸς αὐτούς, ***«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν» (Ματθ. ΚΗ΄ 19-20)***. Ἡ λέξις «μαθητεύσατε», σημαίνει, «νὰ κάνετε μαθητάς μου». Δὲν ἀποστέλλονται, συνεπῶς, ὡς Διδάσκαλοι, ἀλλὰ ὡς διακομισταὶ τοῦ Θείου Λόγου. Τοῦτο, ἄλλωστε διαφαίνεται σαφέστατα εἰς τὴν συνέχειαν. «τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν», δηλαδή, «νὰ τηροῦν καὶ ἐφαρμόζουν, ὅλα ὅσα ἐγὼ σᾶς διέταξα».

Ὁ κῆρυξ ἑπομένως, ὡς μαθητής, καλεῖται νὰ ὁμιλῇ καὶ ἀδελφικῶς συμβουλεύσῃ τοὺς ἀκροατὰς τοῦ Θείου Λόγου. Δὲν ἔχει νὰ εἴπῃ κάτι τὸ ἰδικόν του. Ὅ, τι εἴπῃ, πρέπει νὰ εἶναι λόγος Θεοῦ.

Ὁ λόγος φέρει ἀποτελέσματα

Εἶναι γνωστὸν ἀλλὰ καὶ τὸ βιώνομεν συνηθέστατα τὸ γεγονὸς τῆς δυνάμεως ποὺ κρύπτει ὁ ἀνθρώπινος λόγος. Τὰ παραδείγματα ποὺ δυνάμεθα νὰ παραθέσωμεν εἶναι ἄπειρα. Ὁ λόγος τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός, καθοδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὁ λόγος οὗτος ἠχεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐφ᾽ ὅρου ζωῆς. Ὁ λόγος τοῦ διδασκάλου διαμορφώνει τὴν ψυχὴν καὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ μαθητοῦ μὲ τοιαύτην δραστικότητα, ὥστε νὰ κινῆται οὗτος συνεχῶς ἐξηρτημένος ἐκ τῶν λόγων τοῦ διδασκάλου. Ὁ λόγος τοῦ φίλου παρακινεῖ τὸν ἀκούοντα εἰς πράξεις καὶ κινήσεις ποὺ ἐκπλήσσουν καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον πολλάκις. Διὰ νὰ μὴ δὲ πολυλογοῦμεν, ὁ λόγος ἔχει τεραστίαν δύναμιν.

Πόσον ὅμως ἄραγε, εἶναι δυνατότερος καὶ δραστικότερος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ; Ὁ Θεῖος ἐκεῖνος Λόγος ποὺ δημιούργησε τὸν κόσμον ἐκ τοῦ μηδενός˙ ὁ Λόγος ἐκεῖνος ποὺ ἐθεράπευσε κάθε εἶδος ἀσθενείας˙ ὁ Λόγος ἐκεῖνος ποὺ ἤκουσεν ὁ ἄνεμος καὶ τὰ κύματα καὶ γαλήνεψαν˙ ὁ ζωογόνος ἐκεῖνος Λόγος ποὺ ἤγειρεν ἀκόμη καὶ νεκρούς. Ἐὰν ὁ ἀνθρώπινος καὶ ἀσταθὴς καὶ μικρὸς καὶ ἀσήμαντος καὶ ἐν πολλοῖς ψευδὴς λόγος ἔχει τεραστίαν δύναμιν, πόσῳ μᾶλλον ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ; Ἐὰν ὁ λόγος τοῦ πατρὸς ἐπηρέασε τὸν υἱὸν θετικῶς ἢ δυστυχῶς καὶ ἀρνητικῶς, ἐὰν ὁ λόγος ἑνὸς διδασκάλου ἠχεῖ ἐφ᾽ ὅρου ζωῆς εἰς τὰ ὦτα τῶν μαθητῶν, ἐὰν ὁ λόγος ἑνὸς φίλου ἢ οἱουδήποτε ἄλλου ἐπηρεάζει δραστικῶς τὸν ἄνθρωπον, ὁ Θεῖος Λόγος δὲν διαθέτει τὴν ἰδίαν ἢ καὶ περισσοτέραν δύναμιν;

«Ἡ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς»

Μὲ τὰ λόγια αὐτά, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος παρουσιάζει τὰ ἀποτελέσματα τῆς δυνάμεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ κηρύττει. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα εἶναι, οἱ ἴδιοι οἱ ἀκροαταί. Εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Θεῖον αὐτὸν Λόγον καὶ ἀκολουθοῦν μὲ συνέπειαν τὰ προστάγματά του. Εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀπηρνήθησαν τὴν εἰδωλολατρίαν, ἀδιαφόρησαν εἰς τὰς φωνὰς τοῦ κόσμου ἀκόμη καὶ τῶν οἰκείων των, ἔκλεισαν τὰ ὦτα των εἰς τὰς παρακλήσεις ἀκόμη καὶ τῶν συζύγων καὶ τῶν τέκνων των καὶ ἀκολουθοῦν τὸν Παῦλον. Χαίρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος βλέπων τὰς ἐπιτυχίας τοῦ Θείου Λόγου καὶ αἰσθάνεται τὴν χαράν του ἀκόμη ἐντονωτέραν, διότι δι' αὐτοῦ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἤνθησε καὶ ἐκαρποφόρησεν εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν.

Αὐτὴ ὅμως ἡ ἐπιτυχία τοῦ Λόγου τοῦ Κυρίου, ἔστω καὶ ἂν χαροποιεῖ τὸν κήρυκα Ἀπόστολον Παῦλον, δὲν ἀποτελεῖ προσωπικόν του ἐπίτευγμα. Δὲν προέρχεται ἐκ προσωπικῆς δυνάμεως. Δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς δεινότητος ποὺ διέθετεν ὄντως ὁ Ἀπόστολος ὡς κῆρυξ καὶ ὁμιλητής. Χαίρει βεβαίως, διότι πλήθη ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἡλικιωμένων, νέων καὶ παιδίων, προσέρχονται κατὰ κύματα εἰς τὴν πίστιν τοῦ Ναζωραίου. Ὅμως, Ἐκεῖνος ποὺ φέρει αὐτὰ τὰ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα, εἶναι ὁ μόνος Παντοδύναμος Ἰησοῦς.

Τοῦτο φαίνεται εἰς τὰ λόγια ἐκεῖνα ποὺ ἀπευθύνει πρὸς τοὺς Κορινθίους, μὲ τὰ ὁποῖα προσπαθεῖ νὰ καταστείλει κάποιας διαμάχας ποὺ ἔχουν δημιουργηθῇ ἀνάμεσα στοὺς Χριστιανούς. ***«Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ... ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ... Ἐδηλώθη γάρ μοι περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί μου, ὑπὸ τῶν Χλόης ὅτι ἔριδες ἐν ὑμῖν εἰσι. Λέγω δὲ τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ὑμῶν λέγει· ἐγὼ μέν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλώ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ ... Μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν; Ἢ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε; ... Οὐ γὰρ ἀπέστειλέ με Χριστὸς βαπτίζειν, ἀλλ᾽ εὐαγγελίζεσθαι, οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ» (Α΄ Κορ. Α΄ 10-17).***

Ἡ συμβολὴ τοῦ κήρυκος εἰς τὴν σωτηρίαν

Τὸ σημεῖον ποὺ ἔχει ἰδιαιτέραν ἀξίαν εἰς τὴν προκειμένην ἀναφοράν μας εἶναι τό, «***Οὐ γὰρ ἀπέστειλέ με Χριστὸς βαπτίζειν, ἀλλ᾽ εὐαγγελίζεσθαι, οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου***». Ὁ Κύριος εἶναι ὁ Σωτήρ. Τοῦ Κυρίου εἶναι τὰ λόγια καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Ὁ Χριστὸς ἐνεργεῖ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐρχομένων εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Κύριος φωτίζει, ἐνισχύει, ἐνδυναμώνει, καταρτίζει. Ὁ κῆρυξ μεταφέρει καὶ ἁγιάζεται διὰ τοῦ Θείου Λόγου καὶ ὁ ρόλος του εἶναι τοῦτο καὶ μόνον˙ νὰ μεταφέρῃ καὶ κηρύξῃ καὶ δείξῃ τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας. Δικαιοῦται νὰ χαίρῃ διὰ τὴν σωτηρίαν, ὄχι ὅμως καὶ διὰ τὸ ὅτι εἶναι οὗτος ὁ Σωτήρ.

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παπασταύρου
Ἱεροκῆρυξ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν

*Τοῦ **κ. Λέοντος Μπράνγκ**, Δρος Θεολογίας*

79ον

Τὸ Ἀλάθητον τοῦ Πάπα

Πέρα ἀπὸ τὴν ἀναδιοργάνωση τῆς Ἐκκλησίας στὶς χῶρες τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης ὡς συνέπεια τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης καὶ πέρα ἀπὸ τὸν Ρομαντισμὸ ποὺ εὐνοοῦσε μετὰ τὴ λογικοκρατία τοῦ Διαφωτισμοῦ τὴν παράδοση, ἕνας ἐπὶ πλέον ἱστορικὸς παράγοντας ὑπὲρ τῆς διαμόρφωσης τοῦ δόγματος γιὰ τὸ Ἀλάθητο τοῦ Πάπα ἦταν ἡ προοδευτικὴ διάλυση τοῦ Παπικοῦ Κράτους[1]. Ὁπωσδήποτε θὰ λειτουργοῦσε ὡς ἐνίσχυση τοῦ παπικοῦ θεσμοῦ, θὰ τοῦ ἔδινε ἀκόμα περισσότερη αἴγλη καὶ θὰ συνέβαλε ἀποφασιστικὰ στὴν ἀπαίτηση γιὰ τὴ διατήρηση τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας τοῦ Πάπα ὡς προϋπόθεσης τῆς ἀποτελεσματικῆς ἄσκησης τῆς ἀποστολῆς του. Τὸ Ἀλάθητο μὲ τὴν προβολὴ τῆς ὕψιστης αὐθεντίας τοῦ Πάπα θὰ μποροῦσε ἐπίσης νὰ λειτουργήσει ὡς φραγμὸς ἐναντίον τῶν ἀρχῶν τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης, τῶν κοινωνικῶν διαταραχῶν ποὺ εἶχε δημιουργήσει. Ἐὰν ἡ κοινωνία ἀποδεχόταν ὡς θεμέλιό της τὴν δογματικὰ πλέον θεμελιωμένη ἀπόλυτη ἀνωτερότητα καὶ αὐθεντία τοῦ Πάπα – ἔτσι τουλάχιστον πίστευαν οἱ ἐπίσκοποι ποὺ ὑποστήριζαν τὸ Ἀλάθητο –, ἴσως θὰ μποροῦσε νὰ ἀνατραπεῖ ἡ ἐπανάσταση στὴν Ἰταλία καὶ νὰ ἐπιστρέψει πάλι ἡ παλαιὰ τάξη πραγμάτων.[2] Τελικὰ οἱ προσδοκίες αὐτὲς ἀποδείχθηκαν ὡς ἐξωπραγματικές. Στὶς 20 Σεπτεμβρίου, περίπου δύο μῆνες μετὰ τὴ διακήρυξη τοῦ Ἀλάθητου (18 Ἰουλίου 1870) ὁ στρατὸς τῆς ἑνωμένης Ἰταλίας κατέκτησε τὴν Ρώμη, ἀφοῦ προηγουμένως τὰ γαλλικὰ στρατεύματα εἶχαν ἐγκαταλείψει τὴν πόλη ἐξαιτίας τοῦ πολέμου ποὺ εἶχε ξεσπάσει ἀνάμεσα στὴ Γερμανία καὶ στὴ Γαλλία στὶς 19 Ἰουλίου 1870. Ἐπίσης δημιουργήθηκαν ἐπὶ πλέον ἐντάσεις στὶς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Κράτους στὴν Αὐστρία, Πρωσία, Χέσσεν, Μπάντεν, Ἑλβετία καὶ στὴν Γαλλία, ὅπου τὸ 1906 ἐπιβλήθηκε ὁ χωρισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Κράτους. Γενικὰ ἐξαιτίας τοῦ δόγματος ἐπιταχύνθηκε ἡ ἐκκοσμίκευση. Ἄλλη συνέπεια ὑπῆρξε ἡ δημιουργία τοῦ σχίσματος τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀριθμοῦσε μετὰ τὴν καθιέρωση τοῦ δόγματος περίπου 200.000 (σήμερα περίπου 100.000) πιστούς, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦσαν νὰ μείνουν μὲ τὴν παλαιά τους καθολικὴ πίστη.[3]

Ὁπωσδήποτε καθοριστικῆς σημασίας γιὰ τὴν δογματικὴ διατύπωση τοῦ Ἀλάθητου ἦταν ἡ προσωπικότητα τοῦ πάπα Πίου Θ΄ (1846-1878). Ἐνῷ εἶχε ξεκινήσει τὸ 1846, ὅταν ἀνέβηκε στὸ παπικὸ θρόνο, μὲ φιλελεύθερες τάσεις, τὸ ξέσπασμα τῆς ἐπανάστασης τὸ 1848 στὴν Ἰταλία μετέτρεψε ριζικὰ τὶς πεποιθήσεις του. Ἀναγκάστηκε νὰ φύγει ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ ὅταν τὸ 1850 ἐπέστρεψε κήρυξε τὸν πόλεμο στὸν φιλελευθερισμὸ καὶ προέβαλε τὴν παπική του αὐθεντία. Ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ μεταστροφὴ σὲ πολλοὺς καθολικοὺς τῆς ἐποχῆς του ὁδήγησε σὲ δοξασμὸ τοῦ προσώπου του, σὲ παπολατρία. Χαρακτηριστικὰ τονίζεται ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του ἡ ἀκλόνητη πίστη του, ὅτι ἀποτελεῖ ὄργανο τοῦ Θεοῦ ἐντεταλμένο γιὰ τὴ δογματικὴ καθιέρωση τοῦ Ἀλάθητου. Μάλιστα ὁ ἴδιος πίστεψε ὅτι εἶδε ὅραμα, στὸ ὁποῖο ἡ Παρθένος Μαρία τὸν διαβεβαίωσε γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς διδασκαλίας γιὰ τὸ Ἀλάθητο. Πρόσωπα μὲ ὁράματα παρόμοιας μορφῆς, ὅπως κυρίως ὁ Giovanni Don Bosco (ἁγιοποίηση τὸ 1934), ἔτυχαν ἰδιαίτερα εὐνοϊκῆς μεταχείρισης ἐκ μέρους τοῦ Πάπα καὶ τὸν ἐνίσχυσαν ἀκόμα περισσότερο στὴν πεποίθησή του γιὰ τὸ Ἀλάθητο.

Ἡ προσωπικότητα τοῦ πάπα Πίου Θ΄ κατὰ τὴν ἐπιδίωξη τῆς ἐπιβολῆς τοῦ Ἀλάθητου ἔτυχε ἰδιαίτερα σκληρῆς κριτικῆς ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του ἐπισκόπους. Ἐπισημάνθηκαν: τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχε ἐπιληψία, ὁ αὐταρχισμὸς καὶ δεσποτισμός του, ἡ ὑπερβολική του αὐτοεκτίμηση, οἱ ἔντονες πιέσεις ποὺ ἀσκοῦσε, οἱ σκέψεις του νὰ περάσει ἐν ἀνάγκῃ τὸ δόγμα καὶ χωρὶς τὴ σύνοδο, ἡ περιφρόνηση καὶ ὑποτιμητικὴ ἀντιμετώπιση τῶν ἀντιπάλων του μέσῳ ἐξευτελιστικῶν χαρακτηρισμῶν καὶ εἰρωνείας, οἱ ἐκρήξεις θυμοῦ, τὸ γεγονὸς ὅτι ἔβλεπε μόνο τὶς προσωπικές του ἐπιδιώξεις καὶ ὅτι ὅλα τὰ ἄλλα δὲν τὸν ἄγγιζαν, οἱ κινήσεις ἐξαπάτησης τῶν ἀντιφρονούντων, ἡ ἐλλειπής του θεολογικὴ μόρφωση, ἡ μεγάλη του ἡλικία κατὰ τὴ διεξαγωγὴ τῆς συνόδου (78 ἐτῶν) μὲ χαρακτηριστικὰ τὴ γεροντικὴ ἔμμονὴ καὶ ἄνοια καὶ ἀκόμα ἡ ἐντύπωση πολλῶν, καὶ ἐπισκόπων, γιὰ τὴν μεγαλομανία του, ποὺ τὸν καθιστοῦσε μεγάλο κίνδυνο γιὰ τὴν Ἐκκλησία.[4]

Ὄντως ὁ Πίος Θ΄ βρίσκεται στὴν κορυφὴ τῆς ἐξέλιξης τῶν ἐξουσιαστικῶν δομῶν τοῦ Παπισμοῦ, μὲ τὸ δόγμα γιὰ τὸ Ἀλάθητο ἀποτελεῖ τὸ ἐπιστέγασμα αὐτῶν. Εἶναι γνήσιο τέκνο ὅλων ἐκείνων τῶν Παπῶν ποὺ προωθοῦσαν καὶ ἐξωθοῦσαν τὸν παπικὸ θεσμὸ σὲ ὅλο καὶ περισσότερο ἀκραῖες ἐκφάνσεις τῆς ἰσοθεΐας τοῦ ἀνθρώπου, τῆς στροφῆς ἐναντίον τοῦ Θεανθρώπου, χρησιμοποιώντας καὶ ἀλλοιώνοντας τὸ λυτρωτικὸ ἔργο Του. Ἔτσι εἰδικὰ ὁ Πάπας αὐτὸς μὲ τὸ δόγμα γιὰ τὴν Ἄσπιλο Σύλληψη τῆς Παρθένου Μαρίας (1854) μετατρέπει πλέον ἀπαράβατα[5] τὴν τιμὴ πρὸς τὴν Θεοτόκο σὲ μαριολατρία, ἀντιμετωπίζει τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν τῶν Σεραφεὶμ ὡς θεά. Αὐτὴ ἡ κίνηση πρέπει νὰ ἑρμηνεύεται ὡς γενικὴ δοκιμὴ γιὰ τὴ δογματοποίηση τοῦ Ἀλάθητου τοῦ Πάπα μὲ σκοπὸ νὰ μετρήσει τὶς ἀντιδράσεις, οἱ ὁποῖες ἦταν μόνο ἐλάχιστες. Ἔτσι ἐνθαρρύνθηκε γιὰ τὸ ἑπόμενο βῆμα.[6] Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὴν τὴν σκοπιμότητα ἡ διακήρυξη τοῦ δόγματος γιὰ τὴν Ἄσπιλο Σύλληψη προφανῶς λειτουργοῦσε καὶ ὡς θεολογικὴ θεμελίωση τῆς δογματοποίησης τοῦ Ἀλάθητου τοῦ Πάπα. Μὲ βάση τὴν ἀνύψωση τοῦ προσώπου τῆς Παρθένου Μαρίας στὴ θεία σφαῖρα ὑπῆρξε ἤδη προηγούμενο τῆς ἰσοθεΐας καὶ ὁ Πάπας ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ γῆς μποροῦσε τώρα νὰ διεκδικήσει τὸ ἴδιο γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Τὸ κατάφερε τελικὰ περίφημα. Παρὰ τὴ μεγάλη ἀντίδραση ποὺ ἐκδηλώθηκε ἀπὸ σημαντικὴ μειοψηφία ἐπισκόπων στὴν Α΄ Σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ καὶ παρὰ τὸν ὁλοκληρωτισμὸ ποὺ ἐπέδειξε ὁ Πάπας καὶ οἱ ὑποστηρικτὲς τοῦ δόγματος γιὰ τὸ Ἀλάθητο σὲ ὅλο τὸ φάσμα τῶν δυνατῶν ἀποχρώσεων[7] – μὲ αὐτὸ ἔδειξε, ὅτι εἶναι γνήσιος συνεχιστὴς τῶν πρὸ αὐτοῦ ἰσχυρῶν Παπῶν – κατόρθωσε νὰ ἐπιφέρει τὰ ἐπιθυμητὰ γιὰ ἐκεῖνον ἀποτελέσματα. Ἀπὸ τοὺς περίπου 700 ἐπισκόπους ποὺ συμμετεῖχαν τακτικὰ στὴ σύνοδο (1084 εἶχαν τὸ δικαίωμα συμμετοχῆς) ψήφισαν στὴν ἀρχικὴ ψηφοφορία 451 ὑπὲρ τοῦ Ἀλάθητου, 62 ὑπὲρ ἀλλὰ ὑπὸ προϋποθέσεις καὶ 88 κατά. Οἱ ὑπόλοιποι εἶχαν ἤδη ἀποχωρήσει. Αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ μεταβλήθηκαν λόγῳ τῆς ἀποχώρησης καὶ ἄλλων ἀρνητικὰ τοποθετημένων ἐπισκόπων στὴν τελικὴ ψηφοφορία τῆς 18 Ἰουλίου σὲ 535 ψήφους ὑπὲρ καὶ μόνο 2 ψήφους κατὰ τοῦ Ἀλάθητου. Καὶ οἱ δύο ἀμέσως ὑποτάχθηκαν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπίσκοποι ποὺ ἀποχώρησαν κατέληξαν σχεδὸν ὅλοι μέχρι τὸ τέλος τοῦ 1871 μὲ τοὺς κατάλληλους μηχανισμοὺς πίεσης τῆς Κουρίας νὰ ἀποδεχθοῦν τὸ νέο δόγμα.[8]

Χαρακτηριστικὸ εἶναι ἐπίσης ὅτι κανένας Πάπας στὴ συνέχεια, ἀκόμα καὶ ὁ γνωστὸς γιὰ τὴν φιλελεύθερη στάση του πάπας Ἰωάννης ΚΓ΄, δὲν ἀμφισβήτησε ἢ πολὺ περισσότερο δὲν ἔδειξε διάθεση νὰ ἀκυρώσει τὸ δόγμα αὐτό. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν Β΄ Σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ, ἡ ὁποία σὲ κανένα δογματικὸ ζήτημα δὲν ἔκανε πίσω. Ἀντίθετα τὸ πρωτεῖο καὶ τὸ ἀλάθητο τοῦ Πάπα ἀπετέλεσαν κεντρικοὺς ἄξονες τῆς Συνόδου. Τὸ δόγμα περὶ Ἀλαθήτου μάλιστα ἐνισχύθηκε περισσότερο. Ἀπαιτήθηκε ἀπὸ τοὺς πιστοὺς νὰ ὑποτάσσονται στὸν Πάπα ὄχι μόνο ὅταν ἐκεῖνος διδάσκει ἀπὸ καθέδρας, ἀλλὰ νὰ ὀφείλουν «θρησκευτικὴν ὑπακοὴν τῆς βουλήσεως καὶ τοῦ νοῦ, κατὰ μοναδικὸν τρόπον, εἰς τὸ αὐθεντικὸν καὶ διδακτικὸν ἀξίωμα τοῦ ρωμαίου ποντίφηκος, καὶ ὅταν οὗτος δὲν ὁμιλῇ ἀπὸ καθέδρας». Τονίστηκε γιὰ ἄλλη μία φορὰ ἡ «πλήρης, ὑπερτάτη καὶ οἰκουμενικὴ ἐξουσία» τοῦ Πάπα ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ στὴν Ἐκκλησία[9].

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ μέχρι σήμερα δὲν ἔχει σταματήσει ἡ ἀμφισβήτηση τοῦ δόγματος κυρίως σὲ κύκλους ρωμαιοκαθολικῶν θεολόγων. Ὁ πιὸ γνωστὸς ἐκπρόσωπος αὐτῆς τῆς κατηγορίας εἶναι ὁ Hans Kung, ὁ ὁποῖος τὸ 1979 λόγῳ τῆς κριτικῆς τοποθετήσεώς του στὸ δόγμα γιὰ τὸ Ἀλάθητο στερήθηκε ἀπὸ τὸν πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἄδεια διδασκαλίας. Ἀπηύθυνε τὸ 2016, μὲ ἀφορμὴ τὴν ὁλοκλήρωση τοῦ 5ου τόμου τῶν Ἀπάντων του μὲ τίτλο "Τὸ Ἀλάθητο", παράκληση στὸν Πάπα Φραγκίσκο μὲ τὸ αἴτημα νὰ ἐπιτρέψει ἐλεύθερο διάλογο στὴν Ἐκκλησία γιὰ τὸ δόγμα περὶ τοῦ Ἀλαθήτου, προκειμένου νὰ ξεπεραστεῖ αὐτὴ ἡ προβληματικὴ γιὰ τὸν σημερινὸ Ρωμαιοκαθολικισμὸ κληρονομιά. Μόνο μὲ τὴ λύση αὐτοῦ τοῦ ζητήματος μπορεῖ σύμφωνα μὲ τὸν Kung νὰ ὑπάρξει μία πραγματικὴ ἀνανέωση τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἑτοιμαστεῖ ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἀμοιβαία ἀναγνώριση τῶν χειροτονιῶν καὶ μυστηρίων ἀνάμεσα στὶς διάφορες χριστιανικὲς ὁμολογίες, νὰ βρεθοῦν λύσεις γιὰ τὸ διαζύγιο, τὴν χειροτονία τῶν γυναικῶν καὶ τὴ ὑποχρεωτικὴ ἀγαμία τοῦ κλήρου κ.ἄ. Σύμφωνα μὲ τὴν ἴδια ἐφημερίδα ἡ ἀπάντηση τοῦ Πάπα ἦταν θετική, ὅπως ἐνημέρωσε ὁ ἴδιος ὁ Hans Kung.

Αὐτὲς οἱ φωνὲς ὅμως, ὅπως γίνεται ἀμέσως ἀντιληπτὸ παραπάνω, ἔχουν ἀσπασθεῖ τὴν μετεξέλιξη τοῦ Παπικοῦ δόγματος γιὰ τὸ Ἀλάθητο, τὸ γενικὸ Ἀλάθητο τοῦ δυτικοῦ ἀνθρώπου ποὺ μέσῳ τοῦ Προτεσταντισμοῦ ἔγινε κτῆμα ὅλων τῶν μετέπειτα μορφῶν τοῦ δυτικοῦ οὐμανισμοῦ. Στὴν οὐσία ἔχουν καταλήξει, ὅτι μέτρο τῶν πάντων δὲν εἶναι ὁ Θεάνθρωπος, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ καὶ βασικὴ μέριμνά τους εἶναι ἡ προσαρμογὴ τοῦ Παπισμοῦ στὴ σημερινὴ ἐποχή, ἡ ἀποτίναξη κάθε μορφῆς συντηρητισμοῦ ποὺ συνδυάζεται μὲ τὴν ἀπόλυτη αὐθεντία τοῦ ἑνὸς καὶ τὸ πέρασμα στὴν αὐθεντία τοῦ κάθε πιστοῦ. Μέσα στὴν προσαρμογὴ αὐτή, μέσα στὴν φιλελευθεροποίηση αὐτὴ βλέπουν τὴ σωτηρία τοῦ Παπισμοῦ. Οὔτε κατὰ διάνοιαν τοὺς προβληματίζει ἡ ἐπιστροφὴ στὴν πραγματικὴ αὐθεντία τοῦ Θεανθρώπου καὶ τῶν Ἁγίων Του.

Σημειώσεις:

[1] Μετὰ τὴν προσωρινὴ διάλυση τοῦ Παπικοῦ Κράτους 1798-1801 καὶ ἀπὸ τὸ 1808 μέχρι τὸ 1815, ὅταν ἀποκαταστάθηκε πάλι ἀπὸ τὸ Συνέδριο τῆς Βιέννης, τὸ 1860 ἀπωλέσθηκαν τελικὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πόλη τῆς Ρώμης ὅλες οἱ ὑπόλοιπες περιοχές, οἱ ὁποῖες ἐντάχθηκαν στὸ νέο Βασίλειο τῆς Ἰταλίας. **[2]** Βλ. August B. Hasler, Wie der Papst unfehlbar wurde. Macht und Ohnmacht eines Dogmas, Munchen 1979, σ. 23. **[3]** Ἀναλυτικὰ γιὰ τὶς ἐπιδράσεις τοῦ δόγματος στὴν κοινωνία καὶ στὴν Ἐκκλησία βλ. στὸ ἴδιο, σσ. 198-211. **[4]** Στὸ ἴδιο, σσ. 73-95. **[5]** Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ διδασκαλία αὐτὴ ἐμφανίζεται ἐπίσημα στὴν Παπισμὸ στὴ Σύνοδο τῆς Βασιλείας (1439). **[6]** Βλ. στὸ August B. Hasler, ὅπ. παρ., σ.19 ἐκδηλώσεις λατρείας τοῦ πάπα Πίου Θ΄: Ὁ ἴδιος ὁ Πάπας θεωρήθηκε ὡς πηγὴ θαυμάτων, ἀπέστειλαν κομμάτια τοῦ ρουχισμοῦ ὅπως καὶ τρίχες τῆς κεφαλῆς του γιὰ σκοποὺς θεραπείας. Καὶ μόνο μὲ τὴν εὐλογία του, λέγεται, ὅτι ἐπιτέλεσε θαύματα. Ἰδιαίτερα ἀποκαλυπτικοὶ δὲν εἶναι μόνο οἱ τίτλοι ποὺ ἀπέδιδαν οἱ ὑποστηρικτὲς τοῦ Ἀλάθητου στὸν Πάπα, ὅπως «Καῖσαρ», «Ὕψιστος Κυρίαρχος τοῦ κόσμου», ἀλλὰ καὶ ὕμνοι ποὺ προσαρμόζονταν στὸ πρόσωπό του. Ἔτσι ὑποστηρίχθηκε ἀπὸ τὸ γνωστὸ περιοδικὸ τοῦ Βατικανοῦ "La Civilta Cattolica": «Ὅταν διαλογίζεται ὁ Πάπας, ὁ Θεὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ σκέφτεται στὸ πρόσωπό του». Ἕνας ἐπίσκοπος τὸν ἀποκάλεσε «σαρκωθέντα Λόγο (τοῦ Θεοῦ) ὁ ὁποῖος ζεῖ ἀκόμα στὸν κόσμο». Ὁ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Καταγραφὴ πνευματικῆς ἐμπειρίας

8. Ἡ ἑνότης τῆς πίστεως

Πολλοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ θρησκεῖες πρέπει νὰ ἑνωθοῦν, προκειμένου νὰ ἐξομαλυνθοῦν οἱ διαφορὲς μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ νὰ ἐκλείψουν οἱ πόλεμοι. Νομίζουν ὅτι οἱ θρησκεῖες εἶναι ἡ πηγὴ ὅλων τῶν κακῶν ποὺ συμβαίνουν στὸν πλανήτη! Προφανῶς πρόκειται γιὰ ἀνθρώπους ἄθρησκους καὶ ἀδιάφορους γιὰ τὴν ἐκ Θεοῦ σωτηρία τους.

Ἡ ἕνωση τῶν θρησκειῶν εἶναι ἀδύνατη, ἐὰν δὲν διαπιστώσουν οἱ λαοὶ ὅτι μία εἶναι ἡ ἀληθινὴ θρησκεία, τὴν ὁποία πρέπει νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ ἀποδεχτοῦν. Κάτι τέτοιο βέβαια εἶναι εὐχή, ἀλλὰ δὲν ξέρουμε, ἐὰν πότε θὰ πραγματοποιηθεῖ.

Οἱ Χριστιανοὶ δὲν διακρίνουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐκδηλώνουν τὴν ἀγάπη τους πρὸς ὅλους γενικά, καὶ τοὺς ἑτεροδόξους καὶ τοὺς ἀλλόθρησκους. Αὐτὸ φυσικὰ δὲν σημαίνει ὅτι θυσιάζουν τὸ περιεχόμενο τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ γιὰ ἐφήμερους καὶ ἐγκόσμιους σκοπούς. Ἀντίθετα, μένουν σταθεροὶ στὴν πίστη τους, τὴν ὁποία προβάλλουν καὶ στὴν ὁποία περιμένουν νὰ προσέλθουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, γιὰ νὰ σωθοῦν.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς σὲ μία ἐπιστολή του ἀναφέρεται στὸ θέμα αὐτὸ καὶ ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι καθῆκον τῶν χριστιανῶν νὰ διαφυλάττουν ἀκέραιη τὴν πίστη τους καὶ νὰ μὴ ὑποκύπτουν σὲ πιέσεις τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Γράφει σχετικά: «Ὅλοι θέλουμε νὰ δώσει ὁ Θεὸς ἑνότητα πίστεως στὸν κόσμο. Μὰ ἐσεῖς τὰ μπερδεύετε τὰ πράγματα. Ἄλλο ἡ συμφιλίωση τῶν ἀνθρώπων καὶ ἄλλο ἡ συμφιλίωση τῶν θρησκειῶν. Ἡ κάθε μία ἔχει τοὺς δικούς της Ὅρους καὶ δικά της ὅρια. Ἄλλο ἡ ἕνωση τῶν λαῶν καὶ ἄλλο ἡ ἕνωση τῶν θρησκειῶν! Ὁ χριστιανισμὸς ἐπιβάλλει σὲ ὅλους νὰ ἀγαπᾶμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιὰ τοὺς πάντες, ὅποια πίστη κι ἂν ἔχουν!

Συγχρόνως ὅμως μᾶς διατάζει νὰ κρατᾶμε ἀλώβητη τὴν πίστη μας καὶ τὰ δόγματά της. Σὰν χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἐλεεῖτε ὅλο τὸν κόσμο, ὅλους τούς ἀνθρώπους! Ἀκόμα καὶ τὴ ζωή σας νὰ δώσετε γι' αὐτούς. Ἀλλὰ τὶς ἀλήθειες τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ τὶς θίξετε. Γιατί δὲν εἶναι δικές σας» [Νικολάου Βελιμίροβιτς, ἐπισκόπου Ἀχρίδος, Ἐπιστολές, 1994, σελ. 13 - 14].

* * *

9. Προσευχὴ καὶ πονηροὶ λογισμοί

Ἀναίμακτο μαρτύριο εἶναι ἡ ἀντιμετώπιση τῶν πονηρῶν λογισμῶν, ποὺ προκαλοῦν ἐσωτερικὴ ταραχὴ καὶ πολλὲς φορὲς ὁδηγοῦν στὴν πτώση. Οἱ πνευματικοὶ ἀγωνιστὲς πικραίνονται καὶ συχνὰ βρίσκονται μπροστὰ σὲ ἀδιέξοδα.

Τοὺς πονηρούς λογισμοὺς τοὺς διακόπτουμε καὶ τοὺς διώχνουμε μὲ πολλοὺς τρόπους, κυρίως ὅμως μὲ περιφρόνηση καὶ ἐπίμονη προσευχή. Τὸν πόλεμο τῶν λογισμῶν τὸν δέχονται ἐκεῖνοι ποὺ πολεμοῦν τὰ ἁμαρτωλά τους πάθη καὶ θέλουν νὰ τηρήσουν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἀδιάφοροι καὶ ἁμαρτωλοὶ δὲν δέχονται τὴν πολιορκία τῶν λογισμῶν, γιατί ὁ διάβολος τοὺς ἔχει δεμένους χειροπόδαρα ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ δὲν χρειάζεται ἐκ μέρους του ἄλλη προσπάθεια.

Ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης ὁ Κολοβὸς τοῦ Γεροντικοῦ χρησιμοποιοῦσε ἕνα ἐκφραστικὸ παράδειγμα, γιὰ νὰ τονίσει τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς προσευχῆς στὴν ἀντιμετώπιση τῶν πονηρῶν λογισμῶν καὶ τὴ σωτήρια ἀνύψωση τοῦ ἀνθρώπου πάνω ἀπὸ τοὺς πειρασμούς: «Ὁμοιάζω μ' ἕνα ἄνθρωπο ποὺ κάθεται κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δένδρο καὶ βλέπει ξάφνου νὰ ἔρχονται κατεπάνω του ἄγρια θηρία καὶ ἑρπετά· καὶ ὅταν δὲν μπορέσει νὰ τ' ἀντιμετωπίσει καὶ νὰ τὰ βγάλει πέρα, τρέχει καὶ ἀνεβαίνει πάνω στὸ δένδρο καὶ σῴζεται. Ἔτσι κι ἐγώ: κάθομαι στὸ κελλί μου καὶ βλέπω τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς νὰ ἔρχονται κατεπάνω μου, κι ὅταν δὲν μπορῶ νὰ τοὺς νικήσω, τότε καταφεύγω στὸ Θεὸ μὲ τὴν προσευχὴ καὶ βρίσκω τὴ σωτηρία μου ἀπὸ τὸν ἐχθρό».[Π.Β. Πάσχου, Προσευχὴ καὶ Ὑπακοὴ (Μικρὸ Γεροντικὸ Ζ΄), 2010, σελ. 20-21].

Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἡ Δύσις δὲν ὑπολογίζει τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν

2ον.-Τελευταῖον
(συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον φύλλον)

Ἐκπαιδευμένος ὡς πολιτικὸς μηχανικός, ὁ κ. Howard ἔγινε εἰδήμονας στὶς ἐκρηκτικὲς ὕλες μετὰ τὴν στρατολόγησή του ἀπὸ τὴν CIA, στὶς ἀρχὲς τῆς δεκαετίας τοῦ 1980. Ὁ κ. Howard λέει ὅτι ἔχει μεγάλη ἐμπειρία στὴν τοποθέτηση ἐκρηκτικῶν σὲ ἀντικείμενα, εἴτε τόσο μικρὰ ὅσο εἶναι οἱ ἀναπτῆρες τῶν τσιγάρων ἢ τεράστια ὅπως εἶναι τὰ "κτίρια 80 ὀρόφων".

Ὁ γεννημένος στὸ New Jersey 79χρονος μηχανικὸς δήλωσε πὼς ἐργάστηκε στὴν ἐπιχείρηση τῆς CIA, ποὺ ὀνόμαζαν "New Centrury" ("Νέος Αἰώνας"), **ἀπὸ τὸν Μάιο τοῦ 1997 μέχρι τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2001,** σὲ μία ἐποχὴ πού, –ὅπως λέει χαρακτηριστικὰ– ἡ CIA **«λάμβανε ἐντολὲς ἀπὸ πολὺ ψηλά».** Ὁ κ. Howard ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσερις τεχνικούς, ποὺ εἶχαν λάβει τὴν ἐντολὴ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐπιτυχία τῆς κατεδαφίσεως.

Μᾶς λέει, ἐπίσης, ὅτι ἡ ἀποστολὴ στὸ 7WTC εἶναι **μοναδικὴ** ἀνάμεσα στὶς κατεδαφίσεις του, καθὼς ἦταν ἡ μόνη ποὺ **«ἔπρεπε νὰ προσποιούμαστε δὲν ἦταν δουλειὰ κατεδάφισης».** Ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν εἶχε τότε κανένα πρόβλημα νὰ λάβει μέρος σὲ αὐτὴν τὴν ἐξαπάτηση, γιατί **«ὅταν εἶσαι πατριώτης, δὲν ἀμφισβητεῖς τὰ κίνητρα τῆς CIA ἢ τοῦ Λευκοῦ Οἴκου. Ὑποθέτεις ὅτι ὁ ἀπώτερος σκοπὸς εἶναι γιὰ ἕνα μεγαλύτερο καλό. Παίρνουν καλούς, ἔμπιστους ἀνθρώπους ὅπως ἐγώ, ποὺ καρδιοχτυποῦν μόνο στὸ ἄκουσμα τῆς ἀποστολῆς».** Ἀλλὰ ὅπως παραδέχεται τώρα, κοιτώντας πίσω, **«Κάτι δὲν ἦταν σωστό. Δὲν προέκυψε κανένα καλὸ ἀπὸ αὐτό. Αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ Ἀμερικὴ ποὺ ὁραματιστήκαμε».**

Ἐξηγώντας πὼς ἔπεσε τὸ κτίριο, ὁ κ. Howard διηγεῖται: **«Ἦταν μία κλασικὴ ἐλεγχόμενη κατεδάφιση μὲ ἐκρηκτικά. Χρησιμοποιήσαμε ἐξαιρετικὰ ὑλικὰ στρατιωτικῆς ποιότητας, σύνθετα νανοθερμίτη, σὰν ἐκρηκτικά. Τὸ δύσκολο κομμάτι ἦταν νὰ περάσουν στὸ κτίριο χιλιάδες λίβρες ἐκρηκτικῶν, πυροκροτητῶν καὶ μηχανισμῶν ἀνάφλεξης, χωρὶς νὰ προκληθεῖ ἀνησυχία καὶ προβληματισμός. Ἀλλὰ σχεδὸν κάθε γραφεῖο στὸ κτίριο 7 νοικιάστηκε[1] ἀπὸ τὴν CIA, τὶς Μυστικὲς Ὑπηρεσίες ἢ τὸν στρατό, κάτι ποὺ μᾶς διευκόλυνε ἰδιαίτερα».**

Ὁ κ. Howard ἐξηγεῖ ὅτι τὸ 7WTC **«φορτώθηκε μὲ ἐκρηκτικὰ σὲ στρατηγικὰ σημεῖα[2]»** τὸν μήνα ποὺ ὁδήγησε στὴν ἡμέρα ὅπου ἄλλαξε ἡ πορεία τῆς Ἀμερικανικῆς ἱστορίας καὶ ὄχι μόνο. Στὶς 11 Σεπτεμβρίου, ἐνῶ οἱ πύργοι τοῦ Βορρᾶ καὶ τοῦ Νότου φλέγονταν, οἱ πυροκροτητὲς στὸ 7WTC πυροδοτήθηκαν καὶ οἱ ἐκρήξεις τοῦ νανοθερμίτη κατέστρεψαν τὸ κτίριο, διαλύοντας τὴν χαλύβδινη δομή, ἀφαιρώντας τὶς ἐνισχύσεις καὶ ἐπιτρέποντας στὶς φωτιὲς τῶν γραφείων νὰ διασχίζουν τὸ ὑπόλοιπο μὲ κατεύθυνση ἀπὸ μέσα πρὸς τὰ ἔξω σὰν κοχλίας.

Τὸ 7WTC κατέρρευσε στὴν βάση του στὶς 17:20, ἑπτὰ ὧρες μετὰ τὴν καταστροφὴ τῶν Δίδυμων Πύργων WTC 1 καὶ 2. Τὸ κτίριο συγκλόνισε τοὺς μάρτυρες **πέφτοντας μὲ ταχύτητα ἐλεύθερης πτώσης,** κάτι ποὺ σημαίνει ὅτι ἡ ἀντίσταση στὴν κατεύθυνση πρὸς τὰ κάτω ἦταν μηδενική. Ὁ κ. Howard καὶ οἱ συνάδελφοί του εἶχαν κάνει τὴ δουλειά τους.

«Τὸ κτίριο κατέρρευσε μὲ πολλὴ μεγάλη ὁρμή. Ὅλα πῆγαν ἀκριβῶς ὅπως τὰ σχεδιάσαμε. Ἦταν τόσο ὁμαλὴ πτώση. Ὅλοι οἱ χῶροι ἐκκενώθηκαν. Κανεὶς δὲν τραυματίστηκε στὸ 7WTC. Γιορτάζαμε. Βλέπαμε διαρκῶς ἐπαναλήψεις ἀπὸ τὴν κατεδάφιση, πίναμε whiskey καὶ καπνίζαμε πούρα, ὅταν ξαφνικὰ συνέβη τὸ πιὸ περίεργο πρᾶγμα. Ὅλοι ἀρχίσαμε νὰ ἀνησυχοῦμε ὅτι φαινόταν πολὺ φτιαχτό. Παρακολουθούσαμε ξανὰ καὶ ξανὰ τὸ video καὶ ἀρχίσαμε νὰ γινόμαστε παρανοϊκοί. **Φαινόταν σὰν μία ἐλεγχόμενη κατεδάφιση.** Σκεφτήκαμε: Νὰ πάρει ἡ εὐχή! **Ὁ κόσμος πρόκειται νὰ τὸ ἀμφισβητήσει.** Καὶ τότε ἀκούσαμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ δρόμο ἀνέφεραν ὅτι ἄκουσαν τὶς ἐκρήξεις τὸ ἀπόγευμα. **Ὅταν μᾶς εἶπαν ὅτι τὸ BBC στὴν ἐντελῶς κακοφτιαγμένη καὶ κατασκευασμένη[3] ἀναμετάδοσή του ἀνήγγειλε στὸν κόσμο ὅτι τὸ κτίριο κατέρρευσε 20 λεπτὰ νωρίτερα ἀπὸ ὅτι στὴν πραγματικότητα, σκεφτήκαμε ὅτι τὸ show εἶχε ἀποκαλυφθεῖ».**

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπίσημη ἔκθεση[4], ποὺ ἐξέδωσε ἡ κυβέρνηση γιὰ τὴν 11ηΣεπτεμβρίου, τὸ 7WTC κατέρρευσε ἐξαιτίας "ἀνεξέλεγκτων πυρκαγιῶν"[5] ποὺ προκλήθηκαν ἀπὸ συντρίμμια τῶν WTC 1 καὶ 2, ποὺ εἶχαν πληγεῖ ἀπὸ ἀεροσκάφη ἐπιβατῶν. Ἐὰν ἡ ἐπίσημη ἐξήγηση ἦταν ἀλήθεια, τὸ 7WTC **θὰ ἦταν τὸ πρῶτο ψηλὸ κτίριο στὸν κόσμο ποὺ θὰ κατέρρεε ποτέ, ἐξαιτίας ἀνεξέλεγκτων πυρκαγιῶν καὶ ὁ μοναδικὸς χαλύβδινος οὐρανοξύστης στὸν κόσμο, ποὺ θὰ εἶχε καταρρεύσει λόγω "πυρκαγιῶν γραφείων".**

Ὁ κ. Howard καὶ οἱ συνάδελφοί του **φοβήθηκαν ὅτι τὸ κοινὸ θὰ καταλάβαινε τὸ ψέμα στὴν ἐπίσημη ἐξήγηση καὶ θὰ ξεσηκωνόταν ἐνάντια στὴν κυβέρνηση, ἀπαιτώντας νὰ εἰπωθεῖ ἡ ἀλήθεια.**

«Ὑπῆρχαν τόσα κενά, τόσο πολλὰ στοιχεῖα ποὺ ἔμειναν πίσω. Σκεφτόμασταν ὅτι τὸ κοινὸ θὰ στρεφόταν γύρω ἀπὸ αὐτὰ καὶ ὅτι θὰ ὑπάρξει μία δημόσια ἐξέγερση, τὴν ὁποία δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἀγνοήσουν τὰ Μέσα Ἐνημέρωσης. Θὰ χρηματοδοτοῦσαν ἔρευνες καὶ θὰ ζητοῦσαν νὰ μάθουν, γιατί τοὺς εἰπώθηκαν τόσα ψέματα. **Φοβηθήκαμε ὅτι θὰ ἔβρισκαν χημικὰ ἀπομεινάρια στὴν περιοχή, ποὺ θὰ ἀποδείκνυαν ὅτι τὸ κτίριο 7 ἀνατινάχθηκε.**

Νόμιζα ὅτι θὰ γίνει ἐπανάσταση, ποὺ θὰ φτάσει μέχρι τὴν κορυφή, στὸν πρόεδρο Bush. Θὰ τὸν ἔδιωχναν ἀπὸ τὸν Λευκὸ Οἶκο.

Ἀλλὰ τίποτα ἀπὸ αὐτὰ δὲν συνέβη. **Σχεδὸν κανεὶς δὲν ἀμφισβήτησε τίποτα. Τὰ Μέσα Ἐνημέρωσης κατέστρεφαν ὅποιον τολμοῦσε νὰ ἀμφισβητήσει ὁ,τιδήποτε ἀπὸ αὐτὰ ποὺ μετέδιδαν».**

Ὁ κ. Howard ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν ἔχει «ἄμεση γνώση» γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Βόρειου καὶ τοῦ Νότιου Πύργου τοῦ Παγκόσμιου Κέντρου Ἐμπορίου, ἐξηγώντας ὅτι «οἱ ἐπιχειρήσεις τῆς CIA εἶναι πολὺ συγκεκριμένες» καὶ ὅτι εἶναι πάγια τακτικὴ τῆς Ὑπηρεσίας νὰ ἐργάζεται κάποιος σὲ ἕνα εὐρύτερο ἔργο, γνωρίζοντας, ὅμως, μόλις ἕνα μικρὸ κομμάτι τοῦ puzzle.

Ἐν τούτοις ἔχει συμβουλὲς γιὰ τοὺς ἐρευνητές, ποὺ προσπαθοῦν νὰ καταλάβουν ὁλόκληρο τὸ σχέδιο καὶ νὰ ἀνακαλύψουν ποιὸς ἦταν πίσω ἀπὸ τὴν πιὸ καταστροφικὴ ἐπίθεση ἐπὶ ἀμερικανικοῦ ἐδάφους στὴν Ἱστορία.

«Ὅταν θέλετε νὰ μάθετε ποιὸς εἶναι πίσω ἀπὸ κάτι, ἁπλῶς ἀκολουθῆστε τὰ ἴχνη τοῦ χρήματος. **Κοιτάξτε τὶς συναλλαγὲς ποὺ ἔγιναν λίγο πρὶν τὶς 11 Σεπτεμβρίου. Αὐτοὶ εἶναι οἱ τύποι ποὺ ἤξεραν τί ἔρχεται. Τὰ παιδιὰ τῶν πρακτόρων τῆς CIA, οἱ κυβερνητικοὶ ἀξιωματοῦχοι. Οἱ στενοὶ συγγενεῖς τῶν ἰσχυρότερων ἀνδρῶν στὴν Ἀμερική. Cheney, Rumsfeld. Ὅλοι ἔγιναν πλούσιοι!** Δὲν ἦταν μόνο οἱ συμβάσεις ποὺ ἀνατέθηκαν στοὺς φίλους τους στὴν οἰκοδομικὴ δραστηριότητα, οἱ πόλεμοι καὶ τὰ ἀνταποδοτικὰ χτυπήματα».

Πολλὲς χῶρες, συμπεριλαμβανομένης τῆς Βρεττανίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Γερμανίας, τῆς Ἰταλίας, τῆς Ἰαπωνίας καὶ τοῦ Μονακό, ξεκίνησαν ἔρευνες σχετικὰ μὲ τὶς ἐμπορικὲς συναλλαγὲς μετὰ ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῆς 11ης Σεπτεμβρίου. Πίστευαν πὼς ἂν μποροῦσαν νὰ ἀποδείξουν ὅτι οἱ πράκτορες τῆς Al-Qaeda ἐπωφελήθηκαν ἀπὸ τὴν χρηματιστηριακὴ ἀγορά, τότε αὐταπόδεικτα θὰ ἔβγαινε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ τρομοκρατικὴ ὀργάνωση ἦταν πίσω ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις.

Φυσικά, ὅλα τὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα ὁδηγοῦσαν στὸ σκληρὸ **παζάρι ἐμπιστευτικῶν πληροφοριῶν[6]** γύρω ἀπὸ τὴν 11ηΣεπτεμβρίου.

Ὁ Ἰταλὸς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, Antonio Martino, δήλωσε[7]: «Πιστεύω ὅτι ὑπάρχουν τρομοκρατικὲς χῶρες καὶ ὀργανώσεις πίσω ἀπὸ κερδοσκοπία στὶς διεθνεῖς ἀγορές». Ὁ πρόεδρος τῆς Γερμανικῆς Κεντρικῆς Τράπεζας, Ernst Welteke, δήλωσε[8] ὅτι οἱ ἐρευνητές του βρῆκαν «σχεδὸν ἀδιάψευστες ἀποδείξεις γιὰ συναλλαγὲς ἐμπιστευτικῶν πληροφοριῶν».

Ἀκόμη καὶ τὸ CNN ἀνέφερε ὅτι οἱ ρυθμιστικὲς ἀρχὲς βλέπουν «ὁλοένα καὶ πιὸ σαφῆ σημάδια» ὅτι κάποιος «χειραγώγησε τὶς χρηματοπιστωτικὲς ἀγορὲς μὲ πρόσχημα τὴν τρομοκρατικὴ ἐπίθεση καὶ μὲ σκοπὸ νὰ ἐπωφεληθεῖ ἀπὸ αὐτήν».

Ὁ κ. Howard λέει ὅτι μία σοβαρὴ μελέτη γιὰ τὸ ποιὸς ἐπωφελήθηκε στὸ χρηματιστήριο ἀπὸ τὴν 11η Σεπτεμβρίου θὰ **«ἐπιφέρει καίριο πλῆγμα στὴν ὀλιγαρχία τῆς Ἀμερικῆς. Ὑπάρχει μόνο μία ὀργάνωση, ποὺ ἁπλώνεται σὲ ὅλο τὸν κόσμο, καί, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς πῶ τώρα, δὲν εἶναι καὶ ποτὲ δὲν ἦταν ἡ al-Qaeda. Εἶναι ἡ CIA. Δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ ὑπάρξει πραγματικὴ ἔρευνα. Ὅλη ἡ παρασκηνιακὴ κυβέρνηση, ὅπως τοὺς ἀποκαλεῖτε τώρα, εἶναι ἐμπλεκόμενη»!**

Ὁ 79χρονος Howard, ποὺ ξοδεύει τὶς τελευταῖες ἑβδομάδες στὸ σπίτι του, δήλωσε ὅτι δὲν πιστεύει πὼς θὰ συλληφθεῖ μετὰ τὴν ἐξομολόγησή του, ἐπειδὴ «σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση θὰ ἔπρεπε μετὰ νὰ κάνουν τὸ ἴδιο καὶ σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους. Ἁπλῶς θὰ χρησιμοποιήσουν τὰ Μέσα Ἐνημέρωσης, γιὰ νὰ μοῦ ἐπιτεθοῦν. **Εἶναι ὅλοι μισθοφόροι σὲ διατεταγμένη ὑπηρεσία νὰ διαστρεβλώσουν τὰ πάντα γύρω ἀπὸ τὴν 11η Σεπτεμβρίου».**

Ἡ προσπάθειά μας αὐτὲς τὶς δύο ἑβδομάδες ἦταν νὰ παραθέσουμε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἀναλυτικὰ καὶ τεκμηριωμένα τὰ γεγονότα, ποὺ ἄλλαξαν τὸν κόσμο. Ὁ καθένας μελετώντας τὰ συμβάντα μπορεῖ νὰ βγάλει τὰ συμπεράσματά του. Τὸ μόνο βέβαιο, ποὺ πηγάζει ἀβίαστα ὅπως καὶ νὰ ἐξετάσει κανεὶς τὸ τί συνέβη, εἶναι πὼς **ἡ Δύση καὶ οἱ παγκόσμιοι δυνάστες δὲν ὑπολογίζουν καθόλου τὴν ἀνθρώπινη ζωή.** Νομίζουμε πὼς **ἡ ἀπώλεια 2.753 ἀνθρώπων, ἡλικίας ἀπὸ 2 ἕως 85 ἐτῶν,** στὴν εὐρύτερη περιοχὴ τοῦ WTC ἀποδεικνύει τὸν ἰσχυρισμό μας. Συνολικὰ τὴν 11η Σεπτεμβρίου τοῦ 2001, ἔχασαν τὴν ζωή τους **σχεδὸν 3.000 ἄνθρωποι** ἐνῷ τραυματίστηκαν **σχεδὸν 6.000** ἄλλοι.

Ἀλλά, δυστυχῶς, οἱ ἀπώλειες δὲν σταματοῦν σὲ αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ θυμάτων. Ἡ παγκόσμια eliteχρησιμοποίησε καὶ χρησιμοποιεῖ τὸ "τρομοκρατικὸ" χτύπημα, ποὺ ἡ ἴδια σχεδίασε, προκειμένου νὰ ἀποσπάσει τὴν συγκατάθεση–ἀνοχὴ τῆς κοινῆς γνώμης στὰ ἐγκλήματα καὶ στὶς βιαιοπραγίες, ποὺ διαπράττει ἀνὰ τὴν ὑφήλιο.

Ἀντὶ ἄλλου ἐπιλόγου, θὰ κλείσουμε τὴν ἀναφορά μας στὰ θλιβερὰ γεγονότα μὲ τὴν σοφὴ διαπίστωση τοῦ μεγάλου Ρώσου συγγραφέως, Φëдор Михайлович Достоевский, **«χωρὶς Θεό, ὅλα ἐπιτρέπονται»!**

Μ. Β.

Σημειώσεις:

1. Γεγονὸς ποὺ ἔχει παραδεχθεῖ ἡ CIA καὶ γνωστοποιήθηκε ἀπὸ τὸ δίκτυο τοῦ CBS News (https://tinyurl.com/ycaztov3)

2. Καὶ αὐτὸς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ πρώην πράκτορα τῆς CIA ἐπιβεβαιώνεται μὲ στοιχεῖα καὶ παραπομπὲς ἐδῶ: https://tinyurl.com/rbd4g

3. Οἱ ἀποδείξεις γιὰ τὰ κενὰ τῶν μεταδόσεων τοῦ BBC βρίσκονται ἐδῶ: https://tinyurl.com/y83xb432

4. Διαβάστε τὶς ἀνακρίβειες καὶ τὴν ἀνακολουθία τῆς κυβερνητικῆς ἐκθέσεως ἐδῶ: https://tinyurl.com/j2o75dl

5. Στὸ https://tinyurl.com/y9qu48sm ὑπάρχουν οἱ ἀποδείξεις τοῦ γιατί εἶναι ἀδύνατον νὰ πέσει ἕνα κτίριο σὰν τὸ 7WTC ἐξαιτίας πυρκαγιᾶς.

6. Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ κ. Howard ἐπιβεβαιώνεται πλήρως στὴν ἀναφορὰ (https://tinyurl.com/qj4nekz) τοῦ πρώην ἐρευνητοῦ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ LosAngeles (LAPD), Michael C. Ruppert. Τὸ κείμενο αὐτό, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ GlobalResearch τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2001, εἶχε φέρει στὸ προσκήνιο τὸ ζήτημα τῆς ἐκ τῶν προτέρων διαπραγμάτευσης τῶν ἐμπιστευτικῶν πληροφοριῶν σχετικὰ μὲ τὶς λίστες ἀεροπορικῶν ἑταιρειῶν στὸ Chicago Board Options Exchange, συμπεριλαμβανομένης τῆς United Airlines καὶ τῆς American Airlines, ποὺ ἐνεπλάκησαν στὸ χτύπημα τῆς 11ης Σεπτεμβρίου.

7. Ἡ δήλωση τοῦ Ἰταλοῦ ὑπουργοῦ στὸ BBC: https://tinyurl.com/hura5eg

8. Ἡ δήλωση τοῦ Γερμανοῦ τραπεζίτη βρίσκεται ἐδῶ: https://tinyurl.com/268gjsb

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟ ΚΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟ

Στὸ βιβλίο «Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ» τοῦ Ἀρχιμ. Χαραλάμπους Βασιλοπούλου ἀποκαλύπτονται τὰ προδοτικὰ σχέδια τῶν Οἰκουμενιστῶν κατὰ τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας καὶ ὅλες οἱ προσπάθειες γιὰ τὴν προετοιμαζόμενη ἕνωση ὅλων τῶν θρησκειῶν.

Τιμᾶται 8€

Ζητῆστε το στὰ Ἐκκλησιαστικὰ Βιβλιοπωλεῖα. Ἀποστέλλεται καὶ ἐπὶ ἀντικαταβολῇ.

ΤΟ ΑΓΓΕΛΜΑ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἠθέλησε νὰ παραλάβῃ τὴν Μητέρα Του, τότε ἐφανέρωσεν εἰς Αὐτὴν πρὸ τριῶν ἡμερῶν διὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ τὴν ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανὸν μετάστασιν αὐτῆς.

Ὁ μακαριστὸς ὑμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας μας π. Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης ἔχει συντάξει σχετικὴν ἀκολουθίαν.

Ἀπολογητικαί Ψηφίδες

Ἐπιβεβλημένον

52. «Ἄς θυμηθοῦμε τήν ἱστορία τοῦ Novellino, ὅπου ὁ σοφός Saladin διευθετεῖ τή διαφορά ἀνάμεσα στόν ψητοπώλη πού ἤθελε νά πληρωθῆ γιά τίς εὐωδίες τῶν ψητῶν του καί τό ζητιάνο πού δέν ἤθελε νά πληρώση: ὁ Saladin κουδούνισε τά κέρματα καί εἶπε στόν ψητοπώλη νά τσεπώση τόν ἦχο, ὅπως ὁ ζητιάνος ἔφαγε τίς εὐωδίες».

Ἀχταρμάς

53. «Ποῦ εἶναι ὁ μίτος τῆς Ἀριάδνης, πού θά μέ ὁδηγήση μακρυά ἀπ' τή Σκύλλα αὐτῆς τῆς κόπρου τοῦ Αὐγείου;».

Πολλά φιλοσοφικά κείμενα εἶναι τῆς παρακάτω μορφῆς

54. Γράφει ὁ Woody Allen: «Ἡ ἀποκάλυψι τοῦ σύμπαντος ὡς ἰδέας πολυπλόκου πρός τόν ἑαυτό του, ὅπως ἀντιτάσσεται εἰς τό εἶναι ἐντός ἤ ἐκτός τοῦ πραγματικοῦ Εἶναι τοῦ ἑαυτοῦ του εἶναι ἐγγενῶς μία ἐννοιολογική ἀνυπαρξία ἤ Ἀνυπαρξία εἰς συνάφειαν μέ ὁποιαδήποτε ἀφηρημένη μορφή τοῦ ὑπάρχειν ἤ μέ τό νά ὑπάρχη κανείς ἤ μέ τό νά ἔχη ὑπάρξει εἰς τό διηνεκές, καί δέν ὑπόκειται σέ νόμους τῆς ὑλικότητος ἤ τῆς κινήσεως ἤ ἰδεῶν ἀναφερομένων στή μή-ὕλη ἤ στήν ἔλλειψι ἀντικειμενικοῦ Εἶναι ἤ ὑποκειμενικῆς ἰδιαιτερότητος».

Πόσο ἁπλό εἶναι τό Εὐαγγέλιο!

Ἐνημέρωσις!

55. «Ὁ στρατάρχης Foch εἶχε ἕνα σωφέρ, πού τόν ἔλεγαν Πέτρο. Ὅλοι νόμιζαν ὅτι ὁ Πέτρος θά μποροῦσε νά εἶναι ὁ πιό καλά ἐνημερωμένος γιά τή διεθνῆ κατάστασι.

—Λέγε, Πέτρο, πότε θά τελειώση ὁ πόλεμος;, τόν ρωτοῦσαν.

—Δέν μοῦ εἶπε τίποτε ἀκόμη. Μόλις μάθω κάτι, θά σᾶς ἐνημερώσω ἀμέσως.

Μιά μέρα οἱ φαντάροι βλέπουν τόν Πέτρο νά 'ρχεται ξαναμμένος πρός τό μέρος τους.

—Πές μας, τί ἔμαθες; Τί σοῦ εἶπε;

—Μοῦ εἶπε: "Πέτρο, κατά τή γνώμη σου πότε θά τελειώση ὁ πόλεμος;"».

Ἀλλαγή ὅρων

56. «Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς πατήρ ἦταν περήφανος γιά τίς ὑψηλές ἀμοιβές, τίς ὁποῖες ἔπαιρνε γιά τά ἄρθρα του στίς ἐφημερίδες.

—Καί πόση εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀμοιβή;, τόν ρώτησε κάποιος.

—Δέκα φράγκα γιά κάθε γραμμή!

—Αὐτό δέν εἶναι τίποτε, τοῦ λέει ὁ ἄνθρωπος. Ἐγώ γιά μιά γραμμή παίρνω μισό ἑκατομμύριο.

—Μισό ἑκατομμύριο! Καί τί εἶσθε παρακαλῶ;, ρώτησε ὁ Δουμᾶς μέ εἰρωνεία.

—Εἶμαι ἐργολάβος σιδηροδρόμων...».

Πληρωμένη ἀπάντησις

57. «Στή θεατρική παράστασι ἑνός ἔργου του τό κοινό ἐνθουσιάσθηκε καί τό καταχειροκρότησε. Ὅταν, λοιπόν, ὁ Bernard Shaw βγῆκε στή σκηνή, γιά νά εὐχαριστήση, κάποιος θεατής τόν "γιουχάισε". Ὁ συγγραφέας ἀναγνώρισε ἕνα συνάδελφό του, πού κάποτε μέ μιά αὐστηρή κριτική του τόν εἶχε δυσαρεστήσει. Στό σφύριγμα, λοιπόν, τοῦ ἀντιπάλου ὑποκλίθηκε λέγοντας:

—Εἴμαστε σύμφωνοι ἀπολύτως, φίλε μου. Τό ἔργο δέν ἀξίζει τίποτε. Πῶς, ὅμως, ἐμεῖς οἱ δύο νά πείσουμε αὐτή τή λαοθάλασσα, πού ἔχει διαφορετική γνώμη;».

Γράφει ὁ ***Ἀρχιμ. Ἰωάννης Κωστώφ***

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

Πάπας ταυτίζεται τρόπον τινὰ μὲ τὸν Χριστὸ καὶ τοῦ ἀποδίδονται λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς ποὺ ἀναφέρονται στὸν Χριστό, ὅπως «Λυτρωτής». Ὁ παπικὸς ἅγιος Don Bosco τὸν παρουσιάζει ὡς «Θεὸ ἐπὶ γῆς» καὶ τονίζει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς «τοποθέτησε τὸν Πάπα στὸ ἴδιο ἐπίπεδο μὲ τὸν Θεὸ» (στὸ ἴδιο). **[7]** Ἀναλυτικὰ γιὰ τὶς μεθοδεύσεις αὐτὲς βλ. August B. Hasler, ὅπ. παρ., σσ. 24-72. Ἕνα δεῖγμα τῶν μεθοδεύσεων εἶναι α. στὸ διάστημα προετοιμασίας τῆς συνόδου: Τὸ κίνημα τῶν διευθύνσεων, δηλ. αἰτήσεις ἀπὸ κλῆρο καὶ λαὸ πρὸς τὸν Πάπα, νὰ καθιερώσει τὸ Ἀλάθητο. Οἱ ὑποκινητὲς αὐτῆς τῆς τακτικῆς προτίμησαν μάλιστα, αὐτὲς οἱ αἰτήσεις νὰ ἀποστέλλονται ἀπὸ ἐπισκοπές, τῶν ὁποίων οἱ ἐπίσκοποι ἦταν ἀντίπαλοι τοῦ Ἀλάθητου· ἔνταξη ἐπικίνδυνων βιβλίων ἢ καὶ διαλέξεων γιὰ τὴν ὑπόθεση τοῦ Ἀλάθητου στὶς λίστες τῶν ἀπαγορευμένων βιβλίων· ἀπειλὴ ἰδίως μελῶν ταγμάτων καὶ καθηγητῶν μὲ τὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν ἕδρα διδασκαλίας, ἴντριγκες, ὑποσχέσεις κ.ἄ.· β. κατὰ τὴ διεξαγωγὴ τῆς συνόδου: Δεσμεύσεις καὶ ὅρκοι τῶν ὑποστηρικτῶν ὅτι θὰ ἀγωνιστοῦν μὲ ὅλες τους τὶς δυνάμεις γιὰ τὴν ὑπόθεση τῆς δογματοποίησης· ἀποκλεισμὸς διαφωνούντων μὲ τὸ δόγμα ἀπὸ τὰ μυστικὰ ἀρχεῖα τοῦ Βατικανοῦ· μονομερὴς ἐκ μέρους τοῦ Πάπα ἀπόφαση γιὰ τὸν κανονισμὸ τῆς συνόδου· ἀπαγόρευση συγκεντρώσεων μεγαλύτερων τῶν 15 ὥς 20 ἐπισκόπων· χειραγώγηση ἐκλογῶν· δυσφήμιση ἀντιφρονούντων ὡς αἱρετικῶν· ἀποφυγὴ κάθε πραγματικοῦ διαλόγου μὲ τὴ διακοπὴ τῆς ἀνάπτυξης ἐπιχειρημάτων, στιγματίζοντας τοὺς ὁμιλητὲς γιὰ δῆθεν ἔλλειψη σεβασμοῦ πρὸς τὸν Πάπα· ἀπρεπεῖς καὶ ὑποτιμητικοὶ χαρακτηρισμοὶ ποὺ ἀποδόθηκαν στοὺς ἀντιφρονοῦντες κ.ἄ. **[8]** Στὸ ἴδιο, σσ. 150-158. Γιὰ τοὺς διάφορους μηχανισμοὺς πίεσης τῆς κουρίας βλ. τὶς σελίδες 158-197. **[9]** Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Σπυρ. Μπιλάλη, Ὀρθοδοξία καὶ Παπισμός, τόμος Α΄, Ἀθήνα 2014[2], σσ. 325-326.

Νεανικά Ζητήματα

«Μοῦ τὴν σπάνε οἱ γονεῖς μου!»

Πρόκειται γιὰ μία πολὺ συνηθισμένη φράση τῶν ἐφήβων. Ὅλων τῶν ἐφήβων, ξέρετε. Θὰ λέγαμε καί… ὅλων τῶν γενεῶν! Ναί, τὴν ἔλεγαν κι αὐτοὶ ἀκόμη … οἱ γονεῖς σας!

Βλέπετε, ἡ ἐπανάσταση τῆς ἐφηβείας τὰ φέρνει ὅλα, ὡς γνωστόν, πάνω - κάτω! Ὄχι μόνο στὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴν ψυχοσύνθεση, τὶς σκέψεις, τὶς ἀπόψεις, τὶς θελήσεις καὶ τὴ συμπεριφορὰ τῶν ἐφήβων. Οἱ ἔφηβοι θέλουν νὰ ἀποβάλουν μὲ μιᾶς ὅ,τι ἔκαναν πρῶτα σὰν παιδιά, νὰ λειτουργοῦν ὅπως οἱ μεγάλοι, νὰ ἔχουν τὴ δική μας ὀντότητα καὶ προσωπικότητα. Καὶ … νὰ μὴ δίνουν λογαριασμὸ σὲ κανένα!

Ἀπ' τὴν ἄλλη οἱ γονεῖς «παθαίνουν», ποὺ δὲν εἶναι τόσο ὑπάκουοι ὅσο πρίν! Ποὺ οἱ ἔφηβοί τους δὲν ἔχουν ἐκείνη τὴν παλιὰ παιδικὴ συμπεριφορά! Τὰ χάνουν καθὼς οἱ ἀπαντήσεις τῶν ἐφήβων παιδιῶν τους ἀλλάζουν, ὅπως καὶ οἱ ἀνάγκες μας! Σαστίζουν ποὺ τοὺς βλέπουν καθημερινὰ τόσο διαφορετικούς! Φοβοῦνται ὑπερβολικὰ γιὰ ὅ,τι κάνουν!

Ἀκριβῶς ἐδῶ βρίσκεται τὸ πρόβλημα, ποὺ ἔφθασε ν' ἀποκαλεῖται καὶ «χάσμα γενεῶν».

* * *

Ἀλλὰ θὰ γίνουν καλύτερα κατανοητὰ αὐτά, ἂν ρωτήσει κανεὶς τοὺς ἐφήβους, γιατί οἱ γονεῖς τους «τοὺς τὴ σπάνε»! Οἱ ἀπαντήσεις ποὺ θὰ δοθοῦν, θὰ εἶναι κάπως σὰν αὐτές:

- Δὲν μ' ἀφήνουν νὰ ἔχω παρέες, ἀλλὰ κυρίως τρέμουν στὴν ἰδέα ἑνὸς φλέρτ!

- Δὲν μπορῶ νὰ δημιουργήσω ἕνα δεσμό, γιατί ἐκεῖνος θὰ πρέπει νὰ ἀνταποκρίνεται στὸ δικό τους πρότυπο!

- Μὲ μαλώνουν συνέχεια, βρίσκοντας στραβὸ ὅ,τι κι ἂν κάνω!

- Μόλις βροῦν εὐκαιρία μπαίνουν στὸ δωμάτιό μου, ὅταν λείπω καὶ ψαχουλεύουν τὰ πράγματά μου!

- Αὐτὸ ποὺ μὲ βασανίζει μαζί τους εἶναι ὅτι δὲν ἔχω καμμία ἐλευθερία!

- Δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ βγαίνω, οὔτε καὶ νὰ ἔχω φίλους(ες)!

- Δὲν ἀντέχω νὰ βλέπω ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ διασκεδάζουν κι ἐγὼ νὰ μένω μέσα!

- Δὲν ὑπάρχει διάλογος μεταξύ μας. Ὅταν ποῦνε «ὄχι», τελείωσε! Δὲν ἀφήνουν κανένα περιθώριο γιὰ ἐρωτήσεις…

* * *

Οἱ ἔφηβοι, καλοί μου φίλοι, ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνουμε, ἀσφαλῶς δὲν εἶναι πλέον παιδιὰ - σύμφωνοι! - ὅμως δὲν εἶναι καὶ μεγάλοι. Σ' ἕνα ἐνδιάμεσο στάδιο βρίσκονται, ἀσφαλῶς. Γι' αὐτὸ καὶ αὐτὸ τὸ ἐνδιάμεσο στάδιο λέγεται «ἐφηβεία». Ἀφήνει κανεὶς τὴν παιδικὴ ἡλικία καὶ πορεύεται σ' αὐτὴν τοῦ ἐνήλικα. Πορεύεται … Δὲν πορεύθηκε! Καὶ βέβαια δὲν ἔφθασε ἀκόμη!

Ὁπότε, τί ἀπομένει νὰ γίνει; Ἀπ' τὴ μία νὰ καταλάβουν οἱ γονεῖς, ἀκριβῶς αὐτό: Πὼς οἱ ἔφηβοί τους δὲν εἶναι πλέον παιδιά! Πὼς ἐγκατέλειψαν, ἔστω, τὴν παιδική τους ἡλικία. Καὶ συνεπῶς, πὼς δὲν ἔχουν, δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν, τὶς ἀνάγκες, τὶς ἀναζητήσεις, τὶς ἀπαιτήσεις καὶ τὶς σκέψεις ἑνὸς παιδιοῦ. Κι ἀλίμονο ἂν τὶς ἔχουν! Ὡς πότε θὰ εἶναι … παιδιά;

Κι ἀπ' τὴν ἄλλη νὰ καταλάβετε κι ἐσεῖς, καλοί μου φίλοι, πὼς δὲν εἴσαστε μεγάλοι. Ὄχι! Συνεπῶς, δὲν μπορεῖτε νὰ ἔχετε τί ἀπαιτήσεις, οὔτε δὲ καὶ τὶς ὑποχρεώσεις (ὑπάρχουν κι αὐτές, ἔτσι;) τῶν ἐνηλίκων.

Συμβαίνει ὅ,τι καὶ μὲ τὰ πουλιά. Στὴν ἀρχὴ οἱ νεοσσοί, παραμένουν στὴ φωλιά τους ἀνήμποροι κι ἀδύναμοι, περιμένοντας τὰ πάντα ἀπ' τοὺς γονεῖς τους καὶ μάλιστα … στὸ στόμα! Οὔτε σκέψη δὲν κάνουν, γιὰ νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ!

Σάν, ὅμως, μεγαλώσουν - κι ἔρχεται πάντοτε αὐτὴ ἡ ὥρα - θέλουν νὰ φύγουν ἀπ' αὐτή, νὰ πετάξουν ὅπως οἱ γονεῖς τους καὶ νὰ φτερουγίσουν στὴ ζωή, συγγνώμη στοὺς αἰθέρες. Ἐξάλλου αὐτὸ κάνουν κι ὅλα τὰ μεγάλα πουλιά, ποὺ τὰ βλέπουν καὶ τὰ ζηλεύουν.

Ὡστόσο, γνωρίζουν πὼς δὲν εἶναι ἀκόμη μεγάλα, πὼς δὲν εἶναι ἀκόμη τόσο ὥριμα καὶ δυνατά, ὅπως ἐκεῖνα. Καὶ τί κάνουν; Φτερουγίζουν ἀπ' τὴ ζεστασιὰ τῆς φωλιᾶς τους, στὸ πρῶτο κοντινὸ κλαδί, κάθονται λίγο, κι ἐπιστρέφουν! Ἀργότερα, σὰν νοιώσουν τὶς δυνάμεις τους ἀκόμη μεγαλύτερες, φτερουγίζουν στὸ μακρύτερο κλαδὶ κι ἐπιστρέφουν πάλι. Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται συνέχεια, ὥσπου νὰ ἔρθει ἡ στιγμὴ νὰ ἐγκαταλείψουν κι ὅλα τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου τους καὶ νὰ κινηθοῦν ἐλεύθερα στὰ πλάτη τοῦ ὁρίζοντα. Αὐτὴ εἶναι καὶ ὅλη ἡ διαδικασία τοῦ μεγαλώματος ξέρετε…

Ἔ, λοιπόν, αὐτὸ ἀκριβῶς κάνει κι ἕνας ἔφηβος. Συνεπῶς, οὔτε μέσα στὸ σπίτι του μπορεῖ νὰ βρίσκεται μονίμως, οὔτε καὶ νὰ φτερουγίσει μὲ μιᾶς στὴ ζωή, χωρὶς τὰ ἐνδιάμεσα στάδια – σταθμούς, γιατί τότε ὑπάρχει σαφῶς ὁ κίνδυνος τῆς καταστροφῆς! Πέραν τοῦ ὅτι ὑπάρχουν, οὕτως ἢ ἄλλως καὶ οἱ κίνδυνοι τῶν σαρκοφάγων πουλιῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ παγίδες καὶ τὰ ὅπλα τῶν κυνηγῶν!!

Ἂν αὐτὸ γίνει ἀντιληπτὸ καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρές, σίγουρα οἱ διαφορὲς θὰ ἀμβλυνθοῦν, τὸ ὁποιο χάσμα θὰ μικρύνει καὶ μὲ τὸν ἀπαραίτητο διάλογο θὰ βρεθεῖ καὶ ἡ χρυσὴ τομή.

* * *

Νὰ ποῦμε, φίλοι, καὶ μερικὲς ἀλήθειες ἀκόμη …

- Οἱ ἀπαιτήσεις σας δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παράλογες, οἱ θελήσεις σας παράτολμες, τὰ σχέδιά σας ἐπικίνδυνα, δείγματα ἀνευθυνότητας ὅλα τους! Ἐκεῖ οἱ γονεῖς εἶναι γονεῖς καὶ πρέπει νὰ παρέμβουν, ἄμεσα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν πλέον κατάλληλο τρόπο. Ἄραγε ἐσεῖς στὴ θέση τους τί θὰ κάνατε;

- Δὲν πρέπει νὰ παρασύρεστε! Εἴτε ἀπ' τὶς παρορμήσεις τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ σας, εἴτε ἀπὸ φίλους, συμμαθητὲς καὶ τὴν παρέα σας. Αὐτὸς ποὺ παρασύρεται, καὶ μάλιστα σὲ κάτι ποὺ δὲν εἶναι σωστό, ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνουμε, παιδὶ δείχνει πὼς εἶναι, καὶ ποτὲ του ὥριμος καὶ μὲ ἰσχυρὴ προσωπικότητα ἐνήλικας…

- Οἱ γονεῖς σας στὰ σίγουρα σᾶς ἀγαπᾶνε! Κι ἂς νομίζετε ἢ κι ἂς φαίνεται ἀκόμη καὶ τὸ ἀντίθετο. Ἂς ἀντιδροῦν, ὅπως ἀντιδροῦν. Ἀκόμη δὲ καὶ τότε ποὺ διαφωνοῦν μαζί σας, ἀπ' τὴν ἀγάπη τους σ' ἐσᾶς τὸ κάνουν. Σίγουρα! Μπορεῖ νὰ κάνουν, βέβαια, καὶ τὰ λάθη τους ἐπ' αὐτοῦ. Ποὺ νὰ εἶναι καὶ μεγάλα, νὰ συμφωνήσω. Ὅμως, ἀκόμη κι αὐτά, δὲν παύουν νὰ ἔχουν ὡς κίνητρο τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τους γιὰ σᾶς…

- Ἔπειτα, παιδιά, ἡ ἀλήθεια εἶναι, πὼς ἐμπειρίες δὲν ἔχετε! Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχετε. Κι αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ σᾶς λείπει. Καλὸ εἶναι, λοιπόν, νὰ δέχεστε τὶς ἐμπειρίες τῶν ἄλλων, καὶ μάλιστα αὐτῶν τῶν ἰδίων τῶν γονιῶν σας ποὺ τόσο πολύ σᾶς ἀγαποῦν …

- Οἱ διαφορές σας θὰ ἀμβλυνθοῦν, καὶ θὰ λέγαμε πὼς οὔτε κἂν θὰ ὑπάρξουν, ἂν αὐτὰ ποὺ θέλετε εἶναι σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι ἁμαρτωλὰ καὶ δὲν ἀποβλέπουν σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο…

- Σαφῶς ἀπαιτεῖται διάλογος – ἐνημέρωση – ἐπιχειρήματα – πειθώ, ἀλλὰ καὶ προσευχή! Κι ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς βέβαια. Ὄχι φωνές, ἀγριάδες, ἀπειλὲς καὶ δηλώσεις τοῦ τύπου «θὰ κάνω ὅ,τι ἀρέσει σ' ἐμένα»! Αὐτὸ καὶ ἀπόλυτα ἐγωιστικὸ εἶναι καὶ τέλεια ἐπικίνδυνο!

Ἂς ποῦμε, γιὰ παράδειγμα, ὅτι οἱ γονεῖς σας ἀνησυχοῦν γιὰ τοὺς φίλους σας. Γιατί, τότε, νὰ μὴ τοὺς γνωρίσετε σ' αὐτούς; Γιατί νὰ μὴ γίνει προσπάθεια νὰ γνωρισθοῦν καὶ οἱ γονεῖς μεταξύ τους; Ὑπόψη ὅτι καὶ τῶν φίλων σας οἱ γονεῖς, τὶς ἴδιες ἀνησυχίες στὰ σίγουρα ἔχουν …

- Ἂν εἴσαστε λογικοὶ στὶς ἀπαιτήσεις σας κι ἂν αὐτὸ ποὺ θέλετε εἶναι πραγματικὰ σωστό, πρέπει καὶ νὰ φαίνεται κιόλας κι ἐσεῖς νὰ τὸ δείχνετε…

- Νὰ ἐμπνέετε ἐμπιστοσύνη! Κάτι, βέβαια, ποὺ κερδίζεται καθημερινὰ μὲ τὰ ἔργα. Τότε δὲν θὰ ἔχετε κανένα πρόβλημα στὴν ἐκπλήρωση τῶν ἐπιθυμιῶν σας…

* * *

Λοιπόν, παιδιά, ἂν ἐρευνήσετε σὲ βάθος τὶς ὅποιες διαφορὲς ἔχετε μὲ τοὺς γονεῖς σας, θὰ διαπιστώσετε πὼς προέρχονται περισσότερο καὶ κυρίως ἀπ' τὶς ἁμαρτωλὲς ροπὲς τοῦ ἑαυτοῦ σας, τὸ ἁμαρτωλὸ περιβάλλον στὸ ὁποῖο ζοῦμε καὶ καθημερινά μᾶς θέτει τὰ δικά του πρότυπα, «ἀξίες» καὶ διεκδικήσεις, ἀπ' τὴ λάθος παρέα, ἀπ' τοὺς λάθος φίλους τούς ὁποίους πρέπει ν' ἀλλάξουμε, κάποτε δὲ καὶ ἐπειγόντως! Δὲν μπορεῖ σ' ὅλα αὐτὰ νὰ εἴσαστε ἐντάξει καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ γονεῖς σας … νὰ σᾶς τὴν σπάνε! Ἐκτὸς ἀκροτήτων καὶ σπανίων ἐξαιρέσεων βέβαια…

Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος

Ἐμπρὸς διὰ μίαν ζωηφόρον Ἑλληνορθόδοξον Παιδείαν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

σαν νὰ φέρουν σὲ πέρας τὸ ἔργο τῆς ἀποτροπῆς τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν τῶν Προγραμμάτων κυρίως, διότι ἐκτὸς τῆς πολιτείας δὲν κατάφεραν νὰ πείσουν καὶ τὸ χῶρο τῆς ποιμαίνουσας Ἐκκλησίας. Σὲ μία τέτοια ὅμως περίπτωση θεωροῦμε ὅτι οἱ μεγάλοι χαμένοι τῆς ὑπόθεσης θὰ εἶναι τὰ παιδιά μας, τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία στὸ σύνολό της.

Μέχρι ὅμως νὰ συμβοῦν ὅλα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἀπευχόμαστε, «ἡ ΠΕΘ προστατεύοντας τὰ μέλη της, καλεῖ τοὺς Θεολόγους νὰ δηλώσουν: α) ὅτι ἡ ἐξαναγκαστικὴ συμμετοχή τους στὰ ἐν λόγῳ ἐπίμαχα ἐπιμορφωτικὰ σεμινάρια τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας δὲν συνεπάγεται καὶ τὴ συμφωνία τους στὰ νέα Προγράμματα καὶ β) δὲν πρόκειται νὰ ὑλοποιήσουν προδήλως ἀντισυνταγματικὲς ἐντολές, ὅπως ἐπιβάλλουν οἱ σχετικὲς διατάξεις τοῦ δημοσιοϋπαλληλικοῦ κώδικα»[30].

Βέβαια ὅσοι ἀντιδροῦν στὰ νέα Προγράμματα χαρακτηρίζονται παρευθὺς καὶ ἄκριτα, ὡς φανατικοί, ἀντιδραστικοὶ καὶ συντηρητικοί. Αὐτὸ γίνεται σκόπιμα, γιὰ νὰ δημιουργηθεῖ ἕνα ἐπικοινωνιακὸ καὶ συναισθηματικὸ κλῖμα ἐναντίον τους καὶ νὰ μὴ εἰσακούγονται τὰ ἐπιχειρήματά τους. Τοὺς προκαλοῦμε. Ἐπιτέλους, ἀντιμετωπίστε μας μὲ ἐπιχειρήματα καὶ ὄχι μὲ χαρακτηρισμούς.

Οἱ κατηγορίες ποὺ ἐκτοξεύονται ἐναντίον ἐκείνων ποὺ ἀντιδροῦν στὴν ἐκβιαστικὴ καὶ ἐτσιθελικὴ ἐπιβολὴ τῶν νέων Προγραμμάτων, δὲν ἀφοροῦν μόνο σὲ πρόσωπα ἀλλὰ καὶ στὸ ἴδιο τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν προκειμένου νὰ ὁδηγηθοῦμε στὴν ἀποδόμησή του[31].

Ὑποσημειώσεις:

24. Δηλώσεις στὰ ΜΜΕ γιὰ τὰ Θρησκευτικά τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου Β' καὶ τῆς ἀντιπροσωπίας τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ (20-9-2016). Βλ. καὶ τίτλο ἐξωφύλλου περιοδικοῦ τῆς ΠΕΘ «Κοινωνία», τεῦχος 3, Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2016, καθὼς καὶ τὸ σχετικὸ Δελτίον τύπου τῆς ΠΕΘ στὸ ἴδιο τεῦχος, σ. 348.

25. Ἠσ. 1, 6.

26. Ὑπόμνημα τῆς ΠΕΘ ποὺ ἐστάλη πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ἀριθμ. Πρωτ.: 27, Ἀθήνα 2016), Ἀναλυτικὸ Ὑπόμνημα τῆς ΠΕΘ γιὰ τὰ «προβλήματα τοῦ ἀναθεωρημένου Προγράμματος Σπουδῶν 2014». Βλ. καὶ περιοδικὸ τῆς ΠΕΘ «Κοινωνία», τεῦχος 2, Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2016, σ. 168.

27. Ἐπιστολὴ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου Β΄ πρὸς τὸν Πρόεδρο τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοὺς Προέδρους τῶν Κοινοβουλευτικῶν ὁμάδων (Ἀθήνα, 27 Σεπτεμβρίου 2016, Ἀριθμ. Πρωτ. 2016), περιοδικὸ τῆς ΠΕΘ «Κοινωνία», τεῦχος 3, Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2016, σ. 259.

28. Δελτίον τύπου τῆς ΠΕΘ (Ἀριθμ. Πρωτ. 53, Ἀθήνα, 5 Μαΐου 2017), μὲ τίτλο: Τὴν παραίτηση τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας ζητάει ἡ ΠΕΘ, γιὰ ἀντιδημοκρατικὲς μεθοδεύσεις ποὺ ἀφοροῦν στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

29. Παροιμιώδης φράση ποὺ ἕλκει τὴν προέλευσή της ἀπὸ τὸν εὐαγγελικὸ λόγο : «εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον» (Ἰω. 15, 22).

30. Δελτίον τύπου τῆς ΠΕΘ (Ἀριθμ. Πρωτ. 53, Ἀθήνα, 5 Μαΐου 2017), μὲ τίτλο: Τὴν παραίτηση τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας ζητάει ἡ ΠΕΘ,...

31. Ἡρακλῆς Ρεράκης, Ποῦ ἀποσκοποῦν οἱ προθέσεις τοῦ κ. Φίλη : Τὰ θρησκειολογικά του σχέδια καὶ ἡ μεθόδευση ἀποδόμησης τῶν πνευματικῶν θεμελίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξη ἀλήθεια», 3-11-2015.

«ΟΔΗΓΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΥ»

Ἀπὸ τὰς ἐκδόσεις τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» (Κάνιγγος 10 — 10677 Ἀθῆναι, τηλ. 210–3816206), κυκλοφορεῖ τὸ ψυχωφελὲς βιβλίον τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Διονυσιάτου ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁδηγὸς Πνευματικοῦ καὶ Ἐξομολογουμένου» (εἰς 5ην ἐπιμελημένην ἔκδοσιν). Τιμᾶται 6 €.

Πιστεύω, ὁμολογῶ, προσδοκῶ

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΣΗΦ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝ/ΛΕΩΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1273

*Γράφει ὁ **Μοναχός Παΐσιος Καρεώτης**, Καθηγητής Ἀθωνιάδος Σχολῆς*

4ον.-Τελευταῖον

Ὡς ἀνακεφαλαίωσι τοῦ λόγου. Ἤ, θά εὐσεβήσουν οἱ Ἰταλοί καί θά τούς χαρίσουμε τά πάντα, ἀκόμα καί αὐτές τίς ψυχές μας – διότι δέν προτιμοῦμε τίποτε περισσότερο ἀπό τήν σωτηρία τῶν ἀδελφῶν - , ἤ νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό ἐμᾶς, διότι δέν δεχόμεθα τήν «ζύμην» αὐτῶν, ὡς φαρισαϊκήν, ὑπέρογκον καί ὑπερήφανον. «Οὐκ οἴδαμεν αὐτῶν τήν φωνήν, ἀλλοτρίαν τε οὖσαν καί τῆς τοῦ ἡμετέρου διδασκάλου καί σωτῆρος ἀντίθετον» (σ.243).

«Ἀθετήσας τις νόμον Μωσέως, ἐπί δυσίν ἤ τρισί μάρτυσι χωρίς πάσης φιλανθρωπίας ἀποθνῄσκει καθά φησιν ὁ ἀπόστολος» (Ἑβρ. 10,28).

Πόσων θανάτων εἶναι ἄξιος ὁ Ἰταλός πού ἔχει ἐκφαυλίσει τήν φωνήν τοῦ Σωτῆρος καί βλασφήμησε στό Πνεῦμα τό Ἅγιον; Καί αὐτό ὄχι μπροστά σέ δύο ἤ τρεῖς μάρτυρες, ἀλλά μέ ἀναίδεια κηρύττει τήν βλασφημία του ὡς σέ θέατρο, ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου «καί πάντας ὑπαγαγεῖν πρός τό ἴσον τῆς ἀπωλείας βάραθρον μηχανώμενος» (σ. 243). Ὁ Ἰταλός ἀπέθανε καί χάθηκε, διότι δέν μετέχει τοῦ ἀληθινοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς, ἕνεκα αὐτῆς τῆς βλασφημίας του. Δέν ἔχει τόν Ζῶντα Θεόν, ἐπειδή ἀρνήθηκε τήν διδαχή του καί πρόσθεσε τόν ἑαυτόν του «τῇ νομικῇ καί νεκρᾷ λατρείᾳ διά τῆς ἀζυμοθυσίας...» (σ.243) Ἐμεῖς «Θεῷ λατρεύομεν ζῶντι, αὐτῷ μόνῳ προσκυνεῖν δεδιδάγμεθα, αὐτῷ μόνῳ ἀκολουθεῖν. Εἶεν». (σ.243).

Ὅσον ἀφορᾶ τό μνημόσυνον τοῦ ὀνόματος τοῦ πάπα, «εἴρηται μέν ἡμῖν ἀνωτέρω πολλάκις, καί ἀποφευκτέα καί ἀποτρόπαιος ἀποδέδεικται» (σ.243), ἀλλά περί αὐτοῦ τοῦ ζητήματος θά ἀναφέρουμε λίγα λόγια ἀκόμη. Εὐχόμεθα «ὑπέρ βασιλέων καί πάντων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων». Πολλές φορές αὐτοί εἶναι ἀσεβεῖς. Εὐχόμεθα, «τούς πεπλανημένους ἐπίστρεψον, τούς διασκορπισμένους ἐπισυνάγαγε». Αὐτοί βέβαια εἶναι πλανεμένοι καί ὄχι ὀρθόδοξοι. Εὐχόμεθα «ὑπέρ παντός τοῦ στρατοπέδου». Μέσα στό στρατόπεδο δέν εἶναι μόνον εὐσεβεῖς, ἀλλά καί ἄπιστοι καί κακόπιστοι. Ὑπερευχόμεθα λοιπόν ὑπέρ πάντων, καί τῶν ἀπίστων ἀκόμη, τό ὁμολογῶ. Οὔτε πάλι θά παραιτηθοῦμε ποτέ τῆς εὐχῆς ὑπέρ τῶν ἀσεβούντων, μή γένοιτο. Ἀλλά καί ποτέ δέν θά συνάψουμε μέ τούς εὐσεβεῖς, τούς μή εὐσεβεῖς, οὔτε θά πάψουμε νά διακρίνουμε ἀνάμεσα βεβήλου καί καθαροῦ, οὔτε θά μολύνουμε τήν Ἐκκλησία «διά τῆς αὐτῶν ζύμης» (σ.247), τοῦ «αἰγυπτιακοῦ καί ἀθέου φυράματος» αὐτῶν. Ἀπαιτεῖ ὁ βασιλεύς νά γίνεται δέησις ὑπέρ τοῦ πάπα, «ὅ ζητεῖ, ἔχει λαβών καί πρό τῆς αἰτήσεως... καί ἔστι καί γίνεται · καί οὗτος γάρ ἐκ τοῦ κόσμου, καί οὗτος πεπλάνηται» (σ.245).

Ἑπομένως, δέν θά ὑποκύψω στόν πάπα, οὔτε θά τόν συντάξω μαζί μέ μένα καί μέ ὅλους τούς ἁγιωτάτους πατριάρχας. Οὔτε καί τό μνημόσυνον αὐτοῦ θά ἀποδεχθῶ, ὄχι ὅτι ἐγώ εἶμαι ἀκατάδεκτος, ἀλλά διότι ἐκεῖνος εἶναι «ἀθετητής καί ψευδάδελφος» (σ.249). Δέν θά τόν προσφωνήσω ὡς πρῶτον τῶν ἱερέων τοῦ Θεοῦ, οὔτε ὡς ἡγεμόνα τῶν ψυχῶν πού ἔχουν νυμφευθεῖ τόν Θεό διά τῆς πίστεως. «Τούς περί τήν ὁμολογίαν σφαλέντας καί τούς λοιπούς σκανδαλίζοντας, χρεών ἀποκόπτειν καί ἀπορρίπτειν μακράν, μηδέν αὐτοῖς κοινωνοῦντας, ἵνα μή σύν αὐτοῖς ἐν γεέννῃ κατακριθῶμεν καί ἐκπέσωμεν τῆς βασιλείας...» (σ.249). «Πρῶτον γάρ ἐκφωνοῦντος τοῦ τήν θυσίαν τελεταρχοῦντος τό τοῦ οἰκείου ἀρχιερέως ὄνομα καί χαρισθῆναι τοῦτον τῇ ἐκκλησίᾳ σῶον, ἔντιμον, ὑγιῆ, μακροημερεύοντα, «ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας», οὕτως ὁ διάκονος τήν τῶν ἁγίων πατριαρχῶν ἀπαρίθμησιν ἐκφωνεῖ, ὡς ὀρθοτομούντων δηλαδή τόν λόγον τῆς ἀληθείας καί ταυτογνωμονούντων τῷ τήν θυσίαν προσφέροντι» (σ.251). Ἤ, λοιπόν δεῖξε μου τόν πάπα νά ὀρθοτομῇ τόν ὑγιαίνοντα λόγον, καί τότε θά τόν συντάξω μέ τούς ὁμοίους, ἤ ἄφησε νά προσφέρετε ἀκατάκριτος ἡ ἀληθινή λατρεία στόν θεόν. Ἐσεῖς ζητεῖτε, ὄχι νά εὐχώμεθα ὑπέρ τοῦ πάπα, ἀλλά διά τοῦ μνημοσύνου νά τόν συντάξωμεν μέ τούς εὐσεβεῖς ἀρχιποιμένας. Αὐτό πῶς θά γίνῃ δέν γνωρίζω, διότι εἶναι «τῇ φύσει μαχόμενον». Δέν γίνεται ἡ ἴδια πηγή νά βγάζῃ καί ἁλμυρό καί πόσιμο νερό, οὔτε καί ἡ Ἐκκλησία νά διδάσκῃ δύο ἀντίθετα δόγματα. Ὅποιος μνημονεύει τόν πάπα ὡς ἀρχιερέα ἤ τοῦ προσφέρει τήν ἔκκλητον ἤ τόν ἀναγνωρίζει ὡς πρῶτον, εἶναι ὑποχρεωμένος νά ἐκτελῇ καί ὅλον τόν λατινισμόν, νά ἑορτάζῃ Ἰουδαϊκῶς, νά δέχεται τά ἄζυμα καί νά μεταλαμβάνῃ ἀπό αὐτά, νά σαββατίζῃ καί νά περιφρονῇ τήν νηστεία, καί γιά νά φθάσω στόν κολοφῶνα τῶν κακῶν, νά βλασφημῇ ἀθέως εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. «Ἴδε, ἐγώ μετά Παύλου λέγω ὅτι, ἐάν συγκαταβῆτε Λατίνοις, Χριστός ὑμᾶς οὐδέν ὠφελήσει» (σ.253). Μαρτύρομαι, λοιπόν, καί ἐγώ ὅτι ὅποιος συγκαταβαίνει σέ κάτι ἀπό αὐτά πού ζητάει ὁ πάπας «ὀφειλέτης ἐστί πάντα τά ἔθη καί πᾶσαν παράβασιν λατινικήν διαπράττεσθαι καί ὅτι κατήργηται ἀπό Χριστοῦ ὁ τοιοῦτος καί ἐκπίπτει τῆς χάριτος» (σ.253).

Μᾶς λέγει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, «ὅταν γάρ τί καινόν ἐπεισενεχθῇ, ἀεί καινοτομίας τίκτει· καί ἄπειρος ἡ πλάνη τοῦ ἐξελθόντος τόν λιμένα τόν εὔδιον καί οὐδαμοῦ ἵσταται. Ἐπί πλεῖον προκόψουσιν ἀσεβείας καί ὁ λόγος αὐτῶν ὡς γάγγραινα νομήν ἕξει · ἀκάθεκτον γάρ τό κακόν...» (Ἁγ. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἐπιστολή πρός Τιμόθεον, P.G,62,626). Ἐγώ θά προσθέσω κάτι σύντομο καί ἁπλό. Ἐάν δέν ἔχουμε τήν βέβαιη πληροφορία στίς διδασκαλίες τῶν ἁγίων Πατέρων, ἐάν δέν ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στήν πίστι μας, ἐάν θεωροῦμε μάταιο τῶν Ἀποστόλων τό κήρυγμα, ἐάν τά μυστήρια τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας πολιτείας διαφέρουν ἀπό τόν λόγο τῆς ἀληθείας καί μᾶς ἀποπλανοῦν, τότε ἄς δεχθοῦμε τούς Ἰταλούς καί ἄς πράξουμε αὐτά πού θά εἶναι σέ αὐτούς εὐάρεστα. Ἐάν ὅμως δέν θέλουμε ὅλα αὐτά, οὔτε καν νά τά ἀκούσουμε, **ἄς ἀναπηδήσουμε φεύγοντες ὡς ἀπό φίδια. «Αὐτούς γάρ καί φιλοῦμεν καί ὡς μέλη σεσηπότα πενθοῦμεν καί τήν ἴασιν αὐτοῖς ἐπευχόμεθα»** (σ.257).

«Τί οὖν; Ἆρ' ἐν γωνίᾳ ὁ πάπας καί ὑπ' ὀδόντα καί μόνοις ψιθυρισμοῖς τήν αἵρεσιν καινοτομεῖ τήν κατά τοῦ Πνεύματος, ἡ παρρησίᾳ κηρύττει καί ἀνερυθριάστως καί γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, μηδέν τι δεδοικώς μηδ' ὑποστελλόμενος;» (σ.261). Ὁ πάπας μέ ἀναίδεια «καθ' ὑπερβολήν εἰς ὑπερβολήν» κηρύττει τήν αἵρεσιν. Πρίν λίγο καιρό ἔστειλε πρός τόν κράτιστον καί ἅγιον μου αὐτοκράτορα, γραφές μέ λόγους θεολογικούς.

Στή συνέχεια τῶν γραφῶν βλασφημεῖ εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον καί μέ θρασύτητα «ἀποτετόλμηκε τήν φωνήν· Εἰ γοῦν ὁμολογήσετε τήν ἄνωθεν εἰρημένην πίστιν, ἑτοίμως ἔχομεν δέξασθαι ὑμᾶς» (σ.263). «Ὦ γῆ καί ἥλιε καί Θεοῦ προφῆται καί μύσται καί οἰκονόμοι καί πατέρων θεία πληθύς καί διδασκάλων ὁμήγυρις –καλῶ γάρ ὑμᾶς εἰς κοινόν θέατρον-, οἷαν συνέλαβε καί ἔτεκε βλασφημίαν "ὁ εἰς τό ὕψος ἀδικίαν λαλήσας" ὁ νοῦς ὁ ὑψηλός, ὁ Ἀσσύριος...Ἔστι δέ ἄλλη πίστις ὀρθῶς ἔχουσα παρά τήν παραδεδομένην ἡμῖν, εἰς ἥν ὡμολογήσαμεν, εἰς ἥν ἐβαπτίσθημεν καί τῆς προπατορικῆς κατάρας ἠλευθερώθημεν; Μή γένοιτο. Καί πῶς ἑτέραν ὁμολογήσομεν πίστιν, εἰ μή προφανῶς νοσοῦμεν ἀπιστίαν τῆς πίστεως; Ὁρᾶτε ὅπως οὐ μόνον γυμνῇ τῇ κεφαλῇ κηρύττει τήν αἵρεσιν, ἀλλά καί ἀθέτησιν τῆς ἡμῶν καταφρυάττεται πίστεως... » (σ.263).

Μή ξεχνᾶμε ἀκόμη ὅτι ὁ πάπας ἔχει ἀποβληθεῖ καί ἀπό Οἰκουμενική Σύνοδο, μέ τήν κοινή ψῆφο ὅλων τῶν πατριαρχῶν. Τῆς πατριαρχικῆς αὐτῆς Συνόδου «παρῆν μέν ὁ Κηρουλάριος...παρῆν καί ὁ Ἀντιοχείας καί ὁ Βουλγαρίας καί ὁ Κύπρου...ὁ Ἀλεξανδρείας καί ὁ Ἱεροσολύμων ἀπῆσαν μέν, ἀλλ' οὐκ ἐστασίασαν, ἀπεδέξαντο δέ μᾶλλον τά περί τοῦ πάπα ὁρισθέντα καί κατεδέξαντο καί ὁμογνώμονες καί σύμψηφοι ἐπί τῇ τούτου ἀποβολῇ ἐχρημάτισαν...» (σ.267). Ποιός τώρα, ἀπό τούς τέσσερεις ἁγιωτάτους πατριάρχας ἀνέχεται νά ἔχῃ ὡς κοινωνόν τόν πάπαν; Ἤ νά τόν συναριθμῇ στούς ἀρχιερεῖς; «Ἐκβεβλημένος δέ καί ὁ πάπας ἐδείχθη, καί πῶς τοῦτον ἀδελφόν καί συλλειτουργόν ὀνομάσαιμι;» (σ.267). Ἐάν, λοιπόν, ἡ ἐν Ἐφέσῳ εἶναι ἡ Τρίτη οἰκουμενική σύνοδος, ὅπου δέν ἦσαν ὅλοι παρόντες ἐκ τῶν μεγάλων ἀρχιερέων, καί μάλιστα μερικοί ἀπό τούς ἀπόντες πῆραν ἀρνητική θέσι, πολύ περισσότερο αὐτή ἡ σύνοδος πού ἀπέβαλε τόν πάπα ἀπό τήν Ἐκκλησία εἶναι οἰκουμενική καί ἀνεπίληπτος. Τό ὅτι ἀπουσίαζαν μερικοί μεγάλοι ἀρχιερεῖς, συνέβη καί στίς δύο συνόδους. Σέ αὐτή τή σύνοδο κατά τοῦ πάπα ἔχουμε τό περισσόν, ὅτι δέν πῆραν ἀρνητική θέσι οἱ ἀπόντες , οὔτε ἔκαναν μάχη πρός τή σύνοδο. Ἑπομένως «παρ' οἰκουμενικῆς συνοδικῆς διαγνώσεως διά τό ταυτόγνωμον καί σύμψηφον πάντων ὁ πάπας τῆς ἐκκλησίας ἀπεσφενδόνηται...» (σ.267).

Πολλοί ἀναφέρουν ὅτι προκύπτουν λόγοι οἰκονομίας, προβάλλοντες μάλιστα μεγάλον ὄγκον ἐπιχειρημάτων. Τούς ἐρωτῶ ὅμως, ὁ Κύριος ποιούς οἰκονόμους μακαρίζει; Αὐτούς πού ἁπλά οἰκονομοῦν; Ἤ τούς πιστούς καί φρονίμους; Φανερόν εἶναι ὅτι τούς δευτέρους. Δέν πρέπει νά κάνουμε παράβασι τῶν διατεταγμένων γιά λόγους οἰκονομίας, διότι ἡ παράβασις εἶναι γνώρισμα ἀπιστίας καί ὄχι πίστεως. Ἡ οἰκονομία δέν ταυτίζεται μέ τήν παρανομία. Δέν εἶναι οἰκονομία, ὅταν παραχωρῇς συμβιβασμούς στούς Ἰταλούς, οἱ ὁποῖοι βλασφημοῦν.

Ὁ μέγας Βασίλειος σέ μία ἐπιστολή του λέγει, ὅτι πρέπει νά καταρτιζώμασθε διά τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν, «αἵ οὔτε καιροῖς οὔτε περιστάσεσιν ἀνθρωπίνων πραγμάτων συμμεταβάλλονται...(Μ. Βασιλείου, ἐπιστ. 244, P.G, 32,921 §8). Ἴσως κάποιος νά μᾶς κατηγορήσῃ ὅτι δείχνουμε ἔλλειψι συμπαθείας καί ὅτι ἔχουμε μνησικακία. «Ὑπερεύχεσθαι γάρ τοῦ πάπα εἰς τό ἐπιστρέψαι οὐ παραιτούμεθα, οὐδέ διψῶμεν τήν ἀπώλειαν αὐτοῦ, μή γένοιτο». (σ.277). Τόν Ἰταλόν πολύ εὐχαρίστως θά τόν παραδεχθῶ καί θά τόν κάνω κοινωνόν μου, ἐάν ὁμολογήσῃ τήν πίστι σέ ὅλες τίς πρό ἐμοῦ ἁγίας συνόδους, καί ὅταν ἀπαρνηθῇ ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Ἐάν θελήσουμε νά γίνῃ ἕνωσις, θά γίνῃ σέ ὅσα δέν βλάπτονται ψυχές καί σέ ὅσα δέν κινδυνεύουμε νά χωρισθοῦμε ἀπό τόν Θεό. Δυστυχῶς ὅμως «οὐδέ καί Τριάς κηρύττεται τοῖς Λατίνοις...οὐδέ τόν ὅρον ἀπαραλύμαντον τετηρήκασι καί τήν ὁμολογίαν τῆς πίστεως · βοᾶ γάρ πρός τοῦτο ἡ κατά τοῦ Πνεύματος βλασφημία, ἥν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ προσέθεντο» (σ.281).

Κυριεύεται ἡ ψυχή μου ἀπό φρίκη ἀκούγοντας τά λόγια τοῦ θαυμαστοῦ Ἱερεμία, τοῦ ἡγιασμένου ἐκ κοιλίας μητρός. «Ποιμένες ἠφρονεύσαντο, καί τόν Κύριον οὐκ ἐξεζήτησαν. Ὦ, οἱ ποιμένες οἱ ἀπολλύντες καί διασκορπίζοντες τά πρόβατα τῆς νομῆς μου· διά τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ἐπί τούς ποιμαίνοντας τόν λαόν μου. ..ἐπληρώθησαν αἱ ἡμέραι ὑμῶν εἰς σφαγήν» (Ἱερεμ.10,21-25). Γι' αὐτό ἐσεῖς, ὁ λαός μου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Χριστός ὡς νύμφη ἄμωμον καί ἀμίαντον, «φυλάξασθε ἀπό τοῦ μιάσματος τούτου, παρακαλῶ, τοῦ τῶν Ἰταλῶν· μή προσάψωμεν ἑαυτοῖς τόν ἐκ τούτων μιασμόν καί ἀποστραφῇ ἡμᾶς ὁ τῶν ψυχῶν νυμφίος καί αἰωνίως καταισχυνώμεθα» (σ.289).

Ἡ εἰρήνη εἶναι καλή καί οὐδείς τήν ἀμφισβητεῖ, ἀλλά τότε «κρατύνεσθαι τό τῆς εἰρήνης ὄνομα καί πρᾶγμα, ὅταν μή ταῖς τῶν ἁγίων γνώμαις ἀντιταττώμεθα,μηδέ τοῖς ἐκείνων ἀντιπράττωμεν ὅροις» (σ.291). Πρέπει ἀκόμα νά προσέξουμε αὐτούς πού προσποιῶνται ὅτι ὁμολογοῦν τήν ὑγιῆ πίστι, ἀλλά κοινωνοῦν μέ τούς ἑτερόφρονας, αὐτούς πρῶτα τούς κάνουμε ἐπίπληξι καί ἄν συνεχίζουν νά κοινωνοῦν ὄχι μόνον νά τούς ἔχουμε ἀκοινώνητους, ἀλλά οὔτε καί ἀδελφούς νά τούς ἀποκαλοῦμε. Γι' αὐτό σᾶς παρακαλῶ, ὅλους ὅσους ἐπιποθεῖτε νά κληρονομήσετε τήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, νά μή ὑποκύψετε σέ αὐτά τά ζητήματα πού ἀναφέραμε, διότι «εἰς παντελῆ λατινισμόν εἰσάγουσιν ἡμᾶς» (σ.291). Αὐτός πού διώκεται ἀπό αὐτούς πού φαίνεται ὅτι εἶναι ὁμόπιστοι, λόγῳ τῆς ὑγιοῦς πίστεως, θά ἔχῃ μεγαλύτερον στέφανον ἀπό αὐτόν πού μαρτυρεῖ ἀπό εἰδωλολάτρη.

«Οὐκ ἔχουσιν τοίνυν ἀπολογίαν οἱ Ἰταλοί εὔλογον περί τῆς ἑαυτῶν πλάνης· αὐτοί γάρ ἑαυτοῖς πλάνη καί ἀπώλεια γεγόνασι, καί οὐ μόνον εἰς τό Πνεῦμα βλασφημοῦσι τό Ἅγιον, ἀλλά καί πᾶσαν ἀσέβειαν κατεργάζονται» (σ,297-299). Μή μολυνθοῦμε ἀπό τήν κοινωνία μαζί τους, οὔτε νά μετάσχουμε στήν λοιμική νόσο τους καί τήν ψώρα πού ἔχουν. Νά φυλάξουμε τούς ἑαυτούς μας μέ κάθε τρόπο καί τελείως νά ἀπέχουμε ἀπό τήν μερίδα τους. «Μή μέντοι ὡς ἐχθρούς αὐτούς ἡγητέον, μηδέ μισητέον, εἰ καί αὐτοί καθ' ἡμῶν ἀεί λυσσῶσι καί μαίνονται» (σ.299). Κάποτε ἦσαν ἀδελφοί μας, διότι εἶχαν ἀναγεννηθεῖ ἀπό τήν ἴδια κολυμβήθρα τοῦ Θείου Βαπτίσματος. Παρ 'ὅλο ὅμως πού ψωρίασαν καί ἀσθενοῦν καί ἐπιμένουν στή νόσο, δέν εἶναι ἄξιοι νά τούς μισοῦμε, ἀλλά μᾶλλον νά τούς ἐλεοῦμε, νά τούς ἀγαποῦμε καί νά ἀναφέρουμε εὐχάς ὑπέρ αὐτῶν συνεχῶς, ἐλπίζοντες νά τούς ἐπισκεφθῇ κάποτε ὁ Θεός καί νά ἐπιστρέψουν, νά τούς χαρίσῃ τήν ὑγεία, νά σταματήσῃ ἡ σῆψις, νά τούς ἀπαλλάξῃ ἀπό τήν μανία καί νά τούς ἀποκαταστήσῃ ὡς μέλη ἄμωμα τῆς ἁγίας Αὐτοῦ καί καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Τά ἔγραψα ὅλα αὐτά πρός ἀπολογίαν «τοῦ δοθέντος λόγου καί παραίνεσιν πατρικήν» (σ.299), συλλέξας λίγα ἐκ τῶν πολλῶν. «Τό μέν διά τήν σήν θείαν καί σεπτήν κέλευσιν –πρός σέ γάρ ὁ λόγος τήν ἐπιστροφήν ἤδη ποιεῖται, κράτιστε καί ἅγιε καί θεοφρούρητε καί θεόστεπτε αὐτοκράτορ μου-, τό δέ διά τήν ἀνατεθειμένην ἡμῖν ἐκ Θεοῦ ἐνοχήν καί τό χρέος τό ἀπαραίτητον» (σ.299).

Ὁ Πατριάρχης Ἰωσήφ «διῴκησε τήν ἐκκλησίαν μέχρι τοῦ Μαΐου 1275, ὅτε μή δυνάμενος ἐπί πλέον νά ὑπομείνῃ τήν ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ δόγματι ἐμμονήν τοῦ πατριάρχου ὁ λατινόφρων αὐτοκράτωρ Μιχαήλ ὁ Παλαιολόγος, ἀπεμάκρυνεν ἀπό τοῦ θρόνου...» (Μανουήλ Γεδεών,Πατριαρχικοί πίνακες, Ἀθῆναι 1996², σελ.286). Μετά τήν ἔκδοσι τῆς ἀπολογίας του (Ἰούνιος 1273) περιορίσθηκε στήν Μονήν τῆς Περιβλέπτου. Τόν Μάϊο τοῦ 1275, μέ τήν ἐκλογή τοῦ Ἰωάννου Βέκκου, ἐξορίσθηκε στό φρούριο τῆς ἐν Χιλῇ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Ὁ Ἰωάννης Βέκκος πατριάρχευσε ἀπό 26 Μαΐου 1275 μέχρι 26 Δεκεμβρίου 1282. Μετά τήν ἐκλογή του ἐπεκύρωσε τήν ἕνωσι πού εἶχε γίνει στή Λυών τό 1274, καί τήν εἶχαν ὑπογράψει οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ αὐτοκράτορα. Ὁ νέος πατριάρχης εἶχε ὡς ἀποστολή νά ἐπιβάλῃ τήν βούλησι τοῦ αὐτοκράτορα γιά τήν ἕνωσι, στήν Ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς, γι' αὐτό καί «πάντα ἦν αὐτός τῷ βασιλεῖ καί γλῶσσα καί χείρ καί κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου καί λέγων καί γράφων καί δογματίζων…». Ὁ Βέκκος ἐδίωξε ἀπηνῶς κάθε ὀρθόδοξον πού ἀντιδροῦσε στήν ἕνωσι, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Μιχαήλ τοῦ Παλαιολόγου τό 1282. Στή συνέχεια, ταραττομένης τῆς Ἐκκλησίας, ὁ νέος αὐτοκράτωρ Ἀνδρόνικος ὁ Παλαιολόγος κατεβίβασε ἐκ τοῦ θρόνου τόν Ἰωάννη Βέκκο καί τόν περιώρισε στήν Μονή τῆς Παναχράντου. Τότε, μετά τήν ἀποχώρησι τοῦ λατινόφρονος ἔγιναν θυρανοίξια καί ὅλη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας «ἐπλήσθη πᾶσα δι' ἁγιασμοῦ, πρόστωα κατά ἐξώστωα, ἀναστήματά τε καί κίονες, ἀλλά καί τίμιαι εἰκόνες τοῦ μεγίστου νεώ διά τῆς τοῦ ὕδατος ἐπιρραντίσεως ἡγιάζοντο· διείρχετο τοίνυν τυφλῷ παιδί χειροκρατούμενος, ὁ Γαλακτίων καί ἐπεῤῥάντιζε» (Μ. Γεδεών, ὅπ, π.σελ. 289). Ὁ Ἱερομόναχος Γαλακτίων ὁ Γαλησιώτης εἶχε τυφλωθεῖ ὑπό τοῦ Μιχαήλ Παλαιολόγου, διότι τόν εἶχε ἐλέγξει ὡς «χρώμενον ἀζύμοις», δηλ. ὅτι κοινωνοῦσε μέ τούς αἱρετικούς λατίνους. Ἐπανῆλθε τότε στόν πατριαρχικό θρόνο ὁ ὁμολογητής πατριάρχης ἅγιος Ἰωσήφ, ὅπου μετά τρεῖς μῆνας ἀπεβίωσε. Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία γεραίρει τήν μνήμη του στίς 30 Ὀκτωβρίου. «Αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ θεός, ἐλέησον ἡμᾶς καί ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ νῦν πειρασμοῦ».

Ἰούνιος 2017, Ἐτήσιος μνήμη
τῆς ἐν Κολυμπαρίῳ Κρήτης
ἀντορθοδόξου συνόδου

Κριτική ἀξιολόγησις τῶν προγραμμάτων Δημοτικοῦ - Γυμνασίου τοῦ ἔτους 2016 εἰς τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

*Γράφει ὁ **κ. Εὐάγγελος Στ. Πονηρός**, Δρ Θ., Μ.Φ., Σχολικός Σύμβουλος ΠΕ01 Πειραιῶς, Δ΄ Ἀθηνῶν, Κυκλάδων*

4ον.-Τελευταῖον

ι) «Προσδοκώμενα» καί ἀπροσδόκητα μαθησιακά ἀποτελέσματα

Τά ἐν λόγῳ προγράμματα θέτουν ὡς σκοπό τῆς παιδείας τήν ἐπίτευξη συγκεκριμένων «προσδοκομένων μαθησιακῶν ἀποτελεσμάτων». Πρέπει κατ' ἀρχήν, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν εὐστοχία ἤ τήν ἀστοχία τῶν ἤδη τεθέντων ἐντός τῶν προγραμμάτων προσδοκωμένων αὐτῶν ἀποτελεσμάτων, νά ἐξετάσουμε ἐάν στέκει ἀπολύτως ὁ ὁρισμός συγκεκριμένων τέτοιων ἀποτελεσμάτων σέ κάθε μάθημα.

Γιά νά τό διαπιστώσουμε αὐτό, θά ἐξετάσουμε τήν ἰδιαιτερότητα τοῦ μαθήματός μας. Αὐτή εἶναι ἡ ἑξῆς: ξεκινᾶ ἀπό τήν διαπαιδαγώγηση τῆς ψυχῆς, ὥστε νά διαπαιδαγωγήσει ἐν τέλει ὁλόκληρο τόν ἄνθρωπο, τό σῶμα του, τήν πράξη καί τή ζωή του σέ παρόν καί μέλλον. Ἡ ἰδιαιτερότητά του αὐτή τό διαφοροποιεῖ ἀπό τά τεχνικά μαθήματα. Σέ μάθημα π.χ. τό ὁποῖο ὁδηγεῖ στήν ἀπόκτηση τῆς εἰδικότητας τοῦ ἐγκαταστάτη ἠλεκτρολόγου ἕνα ἀπό τά προσδοκώμενα μαθησιακά ἀποτελέσματα θά ἦταν π.χ. «ἱκανότητα ἐγκατάστασης πίνακα διανομῆς ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας». Σέ μάθημα τέτοιου εἴδους τά ἀποτελέσματα εἶναι δυνατόν νά περιγραφοῦν καί νά προγραμματισθοῦν ἐπακριβῶς, καί ἀφοῦ συμπληρωθεῖ τό μάθημα καί ἡ ἐκμάθησή του, εἶναι ἐπίσης δυνατόν νά καταστοῦν ὅλα ἀμέσως ἀντιληπτά, μετρήσιμα καί ἀξιολογήσιμα.

Ὅμως στήν ὀρθόδοξη παιδεία τά ἀποτελέσματα δέν εἶναι ὅλα ἀμέσως ὁρατά. Καί τά ἀμέσως ὁρατά δέν εἶναι τά μοναδικά «μαθησιακά» ἀποτελέσματα. Τό δέ σχολεῖο ἔχει τή δυνατότητα νά ἀξιολογήσει μόνο ὅσα ἐμφανίζονται βραχυπρόθεσμα. Πιστεύουμε ὅμως ὅτι ἔχει καί χρέος νά μή παρεμποδίζει τήν ἀνάπτυξη τόσο τῶν βραχυπροθέσμων καί ἐπωφελῶν ἀπροσδοκήτων ἀποτελεσμάτων, ὅσο καί τήν ἀνάπτυξη μακροπροθέσμων, τά ὁποῖα θά γεννηθοῦν μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου καί θά ἀποδειχθοῦν πολύτιμα γιά τή ζωή τοῦ πάλαι ποτέ μαθητῆ. Γι' αὐτό πιστεύουμε ὅτι πρέπει νά ἀποκλείεται ἡ στεγανότητα στόν καθορισμό τῶν μαθησιακῶν ἀποτελεσμάτων.

Ἡ ὀρθόδοξη παιδεία δέν εἶναι ἁπλῆ ἐκγύμναση καί ἐκμάθηση δεξιοτήτων. Ἐάν ἦταν κάτι τέτοιο, θά καταντούσαμε σέ κάτι παρόμοιο μέ τήν ἐκγύμναση ζώων, ὅπως π.χ. κυνηγετικῶν σκύλων ἤ ἵππων ἱππικῶν ἀγώνων. Οἱ σκύλοι καί οἱ ἵπποι δέν εἶναι σέ θέση νά προσθέσουν τίποτε στήν ἐκγύμναση τήν ὁποία ἔχουν λάβει, ἀκόμη καί ἄν βελτιώνουν τίς ἐπιδόσεις τους σέ ὅσα ἤδη ἔμαθαν – καί πάλι τό ἐπιτυγχάνουν μέ τήν παρότρυνση τοῦ ἀνθρώπου. Ἄν λοιπόν ὑποβιβάζουμε τήν παιδεία σέ ἁπλή ἐκγύμναση, τότε θά ὑποβιβάσουμε καί τά παιδιά μας.

Γι' αὐτό προτείνουμε: τά ἀποτελέσματα νά μή ἀποτελοῦν κλειστό κατάλογο. Νά ἔχει ὁ διδάσκων τή δυνατότητα νά ἐπιδιώκει καί ἄλλα κατά τήν κρίση του ἀποτελέσματα μέ κριτήριο τήν ὀρθόδοξη παιδεία. Νά ὀνομάζονται συνιστώμενα καί ὄχι προσδοκώμενα. Τό παιδαγωγικό σύστημα νά μή ἀποτρέπει τήν ἀνάπτυξη ἐπωφελῶν ἀπροσδοκήτων ἀποτελεσμάτων, βραχυπροθέσμων καί μακροπροθέσμων. Θά ἐπιχειρεῖ δέ νά ἐπανορθώσει τυχόν ἀνάπτυξη ἐπιβλαβῶν ἀπροσδοκήτων ἀποτελεσμάτων. Ὅλα αὐτά διότι τό κάθε παιδί συνδυάζει ὅσα ἔμαθε μέ ὅσα βιώνει καί κρίνει καί κατ' αὐτόν τόν τρόπο παρουσιάζει ἀποτελέσματα. Γιά ὅλους αὐτούς τούς λόγους δέν εἶναι δυνατόν νά καταρτισθεῖ στεγανός κατάλογος μαθησιακῶν ἀποτελεσμάτων.

Θά δοῦμε καί ἕνα παράδειγμα ἀπό τό πρόγραμμα τῆς Ε΄ δημοτικοῦ, ὥστε νά καταστοῦν σαφέστερα ὅσα ἔχουμε ἤδη ἐκθέσει: Ἡ ἑνότητα ὑπ' ἀριθμόν 6 ὀνομάζεται «Ἀποστολές γιά τήν «καλή εἴδηση»». Τά «προσδοκώμενα μαθησιακά ἀποτελέσματα» γι' αὐτή τήν ἑνότητα ἔχουν ὡς ἑξῆς: «Οἱ μαθητές: α) παρουσιάζουν καί ἀποτιμοῦν τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ὡς αἰτία καί περιεχόμενο τῆς ἱεραποστολῆς (ἀπό τήν ἐποχή τῶν Ἀποστόλων ἕως καί σήμερα) β) ἀπαριθμοῦν καί ἀξιολογοῦν τίς διακινδυνεύσεις πού συνοδεύουν τήν ἱεραποστολή γ) διακρίνουν καί ἀξιολογοῦν τό θάρρος καί τήν ἀφοσίωση στή δράση συγκεκριμένων προσώπων δ) ἐξακριβώνουν ὅτι ἡ ἀποστολή τῆς μαρτυρίας τοῦ Χριστοῦ συνεχίζεται μέχρι καί σήμερα καί διατυπώνουν ἰδέες καί κρίσεις ε) ἐξηγοῦν μέ ἐπιχειρήματα τή σημασία τῆς δέσμευσης σέ μία ἀποστολή.»

Ἄς δοῦμε λοιπόν καί μερικά ἀπροσδόκητα βραχυπρόθεσμα ἐπωφελῆ «μαθησιακά» ἀποτελέσματα, τά ὁποῖα τό πρόγραμμα δέν φαίνεται νά ἔχει ὑπ' ὄψη, μολονότι, κατά τή γνώμη μας, θά ἔπρεπε: α) Οἱ μαθητές κατανοοῦν ὅτι οἱ εὐαγγελιζόμενοι δίδασκαν ἀπό ἀγάπη γιά τόν Χριστό καί γιά τόν ἄνθρωπο καί μέ σκοπό τήν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, β) Ἀναπτύσσεται μέσα στούς μαθητές ἡ ἀγάπη γιά Χριστό, γιά τόν ἄνθρωπο καί γιά τήν ἐν Χριστῷ σωτηρία, γ) Μαθαίνουν νά ἀγαποῦν τούς ἁγίους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἀφιέρωσαν τή ζωή τους στή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου καί ἐξ αἰτίας αὐτοῦ κατέληξαν στό μαρτύριο.

Ὅλα αὐτά πουθενά δέν ἀναφέρονται στήν ὑπό ἐξέταση ἑνότητα, κι ὅμως εἶναι πιθανό, ὅσο καί εὐκτέο, νά ἀναπτυχθοῦν ὡς ἄμεσα «μαθησιακά» ἀποτελέσματα.

Ἄς δοῦμε καί κάποια ἀπροσδόκητα μακροπρόθεσμα ἐπωφελῆ «μαθησιακά» ἀποτελέσματα: α) Κάποιοι ἀπό τούς μαθητές ἀφοῦ ἐνηλικιωθοῦν γίνονται ἐκπαιδευτικοί ἤ κληρικοί καί ἐργάζονται μέ τό πνεῦμα τό ὁποῖο εἶχαν κάποτε ὡς παιδιά διδαχθεῖ. β) Ὅλοι οἱ πρώην μαθητές καί μαθήτριες, ὅποιο βιοποριστικό ἐπάγγελμα καί ἄν ἀσκήσουν, ἔχουν ὡς πρότυπο τῆς ζωῆς τους τούς ἁγίους, διδασκάλους, μάρτυρες, ὁμολογητές, οἱ ὁποῖοι μέ πνεῦμα αὐτοθυσίας εὐαγγελίζονται τόν λόγο τῆς ἀληθείας τοῦ Κυρίου. γ) Ὅλοι οἱ πρώην μαθητές καί μαθήτριες διδάσκουν ὡς γονεῖς τά παιδιά τους βάσει τοῦ ὡς ἄνω προτύπου ζωῆς.

Τυχόν ἐπιβλαβῆ βραχυπρόθεσμα ἀπροσδόκητα μαθησιακά ἀποτελέσματα: Μία ὁμάδα μαθητῶν καταντᾶ νά θεωρήσει δέσμευση σέ μία ἀποστολή τήν συμμετοχή σέ βιαιότητες κατά τούς ποδοσφαιρικούς ἀγῶνες, διότι αὐτό κατάλαβε ἀπό τήν ἀσαφῆ καί γενικόλογη διατύπωση τοῦ ὑπ' ἀριθμόν «στ» «προσδοκωμένου μαθησιακοῦ ἀποτελέσματος».

Γιά τυχόν ἐπιβλαβῆ μακροπρόθεσμα ἀποτελέσματα στήν προκειμένη περίπτωση καλό εἶναι νά μή μιλήσουμε. Ἄν ἀποφεύγονται αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἐπικίνδυνες γενικόλογες διατυπώσεις, τόσο ἀπό μέρους τοῦ προγράμματος ὅσο καί ἀπό μέρους τοῦ διδάσκοντος, τότε εἶναι πολύ πιθανόν νά ἀποφευχθοῦν τέτοιου εἴδους ἀποτελέσματα.

ια) Πολύ συχνά ἀπαιτεῖται ὁμαδική καί ὁμαδοσυνεργατική ἐργασία τῶν μαθητῶν, ὅμως ἡ τελική ἀξιολόγησις τῶν μαθητῶν παραμένει σύμφωνα μέ τούς νόμους ἀτομική

Ἡ δέ σύνθεση ὁμαδικῆς ἐργασίας καί ἀτομικῆς τελικῆς ἀξιολογήσεως δυσχεραίνει ἀφόρητα, κυριολεκτικά βασανίζει τούς ἐκπαιδευτικούς.

ιβ) Προωθεῖται ἀπό τά προγράμματα ἡ συχνή χρῆσις τῆς βιωματικῆς μεθόδου διδασκαλίας

Δέν εἴμαστε κατ' ἀρχήν ἐχθρικοί πρός ὁποιαδήποτε μέθοδο ὑπόσχεται νά φέρει ἐμπλουτισμό στό μάθημα, ἀλλά ἐφιστοῦμε τήν προσοχή τόσο στούς εἰσηγητές, ὅσο καί στούς χρῆστες τῆς μεθόδου, διότι ἐάν δέν χρησιμοποιηθεῖ σωστά καί μέ μέτρο κινδυνεύει νά καταντήσει ἀνούσιος θεατρινισμός.

ιγ) Ἡ διερευνητική μέθοδος κινδυνεύει νά καταντήσῃ γραφειοκρατία καί σχολαστικισμός, ὁ ὁποῖος θά ἀποτελέσῃ δυσβάστακτον φόρτον διά τούς μαθητάς

Κανένα τμῆμα δημοτικοῦ ἤ γυμνασίου δέν εἶναι σέ θέση νά ἀπαντήσει π.χ. στό ἡμερολόγιο ἀναστοχασμοῦ, τό ὁποῖο περιλαμβάνει σωρεία ἐρωτήσεων, οἱ ὁποῖες ὑπερβαίνουν τίς νοητικές ἱκανότητες τῶν μαθητῶν τῶν ἡλικιῶν αὐτῶν.

Ὅλα τά ὡς ἄνω δεκατρία σημεῖα, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν τήν οὐσία τῶν ἐν λόγῳ προγραμμάτων παρέμειναν ἀπολύτως σταθερά καί ἀδιαπραγμάτευτα τόσο στίς πρῶτες ἐκδόσεις τοῦ 2011 καί τοῦ 2014, ὅσο καί στήν ἔκδοση ἡ ὁποία δημοσιεύθηκε σέ ΦΕΚ τό 2016. Ὅπως ἀποδείξαμε ἤδη ἐπαρκῶς, στήν ἔκδοση αὐτή ὅσο καί στήν ἐνδιάμεση, ἄλλαξαν κάποια συμβεβηκότα, ἀλλά ἡ ἀρχική οὐσία παρέμεινε ἐξ ὁλοκλήρου ἀμετάβλητη καί παντελῶς ἀδιαπραγμάτευτη.

Ὅμως τό 2016 προστέθηκε καί:

ιδ) Ἀφαίρεσις τῆς διδασκαλίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὡς ἑνιαίου συνόλου ἀπό τό γυμνάσιον καί ἀντικατάστασίς της ἀπό σποραδικά ρητά καί περιστατικά, τυχαῖα, ἄτακτα καί χωρίς καμμίαν ἱστορικήν καί θεολογικήν σειράν

Σημειωτέον ὅτι ἡ πρώτη ἔκδοση τῶν προγραμμάτων αὐτῶν (2011) ἀπαιτοῦσε τήν διδασκαλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης στό γυμνάσιο ὡς Ἰουδαϊσμοῦ, ἡ ὁποία ἀπαίτηση ἐπικρίθηκε ἔντονα ἀπό τόν ὑπογράφοντα. Τήν πάλαι ποτέ ὅμως ἀπαίτηση ἀκολούθησε ἡ ἀφαίρεση. Στήν ἔκδοση τοῦ 2016 δέν ὑφίσταται ἡ διδασκαλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὡς συνόλου σέ καμμία τάξη τοῦ γυμνασίου.

Ἡ Παλαιά Διαθήκη, ἡ ὁποία (καί μέ τό ΔΕΠΠΣ τοῦ 2003 καί ἀνέκαθεν) διδασκόταν ὡς σύνολο στήν Α΄ γυμνασίου καί κάλυπτε ὁλόκληρο τό σχολικό ἔτος, τώρα δέν διδάσκεται στό γυμνάσιο ὡς σύνολο, ἀλλά μόνο διάφορα ρητά καί περιστατικά της διάσπαρτα καί στίς τρεῖς τάξεις καί κατ' αὐτόν τόν τρόπο οἱ ἀνήλικοι μαθητές ἀφ' ἑνός μέν θά ζημιώνονται ὅσα δέν ἔχουν ποτέ διδαχθεῖ, ἀφ' ἑτέρου δέ οὐδέποτε θά ἀποκτοῦν τή συναίσθηση ὅτι ἀποτελεῖ αὐτή ἑνιαῖο ὅλο ἀπαραίτητο σέ κάθε χριστιανό, ἐπειδή ὅλα τά τμήματα καί ὅλα τά βιβλία της ἔχουν νά τοῦ προσφέρουν πολύτιμα διδάγματα.

Ὅσον ἀφορᾶ δέ τή διδασκαλία της στό δημοτικό σχολεῖο πρέπει νά τονίσουμε ὅτι περιλαμβάνει ἐπίσης ἀποσπασματικά περιστατικά χωρίς ἱστορική σειρά, καί σέ καμμία τάξη δέν προβλέπεται ἡ διδασκαλία της ὡς ἑνιαίου συνόλου. Δηλαδή στήν Γ΄ τάξη περιλαμβάνεται μάθημα γιά τήν Κιβωτό τοῦ Νῶε (ΦΕΚ Β 2920//13/9/2016, σ. 30880) Στή Δ΄ τάξη περιλαμβάνεται μάθημα γιά τήν προσευχή τοῦ Σολομῶντος ἐντός τοῦ ναοῦ, τήν προσευχή τῶν τριῶν παίδων ἐν τῇ καμίνῳ καί προσευχές ἀπό τό βιβλίο τῶν Ψαλμῶν (ΦΕΚ Β 2920//13/9/2016, σ. 30883), παρεμβάλλεται μάθημα γιά τήν Θεοτόκο καί ἀκολουθεῖ μάθημα γιά διάφορα παλαιοδιαθηκικά πρόσωπα, στά ὁποῖα περιλαμβάνονται καί πάλι οἱ τρεῖς παῖδες, οἱ ὁποῖοι ρίχθηκαν στήν κάμινο (ΦΕΚ Β 2920//13/9/2016, σ. 30886). Αὐτή τή φορά, ἀφοῦ πρό δύο θεματικῶν ἑνοτήτων ἔχει ἤδη διδαχθεῖ ἡ ἐν τῇ καμίνῳ προσευχή τους, διδάσκονται καί στοιχεῖα ἀπό τή λοιπή ἱστορική τους παρουσία. Στήν δέ Ε΄ δημοτικοῦ, ἀφοῦ ἔχουν ἤδη διδαχθεῖ στήν Δ΄ τάξη στοιχεῖα περί Σολομῶντος καί Δανιήλ, διδάσκεται σέ τέσσαρα δίωρα (ΦΕΚ Β 2920//13/9/2016, σ. 30904) καί γενική εἰσαγωγή στούς προφῆτες! Ἔτσι λοιπόν καμμία Θεματική Ἑνότητα δέν εἶναι ἀφιερωμένη ἀποκλειστικά στήν Παλαιά Διαθήκη, διότι ἀκόμη καί ἡ προαναφερθεῖσα 4η τῆς Ε΄ δημοτικοῦ, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται «Προφῆτες τῆς Βίβλου: κλήση γιά μετάνοια καί ἀναγγελία τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Μεσσία» καί προβλέπεται ἡ διδασκαλία της ἐντός ὀκτώ μόνον ὡρῶν, περιλαμβάνει καί τόν Ἰωάννη τόν Βαπτιστή, ὁ ὁποῖος σημειωτέον διδάσκεται γιά δεύτερη φορά, καί ἔτσι ἡ ἑνότητα παύει νά εἶναι ἀμιγῶς παλαιοδιαθηκική.

Γιά νά καταφανεῖ δέ πόσο σοβαρό παράπτωμα εἶναι ἡ ἀφαίρεση τῆς διδασκαλίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπό τό Γυμνάσιο, ὅσο καί ἡ ἀκατάστατη καί ἐλλειπής διδασκαλία της στό δημοτικό θά παραθέσουμε ἐδῶ τίς ἐπισημάνσεις τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν Γεωργίου Γρατσέα γιά τό κοινωνικό της μήνυμα: «Κοινωνική δικαιοσύνη, εἰρήνη, ἰσότητα, προστασία τοῦ λαοῦ, καταδίκη τῆς ἐκμετάλλευσης, θάρρος γιά τήν προστασία τῶν δικαιωμάτων κ.λπ. τά δίδαξαν οἱ Προφῆτες ἐδῶ καί δυό ὡς τρεῖς χιλιάδες χρόνια. Μένει κανείς κατάπληκτος μπροστά στό ἀρρενωπό, τό πρωτοποριακό θάρρος, πού εἶχαν ἀποτολμήσει, τότε μάλιστα οἱ Προφῆτες. Εἶναι πραγματικά πρωτοποριακό τό θάρρος τους, γιατί σέ ἐποχές βίας, εἶχαν ἀναλάβει νά ὑποστηρίξουν τό δίκαιο τοῦ ἐργάτη, τῆς χήρας, τοῦ ὀρφανοῦ, τοῦ δούλου, τοῦ ξένου, τοῦ κοινωνικά ἀδύνατου, τοῦ λαοῦ. Μιά τέτοια πρωτοπορία ἀνήκει καί σήμερα – πιό πολύ σήμερα – στούς χριστιανούς. Τήν ἀκολουθοῦν ὅμως; Μήπως ἡ ἄγνοια καί ἡ ὑποτίμηση τῆς πνευματικῆς πανοπλίας τους γίνονται ἀφορμή νά ἐκχωρεῖται ἡ πρωτοπορία σέ ἄλλους;… Εἶναι ὀδυνηρό νά σέ πολεμοῦν μέ τά ὅπλα σου, πού ἐσύ δέν ὑποπτεύθηκες τήν ἰσχύ τους. Ἔτσι ὄχι μόνο δέν τά χρησιμοποίησες ἀλλά καί τά ἄφησες. Ἄλλοι τά βρίσκουν πολύ πιό ὕστερα. Μ' αὐτά σέ πολεμοῦν. Τί κρῖμα… Καιρός λοιπόν νά δώσουμε τή σημασία πού τοῦ χρειάζεται, στό κοινωνικό μήνυμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς.»

Οἱ ὡς ἄνω παρατηρήσεις γιά πιθανή ἄγνοια καί ὑποτίμηση τοῦ κοινωνικοῦ μηνύματος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης γράφτηκαν σέ ἀνύποπτο χρόνο ἐπαληθεύονται ὅμως περίτρανα ἀπό τά πρόσφατα γεγονότα. Δέν εἶναι δυνατόν ἡ Παλαιά Διαθήκη νά ὑφίσταται ὅλα τά ἀνωτέρω, διότι κατά τή διδασκαλία τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἶναι γιά κάθε χριστιανό «παιδαγωγός εἰς Χριστόν».

Ε΄. Συμπεράσματα

Ὅπως συνάγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἐάν τά ἐν λόγῳ προγράμματα ἐφαρμοσθοῦν ὡς ἔχουν, εἰσάγουν τούς μαθητές σέ ἕνα εἶδος ἀδιεξόδου γνωσιολογικοῦ λαβυρίνθου, ἀπό ὅπου ἐλλείπει κάθε ἔννοια ἱστορικῆς ἤ συστηματικῆς διδασκαλίας καί ὅπου στοιχεῖα τῆς δικῆς τους πίστεως συμφύρονται μέ δοξασίες ἀπό ὁλόκληρη τήν ὑφήλιο μέχρι σημείου νά κινδυνεύει ὁ ἀνήλικος μαθητής νά καταλήξει στό συμπέρασμα ὅτι ταυτίζονται καί κατ' αὐτόν τόν τρόπο νά διασαλευθεῖ ἀνεπανόρθωτα ἡ πίστη του. Ὅμοια κινδυνεύει καί ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ θεολογία τῶν προγραμμάτων κάθε ἄλλο παρά χριστιανική ὀρθόδοξη εἶναι.

Τοῦτο συνέβη, διότι διά τῆς ἄκριτης υἱοθεσίας τοῦ βρετανικοῦ religious literacy παραβιάσθηκε μία θεμελιώδης πατερική παιδαγωγική ἀρχή, τήν ὁποία περιλαμβάνει ὁ Μέγας Βασίλειος στό «πρός τούς νέους ὅπως ἄν ἐξ ἑλληνικῶν ὠφελοῖντο λόγων» ἔργο του. Ἐκεῖ συμβουλεύει τούς νέους νά μή παραδίδουν ἄκριτα τά πηδάλια τῆς διανοίας τους στούς θύραθεν συγγραφεῖς καί στά ἔργα τους. Ἀλλά νά λαμβάνουν ἀπό αὐτά ὅ,τι τυχόν χρήσιμο ἔχουν, νά γνωρίζουν δέ καί γιά ποιά στοιχεῖα πρέπει νά ἀδιαφορήσουν: «Τοῦτο μέν οὖν αὐτό καί συμβουλεύσων ἥκω, τό μή δεῖν εἰς ἅπαξ τοῖς ἀνδράσι τούτοις, ὥσπερ πλοίου τά πηδάλια τῆς διανοίας ὑμῶν παραδόντας, ᾗπερ ἄν ἄγωσι, ταύτῃ συνέπεσθαι, ἀλλ' ὅσον ἐστί χρήσιμον αὐτῶν δεχομένους, εἰδέναι τί χρή καί παριδεῖν». Στήν προκειμένη λοιπόν περίπτωση, ἀντί νά παραληφθεῖ ἀπό τό σύστημα religious literacy ὅ,τι τυχόν χρήσιμο θά εἶχε ἴσως νά προτείνει καί νά προσαρμοσθεῖ στήν ὀρθόδοξη παιδεία, προσαρμόσθηκε ἡ ὀρθόδοξη παιδεία στό religious literacy καί προέκυψαν ὅλα τά προβλήματα τά ὁποῖα ἤδη ἀναλύσαμε.

Ἡ περαιτέρω εὐθύνη τῶν συντακτῶν τοῦ προγράμματος δέν ἐπιτρέπεται νά μετακυλίεται στόν διδάσκοντα, οὔτε βεβαίως στόν σχολικό σύμβουλο. Ἡ συντακτική ὁμάδα ὀφείλει νά δημιουργήσει πρόγραμμα ἀπαλλαγμένο ἀπό ὅλα τά προαναφερθέντα ἐλαττώματα καί ταυτοχρόνως κατάλληλο γιά ὀρθοδόξους χριστιανούς. Κατόπιν τούτου ἀρχίζει ἡ εὐθύνη τοῦ σχολικοῦ συμβούλου, ὥστε νά χορηγήσει τίς πλέον κατάλληλες ὁδηγίες γιά τή σωστή ἐφαρμογή καί νά προτείνει τίς πλέον κατάλληλες ἰδέες γιά τυχόν ἐμπλουτισμό τοῦ προγράμματος. Ἐν τέλει ἡ εὐθύνη τοῦ διδάσκοντος εἶναι ἡ σωστή ἐφαρμογή τοῦ σωστοῦ προγράμματος, στό ὁποῖο, ἐπειδή ζοῦμε σέ δημοκρατούμενη κοινωνία καί ὄχι σέ αὐταρχικό καθεστώς, τό ὁποῖο λόγῳ καχυποψίας ἀποκλείει τίς δημιουργικές ἰδέες, ἔχει τή δυνατότητα ὁ ἐκπαιδευτικός νά προσθέτει καί δικές του ἐπιλογές μέ γνώμονα τό ὄφελος τῶν μαθητῶν του. Σοφίσματα τοῦ τύπου «ὁ ἐκπαιδευτικός ἔχει τήν ἐλευθερία νά βελτιώσει τό πρόγραμμα καί νά ἐξομαλύνει τυχόν ἀτέλειες», δέν εἶναι δυνατόν νά εὐσταθήσουν. Ὁ ἐκπαιδευτικός δέν ἐπιτρέπεται νά ἐπωμίζεται τίς εὐθύνες τῶν συντακτικῶν ἐπιτροπῶν τῶν προγραμμάτων. Ὅταν οἱ ἀτέλειες εἶναι τόσες πολλές ὅσες ἤδη ἀναφέραμε, ὁ ἐκπαιδευτικός ὄχι μόνον δέν ἔχει τή δυνατότητα νά τίς ἐξομαλύνει ὅλες, ἀλλά τό ἔργο του ἐμποδίζεται ἀφάνταστα ἀπό αὐτές. Παρακωλύεται ἡ παιδεία καί ἡ εὐθύνη δέν ἀνήκει στόν ἐκπαιδευτικό, ἀλλά στούς δημιουργούς τῶν προγραμμάτων.

Στ΄. Πρός ἐπίλυσιν τοῦ προκύψαντος προβλήματος προτείνομεν:

α) Πλήρη ἀπόρριψη τῆς γενικῆς φιλοσοφίας καί τῆς γενικῆς διαρθρώσεως τοῦ περιεχομένου τῶν προγραμμάτων, ὥστε νά ἀποφευχθοῦν ὅσα προβλήματα ἤδη ἐπισημάναμε. Διότι δέν ἐπιτρέπεται νά παραμερίζεται ἡ Παλαιά Διαθήκη, ἡ Καινή Διαθήκη, ἡ πατερική καί λειτουργική παράδοση, ἀλλά καί αὐτή ἡ ἴδια ἡ ἱστορία τῶν θρησκευμάτων τόσο ὡς πρός τό περιεχόμενό τους ὅσο καί ὡς πρός τή διάρθρωσή τους καί νά λαμβάνονται θέματα ἀπό αὐτές συναρμοσμένα πρός ἄλληλα μέ τυχαῖο καί ἀνοίκειο τρόπο καί μέ ἀπώτερο σκοπό νά λαμβάνεται ἀφορμή πρός ἐπιβολή ἀλλοτρίων πρός αὐτά συμπερασμάτων διά παραμερισμοῦ τόσο τῆς ἱστορίας ὅσο καί τῆς ἰδιαιτερότητας ὅλων αὐτῶν. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο θά γίνονται τόσο ἡ χριστιανική διδασκαλία καί ἱστορία, ὅσο καί ἡ ἱστορία τῶν θρησκευμάτων καί αὐτά τά ἴδια τά θρησκεύματα ἐργαλεῖα στά χέρια τοῦ ὁποιουδήποτε, ὥστε νά περάσει στά παιδιά τίς δικές του ἰδέες, ἀκόμη καί ἄσχετες μέ ὅσα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἤ τά θρησκεύματα ἔχουν διδάξει καί βιώσει.

β) Ἐπανεξέταση τῶν μεθόδων διδασκαλίας, ὥστε νά ἐπιλυθοῦν τά σοβαρά προβλήματα τά ὁποῖα ἐπισημάναμε.

γ) Ἡ διάρθρωση τῶν νέων προγραμμάτων νά εἶναι σύμφωνη μέ τόν ἁγιογραφικό καί πατερικό πλοῦτο τῆς Ἐκκλησίας μας. Τό κάθε θέμα νά συνδέεται μέ προβλήματα τῆς ζωῆς, ὅμως τά προβλήματα αὐτά δέν θά καθορίζουν καί τή γενική διάρθρωση τοῦ προγράμματος. Ἐάν π.χ. ἔχουμε τό μάθημα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τό σχετικό μέ τά αἴτια τῆς ἐξόδου τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπό τήν Αἴγυπτο καί μέ αὐτή κατ' αὐτή τήν Ἔξοδο, τότε τό σχετικό μάθημα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἤ κάποιες ἐργασίες καί δραστηριότητες τίς ὁποῖες θά περιλαμβάνει, εἶναι δυνατόν νά ἀναφέρεται στήν ἐξολόθρευση τῶν Χριστιανῶν Μικρᾶς Ἀσίας καί Ἀνατολικῆς Θράκης (1913-1923) ἀπό τό νεοτουρκικό καί τό κεμαλικό καθεστώς, ὅπως καί στή μεταγενέστερη ἐξολόθρευση τῶν Ἰσραηλιτῶν τῆς Εὐρώπης (1941-1945) ἀπό τό χιτλερικό καθεστώς, τά ὁποῖα ἀμφότερα ἦταν εἰδεχθῆ ἐγκλήματα κατά τῆς ἀνθρωπότητας. Ὅμως δέν ἐπιτρέπεται νά ἀποκοπεῖ τό μάθημα αὐτό ἀπό τήν ἱστορική του συνάφεια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οὔτε νά τεθεῖ γενικός τίτλος μαθήματος σχετικός μέ τά ὡς ἄνω δύο ἐγκλήματα εἰς βάρος τῆς ἀνθρωπότητας. Διότι κατ' αὐτόν τόν τρόπο οἱ ἀνήλικοι μαθητές ποτέ δέν θά ἀποκτήσουν γνώση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὡς ἑνιαίου συνόλου.

δ) Ἡ ἐνημέρωση γιά τά θρησκεύματα πρέπει νά γίνεται χωρίς ἀνάμειξη μέ τήν χριστιανική διδασκαλία ἤ μεταξύ τους. Πρέπει νά εἶναι εὐσύνοπτη, χωρίς πλατυασμούς καί ἔννοιες δύσκολες γιά τήν ἡλικία τῶν παιδιῶν στά ὁποῖα ἀπευθύνεται.

Ζ΄. Ἐπίμετρον

Εἶχε ἤδη γραφεῖ καί ἀναρτηθεῖ στό διαδίκτυο ἡ παροῦσα κριτική ἀξιολόγηση, ὅταν δημοσιεύθηκαν «νέες» ἐκδόσεις τῶν προγραμμάτων δημοτικοῦ-γυμνασίου (ΦΕΚ, τ. Β΄, 2104, 19/6/2017), ὅσο καί τῶν προγραμμάτων λυκείου (ΦΕΚ, τ. Β΄, 2105, 19/6/2017). Οἱ διαφορές τους ἀπό τίς ἐκδόσεις τοῦ 2016 εἶναι μηδαμινές καί ἀδυνατοῦν νά ἀποκρύψουν τήν ἀδιαμφισβήτητη ἀλήθεια: ἡ γενική φιλοσοφία καί ἡ γενική διάρθρωση τῶν προγραμμάτων παραμένει ἀπολύτως σταθερή καί ἀδιαπραγμάτευτη ἀπό τό 2011 ἕως καί σήμερα.

Τό ἱστορικόν τῆς 6ης παραγράφου τοῦ κειμένου...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Στό κείμενο αὐτό πού ἑτοιμαζόταν ὑπῆρχε καί «μία μακρά παράγραφος περί τοῦ στοιχείου τῆς ἐκκλησιαστικότητος τῶν μεθ' ὧν διαλεγόμεθα». Στήν παράγραφο αὐτήν ἀντιμετωπιζόταν ὁ βαθμός τῆς «ἐκκλησιαστικότητος» «τῶν ἀδελφῶν», μέ τούς ὁποίους γίνεται θεολογικός διάλογος, καί μάλιστα αὐτό γίνεται «μέ κάποια δογματική καί θεολογική εὐαισθησία».

Δέν ἔχω ὑπ' ὄψη μου τό κείμενο αὐτό καί τήν παράγραφο περί τῆς «ἐκκλησιαστικότητος» τῶν ἑτεροδόξων Χριστιανῶν, ἀλλά φαίνεται σαφῶς ἀπό τούς λόγους τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου, ὅτι τό θέμα αὐτό ἐξέπεσε ἀπό τήν θεματολογία τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου: «Δυστυχῶς, τό θέμα ἐκεῖνο ἐξέπεσε, ἀλλά τό κείμενον μένει». Ἡ λέξη «δυστυχῶς» εἶναι χαρακτηριστική. Στήν ἡμερησία διάταξη τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου πού εἶχε καταρτισθῆ πέρασαν μόνον «δέκα θέματα», ὄχι ὅμως τό θέμα τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας καί τό θέμα τῆς ἀκριβείας καί τῆς οἰκονομίας στήν Ἐκκλησία. Ἕνα τέτοιο σοβαρό ἐκκλησιαστικό θέμα δέν θεωρήθηκε καλό νά ἀντιμετωπισθῆ στήν Μεγάλη αὐτήν Σύνοδο...

Ἔπρεπε, λοιπόν, τό θέμα τῆς Ἐκκλησίας καί ὁ βαθμός τῆς «ἐκκλησιαστικότητος» τῶν ἑτεροδόξων νά τεθῆ ἐπισήμως πρός συζήτηση στίς Ἱεραρχίες τῶν κατά τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί ἀφοῦ ὡριμάσει τό θέμα, τότε ἐνδεχομένως νά μελετηθῆ σέ μελλοντική διορθόδοξη συνάντηση.

Ὅμως, τέτοια θεολογική συζήτηση δέν ἔγινε μέχρι τώρα, τοὐλάχιστον στήν Ἑλλάδα, ἀλλά τελικά ἀντιμετωπίσθηκε αὐτό τό θέμα στήν Σύνοδο τῆς Κρήτης, παρά τά ὅσα γράφονταν καί λέγονταν στίς Προσυνοδικές Πανορθόδοξες Διασκέψεις.

Μάλιστα, ὁ Μητροπολίτης Μύρων Χρυσόστομος ἔγραψε ἕνα βιβλίο γιά τήν ἀναγνώριση τῶν μυστηρίων τῶν ἑτεροδόξων καί ἐκεῖ συμπεριέλαβε ὅλο τό ὑλικό καί τίς προσωπικές του θέσεις γιά τό θέμα αὐτό, τό ὁποῖο ἐξέπεσε ἀπό τήν θεματολογία τῆς «Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου».

Πάντως, ὁ Μητροπολίτης Καρθαγένης ἔθεσε ἕνα σοβαρό θέμα: Πῶς γίνονται θεολογικοί διάλογοι μέ τούς ἑτεροδόξους Χριστιανούς, χωρίς νά καθορισθῆ τί ἀκριβῶς εἶναι;...

Ὁ **Γεώργιος Γαλίτης**, ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ἔδωσε σημαντική πληροφορία γιά τό πῶς ἑτοιμαζόταν τό θέμα «περί τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας». Τά ὅσα εἶπε δείχνουν ὅτι διαρκῶς γινόταν συζήτηση καί ἀπό τούς Καθηγητές τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν, ἀλλά καί ἀπό Συνέδρια καί Σεμινάρια γιά τά «ὅρια τῆς Ἐκκλησίας», δηλαδή κατά πόσον ταυτίζονταν τά χαρισματικά καί κανονικά ὅρια τῆς Ἐκκλησίας, καί ἄν ἔξω ἀπό τά «ὅρια τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» ὑπάρχουν ἄλλες Ἐκκλησίες.

Προφανῶς, ἀναφέρεται στά κείμενα τῶν Θεολόγων καί στά Συνέδρια στά ὁποῖα ἀναπτυσσόταν ἡ ἄποψη ὅτι δέν ταυτίζονται τά χαρισματικά μέ τά κανονικά ὅρια τῆς Ἐκκλησίας, πού σημαίνει ὅτι ἔξω ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅπως προσδιορίζεται ἀπό τούς κανόνες καί τά δόγματα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπάρχουν χαρίσματα.

Φυσικά, ὅπως γράφει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐνεργεῖ καί σέ ὅλους καί στούς ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας «ὡς συνεκτικόν» καί «προνοητικόν»· στούς ἐν Νόμῳ «ὡς ὑποδεικτικόν τῆς παραβάσεως» καί «ὡς φωτιστικόν» τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Χριστοῦ· ἀλλά μόνον στούς ζῶντας κατά Χριστόν ἐνεργεῖ «ὡς υἱοθετικόν», διότι μέ αὐτό γίνονται υἱοί τοῦ Θεοῦ· καί σέ αὐτούς πού φθάνουν στήν θέωση ἐνεργεῖ τό Ἅγιον Πνεῦμα «ὡς ποιητικόν σοφίας».

Αὐτό εἶναι γνωστόν σέ ὅλη τήν ἀποστολική καί πατερική παράδοση, ἀλλά στά χαρίσματα καί στόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ἐνεργεῖ τό Ἅγιον Πνεῦμα σέ ὅλους, καί στούς ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας Χριστιανούς, δέν συμπεριλαμβάνεται ἡ μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό σημαίνει ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα χαρίζει διάφορα σωματικά καί πνευματικά χαρίσματα στούς Χριστιανούς καί ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά αὐτό δέν συμβαίνει μέ τά Μυστήρια τά ὁποῖα γίνονται στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία πού εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχουν Μυστήρια, ἀλλά ὑπάρχουν διάφορα χαρίσματα...

Ὁ **Βλάσιος Φειδᾶς**, ἐκπροσωπώντας τήν Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, προφανῶς ἤθελε νά ὑποστηρίξη τό κείμενο πού εἶχε τεθῆ πρός συζήτηση, τό ὁποῖο δέχθηκε κριτική ὅτι δέν συμπεριελάμβανε κάποια παράγραφο γιά τήν αὐτοσυνειδησία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί γιά τούς Χριστιανούς ἐκτός αὐτῆς.

Ἔτσι, ἐπεσήμανε ὅτι τό θέμα τῆς αὐτοσυνειδησίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας «δέν εἶναι θέμα μελέτης, ἀλλά θέμα ὁμολογίας», χωρίς νά καταλάβω γιατί δέν θά μποροῦσε νά τεθῆ μιά ὁμολογία αὐτοσυνειδησίας σέ ἕνα τέτοιο κείμενο πού θά προέλθη ἀπό τήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο, τό ὁποῖο θά εἶναι κείμενο ὁμολογιακό. Φαίνεται ὅτι ἤθελε νά ὑπογραμμίση ὅτι περισσότερον χρειάζεται νά διατυπωθῆ τί «ἀντιπροσωπεύουν ἐξ ἐπόψεως ἐκκλησιολογίας», οἱ ἐκτός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Χριστιανοί.

Ἐπίσης, ἔκανε λόγο γιά τίς «ἐκτός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Χριστιανικές κοινότητες». Παρατηροῦμε ὅτι ὁ ἴδιος χρησιμοποιεῖ τόν ὅρο «Χριστιανικές κοινότητες» πρίν τόν προτείνει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, καί μερικοί τό θεώρησαν ὡς φονταμενταλιστικό...

Αὐτό σημαίνει ὅτι οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ἄρχισαν τούς διαλόγους μέ τούς ἑτεροδόξους καί κάνουν θεολογικούς διαλόγους μέ αὐτούς, χωρίς νά θέσουν μιά οὐσιαστική καί καθαρή ἐκκλησιολογική βάση, δηλαδή χωρίς ἐκκλησιολογικές προοπτικές...

Ὅταν διαβάζη κανείς τά Πρακτικά τῆς Γ΄ Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως στό θέμα αὐτό, βλέπει μιά θεολογική ἀγωνία γιά νά προσδιορισθοῦν οἱ «λοιποί Χριστιανοί», οἱ εὑρισκόμενοι ἐκτός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλά καί μιά θεολογική καί ἐκκλησιολογική ἀσάφεια στίς τοποθετήσεις τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐνῶ ὁ Πρόεδρος θεώρησε ὅτι ὅλα αὐτά πού ἐλέχθησαν «ὑπῆρξαν ἀρκετά διαφωτιστικά»...

Ἡ διαδοχική μετάβασις

Ἡ ἕκτη παράγραφος τοῦ κειμένου «Οἱ σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν Χριστιανικόν κόσμον» δίδει τήν ὁμολογία ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική καί συγχρόνως ἀναγνωρίζει καί τίς ἐκτός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἑτερόδοξες κοινότητες ὡς Ἐκκλησίες.

Εἶναι σημαντικό νά παρακολουθήση κανείς πῶς ἐξελίχθηκε ἡ φράση αὐτή στήν πορεία τοῦ χρόνου.

Στό ἀρχικό κείμενο μέ τίτλο «Ἀκρίβεια καί οἰκονομία», τό ὁποῖο ἐξέπεσε ἀπό τήν θεματολογία τῆς «Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου», γραφόταν: «Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ... ὄχι μόνον ἀναγνωρίζει, καίτοι αὐτή οὖσα ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, τήν ὀντολογικήν ὕπαρξιν ὅλων τούτων τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν...».

Ὅπως φαίνεται στό κείμενο αὐτό γιά τούς ἑτερόδοξους Χριστιανούς χρησιμοποιεῖται ἡ φράση «ὀντολογικήν ὕπαρξιν ὅλων τούτων τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν».

Κατά τήν ἐπεξεργασίαν τοῦ κειμένου αὐτοῦ στήν Γ΄ Προσυνοδική Πανορθόδοξη Διάσκεψη στήν Γενεύη τό 1986 ἡ ὀντολογική ὕπαρξη μετατράπηκε σέ πραγματική ὕπαρξη. Γράφεται: «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία... ἀναγνωρίζει τήν πραγματικήν ὕπαρξιν ὅλων τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν». Ἡ λέξη ὀντολογική μετατρέπεται σέ πραγματική.

Στό κείμενο αὐτό γίνεται λόγος γιά «πραγματικήν ὕπαρξιν ὅλων». Αὐτό σημαίνει πραγματική ὕπαρξη, ἐνδεχομένως ἀπό θεολογικῆς πλευρᾶς, καί ὅλων τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν πού δέν εἶναι μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ). Εἶναι γνωστόν ὅτι προκειμένου νά γίνη μιά χριστιανική Ὁμολογία μέλος τοῦ ΠΣΕ πρέπει νά κάνη αἴτηση καί νά γίνη ἔρευνα κατά πόσον τηροῦν τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις. Ἔτσι σήμερα μέλη τοῦ ΠΣΕ εἶναι περίπου 350 «Ἐκκλησίες» καί Ὁμολογίες, ἐνῶ μόνον στήν Ἀμερική εἶναι περίπου 55.000 χριστιανικές «Ἐκκλησίες».

Τό ἴδιο κείμενο, ὕστερα ἀπό ἐπεξεργασία πού ἔγινε στήν Ε΄ Προσυνοδική Πανορθόδοξη Διάσκεψη στήν Γενεύη τό 2015 καί τό ὁποῖο κείμενο ὑπέγραψαν οἱ Προκαθήμενοι τόν Ἰανουάριο 2016 καί παρεπέμφθη στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο, τροποποιήθηκε ἡ ἀνωτέρω φράση ὡς ἑξῆς:

«Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τήν ἱστορικήν ὕπαρξιν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν». Στό νέο αὐτό κείμενο παρατηροῦμε ὅτι ἡ φράση «πραγματικήν ὕπαρξιν ὅλων τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν» ἀντικαταστάθηκε μέ τήν φράση «ἱστορικήν ὕπαρξιν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν».

Δηλαδή, ἡ πραγματική ὕπαρξη ἔγινε ἱστορική ὕπαρξη καί ἡ λέξη ὅλων ἀντικαταστάθηκε μέ τήν λέξη ἄλλων. Στό τελικό κείμενο τό ὁποῖο ὑπέγραψαν στήν Σύνοδο τῆς Κρήτης στό συγκεκριμένο θέμα γράφεται: «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τήν ἱστορικήν ὀνομασίαν τῶν μή εὑρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν».

Ἐδῶ παρατηροῦμε ὅτι τό ἀναγνωρίζει μετατρέπεται στό ἀποδέχεται. Ἡ ἱστορική ὕπαρξη μετατρέπεται σέ ἱστορική ὀνομασία, πού εἶναι κάτι διαφορετικό.

Ἑπομένως, γιά μένα ὑπῆρχε αὐτό τό πρόβλημα τῆς συνεχοῦς ἀλλαγῆς τῆς ὀνομασίας τῶν «Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν» **ἀπό τήν ὀντολογική ὕπαρξη στήν πραγματική ὕπαρξη, στήν ἱστορική ὕπαρξη καί στό τέλος κατέληξε στήν ἱστορική ὀνομασία**. Στίς τρεῖς πρῶτες περιπτώσεις ὑπάρχει ἡ λέξη ὕπαρξη καί διαφοροποιεῖται τό ἐπίθετο ἀπό πραγματική σέ ἱστορική, καί στήν τρίτη περίπτωση ἀπαλείφεται ἡ λέξη ὕπαρξη, ἡ ὁποία μετατρέπεται σέ ὀνομασία καί διατηρεῖται ἡ ἱστορική, ἐνῶ ἐξακολουθοῦν νά θεωροῦνται ὁ Ρωμαιοκαθολικισμός καί οἱ Χριστιανικές Ὁμολογίες ὡς «ἀδελφές Ἐκκλησίες».

Αὐτό ἐννοοῦσα ὅτι δηλαδή ἡ μετατροπή ἀπό τήν ὀντολογική- πραγματική ὕπαρξη, ἡ ὁποία ἐνδεχομένως ἔχει καί θεολογική ὑποδοχή, στήν ἱστορική ὕπαρξη, πού ἐνδεχομένως ἀποδεσμεύεται ἀπό τήν θεολογία, καί ἡ κατάληξη σέ ἱστορική ὀνομασία, πού ἀντικαθιστᾶ τήν ὕπαρξη, ὑπενθυμίζει ἕνα ἐκκλησιολογικό νομιναλισμό, ὁ ὁποῖος στήν πράξη ἐκλαμβάνεται ὡς ρεαλισμός.

Νομίζω ὅτι τό κείμενο αὐτό πού προῆλθε ἀπό τήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο πρέπει νά ἑρμηνευθῆ ἐπί τῇ βάσει τῶν ὅσων ἐλέχθησαν ἀπό τούς ὁμιλητές καί ἰδίως ἀπό τούς Προκαθημένους, δηλαδή ἀπό τά Πρακτικά, τά ὁποῖα θά δημοσιευθοῦν. Ἀξίζει νά παραθέσω μερικές χαρακτηριστικές ἀπόψεις Προκαθημένων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἕνας Προκαθήμενος εἶπε ὅτι «ἐσχίσθησαν» οἱ Ἐκκλησίες μεταξύ τους, ἤτοι ἡ Ὀρθόδοξη Ἀνατολική μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, ὅπως «σχίζεται ἕνα ράσο σέ δύο κομμάτια, ἀλλά παρά ταῦτα παραμένει ράσο»!!

Ἄλλος Προκαθήμενος εἶπε: «Τό συμπέρασμα πού βγαίνει ἀπό τήν εὐλογίαν μικτοῦ Γάμου εἶναι ὅτι πράγματι εἶναι ἔγκυρο τό Βάπτισμα, τελούμενον εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. ... Ἐφ' ὅσον εὐλογοῦμε τόν Γάμο, Καθολικοῦ, Διαμαρτυρομένου, καί δέν ἀποκλείουμε τήν εὐλογίαν, ὅπως συμβαίνει μέ τούς ἑτεροθρήσκους, μέ ἕνα Μουσουλμάνο, μέ ἕνα Ἰουδαῖο, σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζουμε τό Βάπτισμά του καί τόν εὐλογοῦμε, τόν δεσμό του μέ τό Ὀρθόδοξον μέλος».

Ἄλλος Προκαθήμενος εἶπε ὅτι ἐφ' ὅσον γίνονται μικτοί γάμοι ὄχι μόνον εἶναι «ὑποστατό» τό βάπτισμα τῶν ἑτεροδόξων, ἀλλά συγχρόνως μποροῦν καί νά κοινωνοῦν οἱ ἑτερόδοξοι στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὁπότε μέ τήν θεία Κοινωνία γίνονται αὐτομάτως ὀρθόδοξοι.

Παραμένω μόνον σέ αὐτά, ἐνῶ ὑπάρχουν καί ἄλλοι λόγοι, γιά νά δείξω ὅτι τά κείμενα τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης πρέπει νά ἑρμηνευθοῦν μέσα ἀπό τήν ἑρμηνεία αὐτῶν πού τά κατήρτισαν καί τά ὑπέγραψαν.

Πράγματι, ὅταν ἐξετάζουμε ἕνα νομοθέτημα τό ὁποῖο ἐξέρχεται ἀπό τήν Βουλή, τότε εἶναι ἀπαραίτητο νά τό ἑρμηνεύουμε ἐπί τῇ βάσει τοῦ πνεύματος τοῦ νομοθέτη καί τῶν ὅσων λέγονται κατά τήν διάρκεια τῆς συνεδριάσεως.

Τοὐλάχιστον ἔτσι ἐνεργοῦν τά ἀνώτατα ἀκυρωτικά Δικαστήρια. Στήν συγκεκριμένη περίπτωση, καί μάλιστα στό κείμενο «Τό Μυστήριον τοῦ Γάμου καί τά κωλύματα αὐτοῦ» γιά τούς μικτούς Γάμους γράφεται ὅτι «ὁ γάμος Ὀρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων κωλύεται κατά κανονικήν ἀκρίβειαν (κανών 72 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ Συνόδου)», στήν συνέχεια δίνεται ἡ δυνατότητα στήν Ἱερά Σύνοδο κάθε αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐφαρμογῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας:

«συμφώνως πρός τάς ἀρχάς τῶν ἱερῶν κανόνων, ἐν πνεύματι ποιμαντικῆς διακρίσεως, ἐπί τῷ σκοπῷ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου».

Ὅμως, ὅταν κανείς ἀντιπαραβάλλη τό κείμενο μέ τά ὅσα ἐλέχθησαν, ὅτι οἱ ἐκτός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνήκουν σέ «Ἐκκλησίες», τῶν ὁποίων τό Βάπτισμα εἶναι ἔγκυρο καί ὑποστατό, γι' αὐτό καί δίνεται ἡ δυνατότητα τελέσης μικτῶν Γάμων, τότε ἀντιλαμβάνεται τό ἐκκλησιολογικό πρόβλημα πού ὑφίσταται. Στήν πραγματικότητα ἰσχύει ἡ λεγόμενη «βαπτισματική θεολογία», σύμφωνα μέ τήν ὁποία οἱ Ὀρθόδοξοι καί οἱ ἐκτός αὐτῆς Χριστιανοί ἔχουν ἕνα κοινό σημεῖο ἑνότητος, πού εἶναι τό Βάπτισμα, ἐνῶ ὑφίσταται διαφορά καί ὡς πρός τήν Τριαδολογία καί ὡς πρός τήν κανονική τέλεση.

Ἑπομένως, ἡ ἐξέλιξη τοῦ κειμένου ἀπό τήν ὀντολογική ὕπαρξη, στήν πραγματική ὕπαρξη, στήν ἱστορική ὕπαρξη καί στήν ἱστορική ὀνομασία δέν εἶναι ἁπλή, ἀλλά συνδέεται μέ τήν ὅλη ἐκκλησιολογική ἄποψη πού ἔχουν ὅσοι κατήρτισαν τό κείμενο...

Ρεαλισμὸς καὶ νομιναλισμὸς εἰς τὴν Ἐκκλησιολογίαν

Συγκεκριμένα, σέ ἐπίσημο κείμενο Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας γράφεται: «Ἐπιτρέπεται ἐξ ἀπόψεως Ρωμαιοκαθολικῆς νά μεταλαμβάνουν ἐν καιρῷ ἀνάγκης οἱ Ρωμαιοκαθολικοί εἰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας καί οἱ Ὀρθόδοξοι ἐν καιρῷ ἀνάγκης νά μεταλαμβάνουν εἰς Ρωμαιοκαθολικάς Ἐκκλησίας». «Ἐπεκράτησε, λόγῳ τῆς φιλίας, οἱ Ὀρθόδοξοι νά κηδεύουν τούς Ἀγγλικανούς καί νά κοινωνοῦν αὐτούς, ὅπου δέν ὑπάρχουν Ἀγγλικανοί Ἱερεῖς.

Ἐπίσης ὅπου δέν ὑπάρχουν Ὀρθόδοξοι Ἱερεῖς, οἱ Ἀγγλικανοί κηδεύουν καί κοινωνοῦν τούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς. Τοῦτο γίνεται μέ τήν γνῶσιν, ἀλλά καί μέ τήν ἄγνοιαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς μερικούς τόπους, ἀλλά καί διά λόγους ἀνάγκης καί Χριστιανικῆς Μυστηριακῆς φιλοξενίας. Ἔπειτα εἶναι βέβαιον ὅτι οἱ Χριστιανοί μόνοι των ζητοῦν τήν Κοινωνίαν. Εἶναι τοῦτο δεῖγμα τῆς διαθέσεως τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ διά τήν ἕνωσιν τῶν Χριστιανῶν πού τούς συνδέει ἡ Παράδοσις, ἡ Ἁγία Γραφή, ἡ Ἱερωσύνη καί τό Πιστεύω τῆς Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως».

Διερωτῶμαι: Ὅταν γίνεται λόγος γιά προσφορά τῆς θείας Κοινωνίας ἀπό ὀρθοδόξους Κληρικούς στούς ἑτεροδόξους, ἐν ὀνόματι «τῆς Χριστιανικῆς Μυστηριακῆς φιλοξενίας», τότε αὐτό εἶναι ἐκκλησιαστικός νομιναλισμός ἤ ἐκκλησιαστικός ρεαλισμός;...

Τελικαὶ παρατηρήσεις

Ὁ Σεβ. Πρόεδρος εἶπε ὅτι τό θέμα περί τῆς ἀκριβείας καί τῆς οἰκονομίας, δηλαδή τό πῶς δεχόμαστε τούς ἑτεροδόξους στήν Ἐκκλησία, ἐξέπεσε ἀπό τήν θεματολογία τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου. Παρά ταῦτα οἱ ἐκπρόσωποι συζητοῦσαν τό θέμα αὐτό καί κατέληξαν νά θέσουν στόν πρόλογο κάποια παράγραφο πού νά ἀναφέρωνται σέ αὐτό, χωρίς νά γίνη θεολογική καί κανονική ἐξέταση τοῦ θέματος, οὔτε νά μελετηθοῦν ἀπό τίς κατά τόπους Ἐκκλησίες. Ἔτσι, στήν πραγματικότητα ἀνεκλήθη ἡ Α΄ Προσυνοδική Πανορθόδοξη Διάσκεψη ὡς πρός τό θέμα αὐτό.

Ἐάν, ὅμως, ἑρμηνευθῆ ὅτι δέν ἀνεκλήθη ὡς πρός τό σημεῖο αὐτό ἡ Α΄ Προσυνοδική Πανορθόδοξη Διάσκεψη, τότε πρέπει νά ὑλοποιηθῆ ἡ ἀπόφασή της, πού σημαίνει ὅτι μετά πού ὁλοκληρώθηκε «ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος» μέ τά ἕξι θέματα, πού ἀντιμετώπισε, πρέπει νά ἀρχίση ἡ προετοιμασία γιά τήν ἑπομένη Μεγάλη Σύνοδο, ἡ ὁποία ὄχι μόνον θά διορθώση σέ μερικά σημεῖα τά ἤδη ἐγκριθέντα κείμενα καί θά ἐπιλύση τά ἄλλα τρία βασικά θέματα πού ἄφησε ἡ Σύνοδος αὐτή (ἐπειδή ἔχουν συγχωνευθῆ τά δύο θέματα σέ ἕνα), δηλαδή τό αὐτοκέφαλο καί ὁ τρόπος ἀνακηρύξεώς του, τά Δίπτυχα καί τό ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου, πού εἶναι μεγάλα θέματα τά ὁποῖα ἅπτονται τοῦ κανονικοῦ δικαίου καί τῆς συγχρόνου ἐκκλησιολογίας καί ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, πού διασποῦν τήν ἑνότητα τῶν κατά τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἐπίσης, ἡ νέα Σύνοδος πρέπει νά ἀσχοληθῆ μέ τά ἄλλα θέματα «τά συγκεντρώσαντα κατά δευτέραν προτεραιότητα μείζονα προτίμησιν ἐν τῇ Ἐπιτροπῇ», ἤτοι οἱ πηγές τῆς Ἀποκαλύψεως, ἡ ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Κωδικοποίηση τῶν ἱερῶν Κανόνων καί κανονικῶν διατάξεων καί ἡ οἰκονομία καί ἡ ἀκρίβεια στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία...

Τό καταληκτικό συμπέρασμά μου εἶναι ὅτι στήν Γ΄ Προσυνοδική Πανορθόδοξη Διάσκεψη τοῦ 1986 ὅπου καταρτίσθηκε τό κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν Χριστιανικόν κόσμον» ἔγινε μιά συζήτηση, χωρίς σοβαρά ὀρθόδοξα θεολογικά καί ἐκκλησιολογικά ἐπιχειρήματα, χωρίς νά βασίζεται στήν κανονική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, καί χωρίς νά ἐνημερωθῆ τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας γιά τά θέματα αὐτά καί γιά τήν σχετική συζήτηση.

Ἔτσι, ἡ προετοιμασία γιά τήν «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο τῆς Κρήτης» δέν ἦταν ἡ δέουσα καί μέ τήν «μέθοδο τοῦ σαλαμιοῦ» κατέληξε σέ ἕνα κείμενο στό ὁποῖο τοὐλάχιστον ἐπικρατοῦσε ἐκκλησιολογική σύγχυση.

*** Προδημοσίευσις ἀπό τόν Τόμον διά τήν «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο» πού θά ἐκδοθῆ προσεχῶς.**

Περὶ Καταγνώσεως Ἑτεροδιδασκαλιῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κατηγορῶ, ἐπικρίνω: «μακάριος οὗ οὐ κατέγνω ἡ ψυχή αὐτοῦ […]» (Σοφ. Σειρ. 14, 2), βλ. ἐπίσης Σοφ. Σειρ. 19,5 καί Παρ. 28,11. Σέ μία μόνο περίπτωση ἔχει τήν ἔννοια «καταδικάζω»: «… καί καταγνῶσι [οἱ κριταί] τοῦ ἀσεβοῦς» (Δευτ. 25, 1). Ἐνῶ ἡ λ. «κατάγνωσις» στό χωρίο: Σοφ. Σειρ. 5,14 ἐμφανίζεται μέ διφορούμενη σημασία.

4. Στούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἡ λ. «κατάγνωσις» ἀπαντᾶται καταφανῶς καί μέ τήν ἔννοια: κατηγορία, μομφή, ἐπίκριση. π.χ. «Οὐ γάρ τό μή θέλειν ἀποθανεῖν τήν σάρκα ἐστί κατάγνωσις» (Ἰω. Χρυσόστομος: PG, 48, 766A). Βλ. καί Μ. Βασίλειος: PG, 31, 664A.

5. Στό βυζαντινό λεξικό Σού(ί)δα, τό ρ. «καταγινώσκω» καταγράφεται μόνο μέ τήν ἔννοια: ἐλέγχω, ἐπικρίνω.

Β. Γράφει ἐπίσης ὁ κ. Ε. «Ἡ ἀντίστοιχη λέξη μέ τή δική μας μήνυση ἤ ἔγκληση εἶναι "διάγνωσις" ἤ "ἐξέτασις". Καί ἡ τελεσίδικη καταδικαστική ἀπόφαση λέγεται "τελεία κατάκρισις"». Ὡστόσο, αὐτή ἡ ἔννοια τῶν λέξεων «διάγνωσις» καί «ἐξέτασις» δέν ὑφίσταται καί δέν προκύπτει ἀπο τήν παρουσία τους στόν κανόνα πού παραθέτει ὡς ἀποδεικτικό τοῦ ἰσχυρισμοῦ του παράδειγμα, (Καν. 13 τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου).

Τό νόημα τῶν συγκεκριμένων λέξεων ἐν προκειμένῳ (ὅπως καί στόν 15ο κανόνα τῆς ἴδιας συνόδου), εἶναι σαφές: ἀποδίδουν τήν «δικαστική» διαδικασία τῆς νομοκανονικῆς ἔρευνας καί διαπίστωσης, ἐάν πράγματι στοιχειοθετεῖται ἡ κατηγορία. Μέ αὐτή τήν προφανή (ἄλλωστε μέχρι σήμερα ἀναλόγως νοεῖται) σημασία της ἡ λέξη «διάγνωσις» ἀπαντᾶται καί σέ ἄλλα συνοδικά κείμενα: π.χ. «κοινῇ καί συνοδικῇ διαγνώσει […]». (Βλ. συνοδική ἀπόφαση: Κωνσταντινούπολις 1839, Mansi, 40,310). Μέ τό ἴδιο νόημα (κριτική βάσανος, στάθμιση, διαπίστωση) ἀπαντᾶται καί στήν λόγια ἐκκλησιαστική γραμματεία, ἀπό τήν ὁποία εἶχε ἐξ ἄλλου ἀντληθεῖ ὁ ὅρος (βλ. π.χ. PG, 31, 400 A και PG, 91, 1125 A). Παρόμοια ἔννοια ἔχει καί ἡ λ. «ἐξέτασις» καί τά παράγωγά της, ὅταν χρησιμοποιοῦνται σέ περιπτώσεις «ἀπόδοσης δικαιοσύνης» ἐνώπιον «κριτηρίου». (Βλ. π.χ. PG, 78, 1444 A, πρβλ. καί PG, 6, 329 B).

Πρέπει ἐπίσης νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ παραπάνω ἀναφερθεῖσα πρόταση τοῦ κ. Ε. «… ἡ τελεσίδικη καταδικαστική ἀπόφαση λέγεται "τελεία κατάκρισις"», παραβαλλόμενη μέ τήν ὁμόλογη πού παραθέτει νωρίτερα: «… Τό ἀφηρημένο οὐσιαστικό "κατάγνωσις" σημαίνει "καταδικαστική ἀπόφαση"», ἰσοδυναμεῖ μέ (ἐκ μέρους του) παραδοχή ὅτι δέν ὑπῆρχε (εὐλόγως) μόνον ἕνας δόκιμος «νομικός» ὅρος γιά κάθε περίπτωση ἤ ἐποχή.

Γ.α. Ἐπειδή ἡ σύνταξη τοῦ ρ. καταγινώσκω μέ αἰτιατ. προσ. καί γεν. πράγματος πού ἀναφέρει στήν ἀρχή τῶν παρατηρήσεών του ὁ κ. Ε. εἶναι ἀμάρτυρη στήν ἐκτενή περιπτωσιολογία πού παρατίθεται στό σχετικό λῆμμα τοῦ λεξικοῦ τῶν Liddell-Scott, μιά συγκεκριμένη παραπομπή, ἀπό τόν ἴδιο, σέ χωρίο μέ τέτοια σύνταξη, θά μποροῦσε νά τήν ἐπιβεβαιώσει. Πάντως, ἀρχαιόθεν, κατά κανόνα, τό ρ. συντασσόταν μέ γεν. προσ. καί αἰτιατική (τῆς αἰτίας). (Ἄλλοτε, ἡ αἰτία ἀποδιδόταν μέ ἀπαρέμφατο ἤ μέ ἐμπρόθετο προσδιορισμό: ἐπί +δοτ.).

β. Συνηθέστατα ἡ γεν. πού συνοδεύει τή λ. «κατάγνωσις» εἶναι προσωπική καί ἀναφέρεται στό πρόσωπο πού κατηγορεῖται ἤ κατακρίνεται. (Π.χ. «ἑαυτῶν κατάγνωσιν φέρουσιν» Κλημ. PG, 1, 313B). Μαρτυροῦνται, ὡστόσο, καί ἐκφράσεις ὅπως, λ.χ., «κατεγνωσμένη αἵρεσις» (Καν. 15 τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου), σύστοιχη τῆς συντακτικά «δοκιμότερης» «κατεγνωσμένος αἱρετικός». (Πρβλ. προηγ. παράθεμα Α.2: Γαλ. β΄, 11). Ἀπαντᾶται ἐπίσης ἡ σύνταξη μέ γεν. μή προσωπική: «… ἀλλά δυνατόν καί εὔκολον καταγνῶναι τῶν προφερομένων παρά τῶν αἱρετικῶν» (Μ. Ἀθανάσιος, ΒΕΠ 31, 240-241). Τέτοιες ἐκφράσεις δικαιολογοῦν πλήρως τήν σύνταξη τῆς ὑπό συζήτηση διατύπωσης: «κατάγνωσις ἑτεροδιδασκαλιῶν».

Δ. Οἱ «νομικοί» καί «δικανικοί» ὅροι στό ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικό Δί-καιο, κατά κανόνα, δέν χρησιμοποιοῦνταν μέ τό νομικό σχολαστικισμό καί τήν αὐστηρή «περί τούς τύπους» δεοντολογία, πού συναντῶνται στή σημε-ρινή κοσμική (κρατική) Δικαιοσύνη. Οὔτε ἦσαν διαχρονικά ἀμετάβλητοι. Παρά τόν εὔλογο ἀλληλοεπηρεασμό, (σέ κάποιες πτυχές καί ἐποχές), μεταξύ πολιτειακῆς καί ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης κατά τήν βυζαντινή περίοδο, εἰδικά στόν ἐκκλησιαστικό χῶρο, ἀνέκαθεν, οἱ σχετικοί ὅροι (καθώς καί ὁλόκληρη ἡ «νομική» ἐπιχειρηματολογία) ἀντλοῦνταν κυρίως ἀπό τήν Ἁγία Γραφή καί τήν ἀνεξάντλητη ἐκκλησιαστική γραμματεία. Τά ἱερά Κείμενα μαζί μέ τήν ἱερά Παράδοση ἀποτελοῦσαν ἐξ ἄλλου καί τήν πρωτογενή πηγή Δικαίου. Ἰδιαίτερα κατά τήν σύνταξη τῶν συνοδικῶν κειμένων, τό πρωτεῦον ἦταν ἡ πιστή ἀπόδοση τῆς οὐσίας «σύν ἀκριβείᾳ πάσῃ καί ἐμμελείᾳ» κατά τήν στερεότυπη ἔκφραση ἀρκετῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων.

Ε. Ἀπό τά παραπάνω προκύπτει ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἐπίμαχη φράση νοηματικά καί συντακτικά δέν εἶναι λανθασμένη καί δέν ἀπάδει ἐπ'οὐδενί πρός τήν παραδεδομένη χρήση τῆς λόγιας ἐκκλησιαστικῆς γλώσσας.

Ἕνας φιλέρευνος πτυχιοῦχος Φιλοσοφικῆς

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΘΑ ΔΙΚΑΖΟΥΝ ΕΚ ΝΕΟΥ ΤΟΝ ΑΡΕΙΟΝ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γραμμὴ ὡς ὀπισθοδρομικάς. Μήπως ὅμως τελικῶς τὰ πράγματα ἀντιστρέφονται;

Πρῶτος βασικὸς πυλὼν τῆς σκέψεώς του εἶναι ὅτι «μέσα ἀλλὰ κι ἔξω ἀπὸ τὴ σχολικὴ τάξη... ἡ ἐμπειρία τῆς Ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ γίνεται ἀντικείμενο ἐπεξεργασίας μὲ τὶς γνωστικὲς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου». Ἤδη ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρόταγμα ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ὅτι ἢ τὰ κριτήριά του εἶναι σχολαστικὰ ἢ ἡ διατύπωσις εἶναι ἐντελῶς ἐσφαλμένη. Ἡ συνέχεια δικαιώνει τὴν πρώτην ἐκδοχήν: Ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν καὶ εἰς τὴν διαμάχην του μὲ τὸν Βαρλαὰμ τὸν Καλαβρόν. Κατὰ τὸν κ. Μόσχον ὁ Ἅγιος χρησιμοποιεῖ τὸν ἀποδεικτικὸν συλλογισμόν, ἐνῶ ὁ Βαρλαὰμ τὸν διαλεκτικόν. Διαπιστώνει ὅμως ἐν συνεχείᾳ ὅτι ὁ ἀποδεικτικὸς λογισμὸς εἶχεν ἰσχὺν μόνον κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν Μεσαίωνα «γιατί προϋπέθετε τὴν ἔννοια τῆς κοινότητας», ἐνῶ σήμερα – καὶ ἐδῶ ἔρχεται ὁ δεύτερος πυλὼν τῆς σκέψεώς του - ἡ «κοινότητα ὁριστικὰ ἀνασχηματίσθηκε μὲ βάση ἐκκοσμικευμένα κριτήρια...». Ἐν ὀλίγοις ὁ κ. Μόσχος **ἀκυρώνει εἰς τὸ παρὸν τὴν ἐπιχειρηματολογίαν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.**

Ἡ ἀντίληψις αὐτὴ εἶναι σαφῶς σχολαστική. Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ὄντως συγκρούονται δύο κόσμοι. Διὰ νὰ τὸ καταστήσωμεν ἐμφανὲς θὰ λάβωμεν ἕνα παράδειγμα μέσα ἀπὸ τὰ ἴδιά του τὰ λόγια. Γράφει «Πολλοὶ ἐπέκριναν τὴ λεγόμενη ὀντοθεολογία, ὅτι δηλαδὴ ὁ Θεὸς εἶναι ἕνα ἀντικείμενο ποὺ μὲ τὴν τυπικὴ λογικὴ τὸν μεταχειριζόμαστε, ὅπως τὰ ἀντικείμενα ποὺ ἐμπίπτουν στὴ λογικὴ κατηγορία ὕπαρξης. Βεβαίως, κυρίως στὴν Ὀρθόδοξη θεολογία, ἀπὸ ἐνωρὶς σχετικοποιήθηκε αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ λογικὴ μὲ τὴ λεγόμενη ἀποφατικὴ θεολογία, ἀπὸ μεγάλους Πατέρες καὶ συγγραφεῖς τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἔγιναν ἀκριβῶς μεγάλοι μέσα ἀπὸ φάσεις ἔντονων θεολογικῶν ἐρίδων, ὅταν δηλαδὴ ἡ ἔννοια τῆς κοινότητας κλυδωνιζόταν ἔντονα καὶ ἔβαζαν μέσα στὴν ἀριστοτελικὴ ἀπόδειξη, δηλ. στὸν ἀπαγωγικὸ συλλογισμό, καὶ διορθωτικοὺς περιορισμούς, ὥστε νὰ «καινοτομήσουν τὰ ὀνόματα»». Ὁ κ. Μόσχος γράφει μὲ τρόπον ποὺ ἀποστασιοποιεῖται. Τί σημαίνει «πολλοὶ ἐπέκριναν», δηλ. ὁ ἴδιος συμφωνεῖ; Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μᾶς προβληματίζει περισσότερον εἶναι ὅτι **ἀποδίδει τὴν ἀνάδειξιν τῶν «Μεγάλων Πατέρων» εἰς κοινωνιολογικὰ καὶ γνωστικὰ κριτήρια** καὶ ὄχι εἰς τὸ γεγονὸς τῆς ἐπινεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ καὶ τοὺς συγκατατάσσει μὲ ἄλλους Ἐκκλησιαστικοὺς συγγραφεῖς, ταξινόμησις ἡ ὁποία ἀκολουθεῖται ὑπὸ τῆς σχολαστικῆς θεολογίας. Ἡ ἱστορία εἶναι τὸ κριτήριον καὶ ὄχι ἡ πίστις! Πρόκειται ἀκριβῶς διὰ τὸ ἀλλοιωμένον πρίσμα τοῦ δυτικοῦ διανοητικοῦ ἀκαδημαϊσμοῦ ποὺ τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν συναντοῦμε εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν γεγονότων ἀπὸ ἀριστεροὺς διανοητάς. Εἶναι τυχαῖον ὅτι εἰς τὸν «ΚΑΙΡΟ» ἐντάσσονται ἀρκετοὶ ἀριστεροὶ ἀκαδημαϊκοί;

Ἀκολουθεῖ ἡ «κλειστὴ θεολογία» τὴν ὁποίαν, κατὰ τὸν κ. Μόσχον, προσπαθεῖ νὰ δικαιολογήση ἡ «θρησκευτικὴ διδασκαλία» χρησιμοποιοῦσα «ὑπέρτερα ἀγαθά, ὅπως τὸν κοινωνικὸ φρονηματισμό, τὴ συμπλήρωση τῆς ἐθνικῆς ἢ πολιτιστικῆς ταυτότητας... ἡ τακτικὴ αὐτὴ ὑπάρχει καὶ σήμερα στὴν ἑλλαδικὴ πραγματικότητα θεωρῶντας ὅτι ἂν προασπίσουμε τὴν κλειστὴ θεολογία, ὑπερασπιζόμαστε καὶ τὴν ταυτότητα τῆς κοινότητας. Κι ἔτσι ἡ κλειστὴ θεολογία γίνεται ἐργαλεῖο ἐπιβολῆς, ποὺ μᾶς μεταφέρει καὶ σὲ μία κλειστὴ ἐκκλησιολογία (δηλαδὴ τὰ δογματικὰ ὅρια γίνονται κανονικὰ ὅρια κι αὐτὰ μὲ τὴ σειρά τους σωτηριολογικά)». Κατ' ἀρχὰς ὑποκρύπτεται εἰς τὰ λόγια του ἡ ἀπόλυτος διάκρισις μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Ἐθνῶν. Δὲν εἶναι ἐντὸς τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ ἡ ὕπαρξις τῶν ἐθνῶν ἢ τὸ γένος τῶν χριστιανῶν ὀφείλει νὰ ἀποβάλη κάθε ἄλλο χαρακτηριστικόν; Τὰ ἐθνικὰ χαρακτηριστικὰ δὲν προσλαμβάνονται π.χ. εἰς τὴν χριστιανικὴν τέχνην; Κατασκευάζουν οἱ ἰδεολόγοι τῶν νέων θρησκευτικῶν ἕνα χριστιανισμὸν ἰδεαλιστικόν, ἐξαϋλωμένον ἀπὸ κάθε τι ὑλικόν. Εἶναι ὅμως πραγματικὰ ἀντιφατικὸν νὰ μέμφονται τὴν «πολιτιστικὴ ταυτότητα» καὶ οἱ ἴδιοι νὰ ἰσχυρίζωνται ὅτι εἰς τὰ νέα προγράμματα δίδεται ἔμφασις εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ παράδοσις τοῦ τόπου καὶ ἐπειδὴ κάθε νέος πρέπει νὰ μάθη αὐτὴν τὴν χριστιανικὴν γλῶσσαν, διὰ νὰ ἑρμηνεύη αὐτὰ ποὺ τὸν περιβάλλουν! Λίαν ἀνησυχητικὸν εἶναι ὅμως, ὅταν **ἀντιτίθεται εἰς τὴν ταύτισιν δογματικῶν καὶ σωτηριολογικῶν ὁρίων.** Δύναται νὰ ἐγγυηθῆ τὰ δογματικὰ ὅρια ἐκτὸς τῶν κανονικῶν ὁρίων; Ἢ μήπως συγχέει τὰ χαρισματικὰ ὅρια μὲ τὰ δογματικά; Ἀτέρμονες συζητήσεις δύνανται νὰ διεξαχθοῦν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἐκτὸς τῶν κανονικῶν ὁρίων, ὅμως ἡ μόνη βεβαιότης εὑρίσκεται ἐντὸς αὐτῶν. Μία «ἀνοικτὴ ἐκκλησιολογία» θὰ ἀποσυνδέσει τὰ δογματικὰ ὅρια ἀπὸ τὰ κανονικὰ ὅρια; Ἀντιλαμβάνεται τί σημαίνει αὐτό;

Ἐν συνεχείᾳ ἐπαναλαμβάνει τὴν συνήθη κατηγορίαν ὅτι ἡ ἄποψίς του, δηλ. ἡ «ἀνοικτὴ θεολογία», «στιγματίζεται (ἐνν. ἀπὸ τοὺς ἐπικριτάς) ὡς ἀποδομητική, συγκρητιστικὴ κ.λπ.». Ἐφ' ὅσον ἀποδομεῖ τὴν «κλειστὴ θεολογία» δὲν εἶναι ἀποδομητική; Ἐφ' ὅσον ἀδιαφορεῖ διὰ τὰ «κανονικὰ ὅρια», δὲν εἶναι συγκρητιστική; Καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν γενικὴν ἐπίθεσιν ἀκολουθεῖ ἡ εἰδικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ Σεβ. Πειραιῶς, τὸν ὁποῖον δὲν κατονομάζει, ἀλλὰ παραθέτει ἀπόσπασμα ἀπὸ μίαν ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν Ὑπ. Παιδείας. **Ἴσως ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Σεβ. Ἀργολίδος πρὸς τὸν Σεβ. Πειραιῶς,** καθὼς καὶ ὁ κ. Νεκτάριος συμφωνεῖ μὲ τὸν «ΚΑΙΡΟ».

Τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Μόσχου κατὰ τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ Σεβ. Πειραιῶς δὲν εἶναι ὁμοιογενῆ. Ὁ κ. Μόσχος ἐπικαλεῖται τὰ μαρτυρολόγια, διὰ νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι οἱ χριστιανοὶ κατεδικάζοντο ὡς χριστιανοὶ ἀλλὰ «τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δὲν ἀποκαλυπτόταν... ἡ διαχείριση τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ γινόταν μὲ πολὺ μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ σύνεση στὸ δημόσιο χῶρο» καὶ αὐτὸ διότι προϋποθέτει ὅτι «τὸ ἀκροατήριο ποὺ μᾶς ἀκούει ἔχει τὴν ἴδια ταυτότητα μ' ἐμᾶς», διὰ νὰ προφέρουμε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. (Παρασιωπᾶ βεβαίως ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχαν γενικῶς «μαγικαὶ» ἀντιλήψεις διὰ τὴν χρῆσιν ὀνομάτων θεοτήτων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἰσχύουν σήμερα. Δὲν ὑπάρχει «μυστικὸ» σήμερα τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ ὁποῖον νὰ μαρτυρῆται μόνον εἰς τὴν ὁμάδα τῶν μυημένων πιστῶν, καθὼς ὁ πλέον ἄθεος δύναται νὰ διαβάση εἰς τὰ βιβλία τὰ πάντα, νὰ παρακολουθήση εἰς τὸ διαδίκτυον τέλεση μυστηρίων ἢ νὰ εἰσέλθη εἰς Θ. Λειτουργίαν –ἀκόμα καὶ εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα– καὶ νὰ βιώση ὅλα ἐκ τοῦ σύνεγγυς). Ὅμως ὀφείλει νὰ σταθῆ κανεὶς εἰς τὴν ἐξόφθαλμον ἐσφαλμένην μετάθεσιν ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ὀνόματος εἰς τὰ μυστήρια. Παραλληλίζει τὴν μαρτυρίαν τοῦ ὀνόματος μὲ τὴν λατρείαν καὶ τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, τὰ ὁποῖα προορίζονται μόνον διὰ πιστούς. Εἶναι τουλάχιστον ὑποκριτικὸν νὰ ἐπικαλεῖται αὐτὰς τὰς θέσεις, ὅταν εἶναι ὑπέρμαχοι τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ τῶν διαθρησκειακῶν συμπροσευχῶν. **Δὲν ἀποδέχονται τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως εἰς τὴν σχολικὴν τάξιν μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν εἶναι ὁμόδοξα, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐνοχλεῖ νὰ ἀπαγγέλλουν ἀπὸ κοινοῦ ἐκπρόσωποι χριστιανικῶν ὁμολογιῶν τὸ «Πάτερ ἡμῶν» ἢ διαφόρων θρησκειῶν αὐτοσχεδίους προσευχὰς π.χ διὰ τὴν εἰρήνην!** Ὡστόσον ἂς ἐμμείνωμεν εἰς τὸ θεολογικὸν ἐπιχείρημα ὅτι εἶναι ἄλλο τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ὄντως προϋποθέτουν αὐστηρῶς ὁμόδοξον κοινότητα, καὶ ἄλλο ἡ μαρτυρία τοῦ ὀνόματος.

Ὁ σκοπὸς τοῦ κ. Μόσχου εἶναι ἕνας: ἡ ἀπόδειξις ὅτι ὀφείλομεν νὰ παραιτηθῶμεν ἀπὸ τὴν ἱεραποστολὴν εἰς τὸ σχολικὸν περιβάλλον! Διὰ τοῦτο **ἐπικαλεῖται τὸ πόνημα τοῦ ἀοιδίμου Ἠλ. Βουλγαράκη** «Ἀποφυγὴ ἀσκήσεως Ἱεραποστολῆς εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν». Δυστυχῶς ὅμως διὰ τὸν ἴδιον δὲν ὑποστηρίζει αὐτὰς τὰς ἀπόψεις ὁ μακαριστὸς καθηγητής. Προτείνεται ἀποφυγὴ μόνον ὅταν οἱ ἱεραπόστολοι εἶναι χαμηλῆς μορφώσεως ἢ ὅταν τὸ περιβάλλον εἶναι ἐχθρικῶς διακείμενον ἐνσυνειδήτως. Ἡ μόνη ὑπὸ συζήτησι περίπτωσις εἶναι τὸ «ἀνετοίμως διακείμενον ἀκροατήριον», δηλ. ἀκροατήριον ποὺ εἶναι ἄγνωστον ἂν ἔχη καλὴν θέλησιν ἢ ὄχι. Ὡστόσον, ἀφ' ἑνὸς εἶναι ἀδύνατον οἱ μαθηταὶ νὰ μὴ ἔχουν καλὴν θέλησιν, ἀφ' ἑτέρου ὁ ἴδιος ὁ Βουλγαράκης καταλήγει ὅτι ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαπιστωθῆ ἡ καλὴ ἢ ἡ κακὴ θέλησις εἰς ὁποιονδήποτε ἀκροατήριον εἶναι καλύτερον νὰ ἐπιλέγη κανεὶς νὰ κηρύξη.

Ἡ ἀντιπρότασις τοῦ κ. Μόσχου ἔναντι τῆς ἱεραποστολῆς εἶναι νὰ συναντήση ἡ γλῶσσα τῆς Ὀρθοδοξίας τὴν γλῶσσα τῆς φυσικῆς θρησκευτικότητας, ἡ ὁποία «ἀφήνει τὸ ἀποτύπωμά της μέσα στὴν ἱστορία καὶ παράγει μία ἄλλη γλῶσσα, ἕνα πολιτιστικὸ κώδικα ποὺ χρησιμεύει μὲ τὴ σειρά του, γιὰ νὰ φτιάξει μία εὐρύτερη πολιτιστικὴ πιὰ ταυτότητα»! Ἐνῶ ἐμέμφετο τὴν «πολιτιστικὴ ταυτότητα» τῆς «κλειστῆς θεολογίας» ἐπιχαίρει τώρα διὰ τὴν «πολιτιστικὴ ταυτότητα» τῆς «ἀνοιχτῆς θεολογίας»! Ἐπίσης, ἐνῶ οἱ ὑποστηρικταὶ τῶν νέων προγραμμάτων καὶ ὁ κ. Μόσχος ἐμμένουν εἰς τὸ σύνθημα «εἴμεθα Ἐκκλησία καὶ ὄχι θρησκεία», μᾶς ὁμιλεῖ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον διὰ τὴν κατ' ἐξοχὴν ψηλάφισιν τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου καὶ ὄχι τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν θρησκειοποίησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γεγονότος! **Εἶναι τυχαῖον ὅτι τόσον ὁ Σεβ. Ὕδρας ὅσον καὶ ὁ Σεβ. Νέας Ἰωνίας ὑπεστήριξαν ὅτι οἱ μαθηταὶ πρέπει νὰ μελετοῦν τὸ θρησκευτικὸν φαινόμενον;**

Τέλος, ὁ τρίτος πυλὼν τῆς σκέψεως τοῦ κ. Μόσχου εἶναι ἡ κατάφασις τῶν συγχρόνων παιδαγωγικῶν θεωρήσεων. Ἐκτιμᾶ ὅτι ἦτο ἀντιπαιδαγωγικὴ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μεθοδολογία τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ ὅτι σκοπὸς σήμερα εἶναι «νὰ συνθέτει ὁ ἴδιος» ὁ μαθητὴς καὶ νὰ «ἐμπιστευόμαστε τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀνθρώπου (καὶ τοῦ νέου ἀνθρώπου) νὰ τὸν δεῖ (ἐνν. τὸν Θεὸν) καὶ νὰ τὸν ἀκούσει». Αὐτὸ θὰ ἐπιτευχθῆ μὲ τάς νέας μεθόδους, μὲ τὰς ὁποίας θὰ «κινήσουμε τὴ διαδικασία χειραφέτησης τοῦ νέου ἀνθρώπου, ὥστε νὰ συνομιλήσει μὲ τὸν ἀποκαλυπτόμενο Θεό». Τὰ ἴδια ἐπαναλαμβάνονται καὶ εἰς τοὺς νέους φακέλους, ὅπου **ὁ μαθητὴς καλεῖται νὰ συνομιλήση ὁ ἴδιος μὲ τὰ βιβλικὰ κείμενα, μία πλήρης προτεσταντικὴ ἄποψις.** Ἀφ' ἑνὸς ἐπικαλοῦνται ὅτι τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν δὲν διαφέρει ἀπὸ τὰ ἄλλα μαθήματα τοῦ σχολείου καὶ ἀφ' ἑτέρου ζητοῦν νὰ συνομιλήση ὁ μαθητὴς μὲ τὸν Θεόν! Θὰ ἄφηνε ἕνας φυσικὸς νὰ συνομιλήση ὁ μαθητὴς μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους ἢ θὰ τοὺς διδάξη ὅτι εἶναι δεδομένοι οἱ φυσικοὶ νόμοι;

Εἶναι ἀποκαλυπτικὸν τὸ παράδειγμα ποὺ χρησιμοποιεῖ: «ὁ Ἄρειος διακύβευε μὲ τὴ μείωση τοῦ Υἱοῦ σὲ κτίσμα τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ γι' αὐτὸ καταδικάστηκε. Αὐτὴ εἶναι μία ἕτοιμη γνώση, ἕνας διδακτικὸς σκοπός, ποὺ μπαίνει προγραμματικὰ στὸ σχετικὸ μάθημα τοῦ παλαιοῦ προγράμματος τῆς Γ΄ Γυμνασίου καὶ πρέπει ἡ διδασκαλία νὰ ὑποστηρίξει μέσα ἀπὸ τὴ διδασκαλία τῶν ἱστορικῶν γεγονότων καὶ τὴν καταδίκη τοῦ Ἀρείου τὴν «προκείμενη» ποὺ τέθηκε στὴν ἀρχή. Αὐτὸ ὁδηγεῖ σὲ μία κλειστὴ ἀντίληψη τῆς ἱστορίας (μία ἐξέλιξη προδιαγεγραμμένη, διότι ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία περιφρουρεῖ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, καταδίκη τοῦ Ἀρείου θὰ γινόταν οὕτως ἢ ἄλλως) καὶ τελικὰ σὲ μία ἐπιβολὴ τῆς ἱστορίας καὶ πλήξη καὶ ἀδιαφορία ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ μαθητῆ (ποὺ δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ ὑποτιμοῦμε). Ἀντὶ αὐτῆς τῆς προσέγγισης μπορεῖ κανεὶς νὰ βάλει μὲ διάφορες τεχνικές τούς μαθητὲς νὰ ζήσουν τὰ διλήμματα καὶ τὴν ἀντιπαράθεση ποὺ ἔζησε ἡ Ἐκκλησία πρὶν τὴν καταδίκη του Ἀρειανισμοῦ, ὅταν τίποτα δὲν ἦταν δεδομένο καὶ δὲν ὑπῆρχε κάποιο προηγούμενο, ὥστε νὰ ὑπάρχει κάποιος ὁδηγός»! Ἀλήθεια, τίποτε δὲν ἦτο δεδομένον;! **Καὶ ἂν κατὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς δίκης τοῦ ἀρειανισμοῦ τὰ παιδιὰ ἀθωώσουν τὸν Ἄρειον;** Ὅμως ἂς ἐρωτήσωμεν μὲ πραγματικὸν ἐνδιαφέρον καὶ ὄχι ρητορικῶς: τὸ παιγνίδι αὐτὸ μὲ τοὺς μαθητάς, κ. Καθηγητά, ἂν θὰ καταλήγη πάντοτε εἰς τὴν καταδίκην τοῦ Ἀρείου, τότε εἰς τὴν οὐσίαν δὲν ἐμπαίζεις τοὺς μαθητάς καθὼς θὰ «ἐπιβάλεις... τὴ δική σου πίστη», κάτι τὸ ὁποῖον καταλήγοντας τὸ ἄρθρον σας τὸ κατακρίνεται. Ἂν πάλιν δὲν εἶναι βεβαία ἡ κατάληξίς του, τότε δὲν ἐπιβεβαιώνεται ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ εἶχε παραδεχθῆ ὁ εἰσηγητὴς τῆς νέας μεθόδους κ. Μ. Κουκουνάρας-Λιάγκης ὅτι «ὁ φόβος τοῦ σχετικισμοῦ εἶναι ὑπαρκτός»;

Ἡ δυνατότης νὰ «διαλέγεσαι», τὴν ὁποίαν ὑπερασπίζεται ὁ κ. Μόσχος, δὲν εἶναι ἄνευ ὅρων, ἀλλὰ προϋποθέτει κεφάλαιον. Παιδιὰ τὰ ὁποῖα ἀκόμη δὲν διαθέτουν τὰς στοιχειώδεις γνώσεις, θὰ τίθενται ὡς ἰσότιμα μέλη ἑνὸς διαλόγου, εἰς τὸν ὁποῖον εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν θὰ τίθεται ἡ Ἐκκλησία; Ἕνα παιδὶ τοῦ δημοτικοῦ εἶναι ἰσότιμον μέλος διαλόγου μὲ τὸν Πυθαγόραν εἰς τὸν μάθημα τῶν μαθηματικῶν; Ἢ μήπως τελοῦν εἰς σχέσιν μαθητοῦ καὶ διδασκάλου; Ὁ κ. Μόσχος γράφει ὅτι «ὁ νέος ἄνθρωπος ἤδη ἀπὸ τὶς πρῶτες τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ ἔχει μάθει ἀποσπασματικὰ γιὰ διάφορες θρησκεῖες καὶ στοιχεῖα τους καὶ εἶναι ἤδη μπερδεμένος». Παιδιὰ τρίτης καὶ τετάρτης δημοτικοῦ γνωρίζουν διὰ ἄλλας θρησκείας; Καὶ **ὅσα παιδιὰ προέρχονται ἀπὸ οἰκογενείας ποὺ δὲν εἶναι «μπερδεμένα» θὰ τοὺς ἐπιφέρωμεν ἐμεῖς τὴν σύγχυσιν;**

Ὑπάρχει ὄντως σύγκρουσις δύο κόσμων. Δὲν εἶναι αὐτοὶ ἡ «ἀνοιχτὴ» καὶ ἡ «κλειστὴ» θεολογία, ὅπως ὡραιοποιημένα καὶ συγκεκαλυμμένα μᾶς παρουσιάζει μὲ ἐπιστημονικοφάνειαν τὴν κατάστασιν ὁ κ. Μόσχος. Ὑπάρχουν αὐτοὶ ποὺ **πιστεύουν ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι σχετικὴ** καὶ αὐτὸ διοχετεύουν εἰς τὰ νέα θρησκευτικὰ καὶ ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀναλαμβάνουν τὴν εὐθύνην νὰ εἶναι χριστιανοὶ καὶ ὄχι συνθηκολόγοι.

Τὰ ἐρεβώδη καὶ βλάσφημα ὑπὸ γραφίδων μασόνων!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τεῦχος 121, σσ. 43- 44, στὸ ἄρθρο μὲ τὸν τίτλο «Προβλήματα Ἐσωτερισμοῦ - Οἱ Πρωτόπλαστοι», διαβάζουμε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

...Κατὰ μίαν ἀρχαιοτάτην παράδοσιν, οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι συνεκέντρωνον ἀμφότερα τὰ γένη, ἡ διαιώνισις τῶν ὁποίων ἐπραγματοποιεῖτο κατὰ τρόπον διάφορον τοῦ νῦν, ἀγνώστου βεβαίως εἰς ἡμᾶς σήμερον.

Ἡ παράδοσις αὕτη ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ Συμπόσιο τοῦ Πλάτωνος (...), ὅτι οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἦσαν ἑρμαφρόδιτοι (...). Τότε ὑπῆρχε ἕνας τύπος ποὺ ἀνῆκε καὶ εἰς τὰ δύο γένη, ἀρσενικὸ καὶ θηλυκό!

Πρὸς τὴν ἄποψιν ταύτην συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἐλιφὰς Λεβὶ εἰς τὸ [βιβλίο του] **«Τὸ Δόγμα τῆς Ὑψηλῆς Μαγείας»** [!].

Και ὁ ἀποκρυφιστὴς ποὺ ὑπογράφει αὐτὸ τὸ μεγάλο ἄρθρο στὸν Ἰλισό, συνεχίζει ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἀκολούθως:

...Ἐὰν λοιπὸν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν συμβολικὴν εἰκόνα τῆς Γενέσεως, δὲν φαίνεται ἄμοιρος ἀληθείας ἡ ἐκδοχὴ αὕτη. Παρῆλθεν μακροτάτη, ἴσως πολλῶν ἑκατομμυρίων ἐτῶν, περίοδος κατὰ τὴν ὁποίαν διήρκεσεν ἡ ὕπαρξις καὶ ἐξέλιξις τῶν πρώτων ἀνδρογύνων ἀνθρώπων [!].

Αἱ γραώδεις αὐταί μυθοπλασίαι, ποὺ παρουσιάζουν οἱ μασονικοὶ καὶ θεοσοφικοὶ κάλαμοι....

Ὁ Ἀδὰμ - Καδμὸν εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ δημιουργοῦ, ὁ πρωταρχικὸς ἀρρενόθηλυς ἄνθρωπος (στὴν Τεκτ. Ἐγκυκλοπ. Ἀδὰμ - Καδμόν, σελ. 30).

Ὁμοίως στὸν Ἰλισὸ ἔτους 1980, τεῦχος 139, σελ. 259 ἡ διδασκαλία περὶ τοῦ ἀρσενικοθήλυκου πρώτου ἀνθρώπου διατυπώνεται ὡς ἑξῆς:

....Κατὰ τὴν πέμπτην περίοδον [τῆς δημιουργίας] φέρονται εἰς γένεσιν οἱ ἰχθεῖς καὶ τὰ πτηνά· τὴν ἕκτην τέλος προβαίνει ὁ ΕΛΟΧΙΜ [ὁ Θεὸς] **εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν λοιπῶν θηρίων καὶ τελικῶς τοῦ Ἀδάμ. Κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν τῆς Βίβλου** [;], **ὁ πρωταρχικὸς αὐτὸς «ἄνθρωπος» δὲν εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου τῶν ἡμερῶν μας: εἶναι ὁ ἀρρενόθηλυς.**

Καὶ παρακάτω:

...Ἡ ὁμολογία τοῦ Ρώσου Μπερδιάγιεφ, συγχρόνου διανοητοῦ, εἰς τὸ ἔργον του «Ὁ Προορισμὸς τοῦ Ἀνθρώπου» (Ἀθῆναι, 1950, σελ. 108, βιβλίον Ἀποστολικῆς Διακονίας), κατὰ τὴν ὁποίαν, ὁ μόνος μέγας μῦθος σχετικῶς πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀνθρωπολογικὴ μεταφυσικὴ δύναται νὰ στηριχθῇ εἶναι ὁ μῦθος τοῦ ἀνδρογύνου (ὅπ. π. σελ. 259).

«Θηλυπρεπεῖς» αἱ εὐαισθησίαι τῶν ... Μυστῶν! (καὶ μὴ χειρότερα...)

Τὰ ἴδια διαβάζουμε καὶ στὸ τεκτονικὸ περιοδικὸ Πυθαγόρας 1997, τεῦχος 60- 61, σὲ ὁμιλία τέκτονος περὶ τῆς βαθύτερης σημασίας τοῦ γάμου. Διαβάζουμε ὡς εἰσαγωγὴ ἐκεῖ τὰ ἑξῆς (σελ. 292):

...Θὰ προσπαθήσω [λέει ὁ ὁμιλητής ἐκεῖνος εἰς τὴν Στοὰ] **νὰ προσεγγίσω τὸ ὄντως μέγα μυστήριο τοῦ γάμου μέσα ἀπὸ τὶς διδασκαλίες τῶν μεγάλων Μυστικῶν Διδασκάλων** [;], **αὐτὲς ποὺ ἔχουν διατυπωθεῖ πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Πράγματι δὲν ὑπάρχει ἀρχαία Παράδοση, ἱερὸ βιβλίο, μεθοδολογία ποὺ νὰ μὴ ἀναφέρει τίποτα γύρω ἀπὸ τὴν ἀνδρόγυνη ἀλληγορία. Οἱ μεγαλύτεροι ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Θεούς, ποὺ ἀντιπροσώπευαν τοὺς θείους Λόγους** [!], **εἴτε στὴν Κοσμογονία εἴτε στὴν ἀνθρωπογονία, παρέστησαν σὰν ἑρμαφρόδιτοι (...).**

Καὶ συνεχίζει ὁ τέκτων αὐτὸς νὰ λέει:

...Ὁ Μύστης ποὺ κατορθώνει νὰ ἀναπτύξει ἐντός του ἀνδροπρεπῆ ἐνεργητικότητα καὶ θηλυπρεπῆ εὐαισθησία (...) λέμε ὅτι ἀποτελεῖ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο στὴν Ἐσωτερικὴ Ἀλχημεία [!] **καλεῖται REBIS, ποὺ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ πετύχει ἀνδρόγυνο ὑπόσταση...**

Μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χέρια ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἀρσενικούς ἡλίους καὶ τὰ θηλυκὰ τὰ φεγγάρια...

Ἡ ὁμιλία τοῦ τέκτονα ἐκείνου ἐντός τῆς Στοᾶς γιὰ τὴν σπουδαιότητα τοῦ γάμου συνεχίζεται ὡς ἀκολούθως:

...Ἂς προσέξουμε τὸ Σεβάσμιο [τὸν μασόνο πρόεδρο τῆς Στοᾶς] **καὶ τὰ δύο σύμβολα πίσω δεξιά του καὶ ἀριστερά του. Συμβολίζει τὸ Μύστη** [ὁ Σεβάσμιος] **ποὺ βρίσκεται μὲ ἀνοιγμένα τὰ χέρια μεταξύ τοῦ ἄρρενος ἡλίου καὶ τῆς θηλυκῆς σελήνης, νὰ συγκεντρώνη καὶ αὐτὸς τὶς ἐξ αὐτῶν πηγάζουσες ἐνέργειες καὶ νὰ καθίσταται καὶ αὐτὸς** [ὁ «Σεβάσμιος»] **Αὐτόφωτο Σῶμα. Τὸ φῶς ὅμως, τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται ἀπὸ αὐτὸν δὲν εἶναι πλέον μονομερὲς** [«ἀρσενικὸ» ἢ «θηλυκό»!], **ἀλλὰ διπλοῦν, διγενές, πολωμένο, ἰσορροπημένο ἀνδρόγυνο** [!!] (ὅπ.π. σελ. 295).

Ἔτσι λοιπὸν κατὰ τὴν μασονικὴ γραφίδα συμβαίνει, διότι αὐτὸ εἶναι ποὺ λένε οἱ διάφορες ἀποκρυφιστικὲς (σκοτεινότατες) παραδόσεις, ὅπως π.χ. **«ἡ μετάφραση τοῦ Ἑβραϊκοῦ Ζαχὰρ Βὰ Νακομπὲχ δὲν ἀφήνει καμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ἀδὰμ πλάστηκε ἑρμαφρόδιτος** [!] ὅπ. π. σελ. 294).

Τί εἶναι λοιπὸν ἡ Πτῶσις τῶν Πρωτοπλάστων (καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ «σωτηρία» τοῦ ἀνθρωπίνου γένους);

Φτάσαμε ἤδη σ' ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρότερα σημεῖα τῆς μικρῆς ἐδῶ ἔρευνάς μας, τὸ σοβαρότερο θὰ λέγαμε. Σὲ ποιό; Σὲ τοῦτο, ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτεται ἀπὸ τὴν μασονικὴ γραφίδα!

Ἰδοὺ αὐτὸ σὲ μία μόνο σημαντικὴ «φράση». Νὰ 'την:

...Γι' αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὁ διαχωρισμὸς τῆς ἑρμαφρόδιτης φύσης τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδὰμ ὄχι σὰν ἐξέλιξη [στὴν Δημιουργία τοῦ Θεοῦ], **ἀλλὰ σὰν πτώση πραγματικὰ** [!] (ὅπ. π. σελ. 295).

Τὸ ἰδικόν μας σχόλιον ὡς διερώτημα...

Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΠΤΩΣΗ τῶν πρωτοπλάστων ἦταν ὁ διαχωρισμὸς τοῦ «ἑρμαφρόδιτου» Ἀδὰμ σὲ ἄνδρα καὶ γυναίκα, μήπως ἡ «σωτηρία» πλέον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐπανέλθουμε στὴν πρὸ τῆς πτώσεως αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀρχικὴ «ἀρρενοθήλεια» κατάσταση τοῦ πρώτου Ἀδάμ; Νὰ γίνουμε δηλαδὴ «ἀρσενικοθήλυκοι»;

Θεὲ μας φύλαγε γιὰ τὶς φοβερὲς αὐτὲς καὶ ἑωσφορικῆς- καμπαλιστικῆς ἐμπνεύσεως συνέπειες τῶν θεοσοφικο/μασονικῶν «διδασκαλιῶν»!

Οἱ «φανατικοί» τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ κόσμου...

Γιατί ὅμως ἡ Ἐκκλησία μας ἀρνεῖται - βεβαιότατα - τὶς μασονικὲς αὐτὲς προσεγγίσεις τῆς Βίβλου; Διότι, ὅπως διαβάζουμε στὸ μασονικὸ - θεοσοφικὸ περιοδικὸ Ἰλισὸς (1980, τ. 139, σελ. 529 κ. ἑξ.), τάχα:

...Θρησκευτικῶς καὶ ἐν στενῷ πνεύματι θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ ἑρμηνευομένη [ἡ Ἁγία Γραφή!] **ἐπεβλήθη ὑπὸ φανατικῶν λειτουργῶν καὶ ὀπαδῶν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας (...), οἱ ὁποῖοι περισσότερον θρησκευτικὸν ζῆλον εἶχον παρὰ ἐπίγνωσιν...**

Αὐτὰ γράφουν οἱ ἀντιχριστιανικοὶ κάλαμοι.

Καὶ ποῦ ἐπιτέλους βρίσκεται ἡ «ἀλήθεια» γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου, τὴν Πτώση αὐτοῦ καὶ τὴν σωτηρία μας; Δὲν βρίσκεται λοιπὸν στὴν Ἁγία Γραφή, ἔτσι ὅπως τὴν παρουσιάζει ἡ Ἐκκλησία μας; Ὄχι ἐκεῖ!

- Ποῦ βρίσκεται λοιπὸν αὐτὴ ἡ «ἀλήθεια»;

- Βρίσκεται, κατ' αὐτούς, **«στὸ Σεφὶρ Μπερεσὶτ ἤτοι τὴν βίβλο τῶν Νόμων, τὴν ἀπόκρυφον ΔΙΑΘΗΚΗΝ»**. Δηλαδὴ στὴν «Ἁγία Γραφή», ἀλλὰ ἀναστροφή, καμπαλιστικῶς, ἑωσφορικῶς ἑρμηνευόμενη!

...Βρίσκεται - κατὰ τὶς μασονικὸ/ θεοσοφικὲς γραφίδες, πάντα, στὸν **«Ὄφιν, ὁ ὁποῖος παίζει σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ΑΔΑΜ καὶ τῆς Εὔας. Τὸν ὄφιν ἡ Γένεσις ὀνομάζει ΝΑΧΑΣ, ἀλλ' εἰς ὅλα τὰ μυστήρια, ἰνδικά, Αἰγυπτιακά, Ἑλληνικά, ὁ ὄφις ἐν σχήματι κύκλου** [ποὺ τρώει τὴν οὐρά του!] **σημαίνει τὴν παγκόσμιον ΖΩΗΝ»!** (ὅπ. π. σελ. 261).

Αὐτά, τὰ βλασφήμως «ἀνάποδα» γράφονται στὶς θεοσοφικὸ/ μασονικὲς βίβλους... Τί ἄλλο νὰ εἰπεῖς, πόσα νὰ ἀποκαλύψεις!

Ἀναγκαῖος (μὲ ὅλον τὸν σεβασμὸν) Ἐπίλογος...

...Καὶ καλά, οἱ θεοσοφιστὲς καὶ οἱ τέκτονες νὰ πιστεύουν, νὰ γράφουν καὶ νὰ διδάσκουν μυστικῶς ὅλα ὅσα διαβάζουν ἐνδεχομένως σὲ ἄλλων βίβλους, ἀφοῦ τοὺς ἀρέσει. Οἱ ἡμέτεροι ὅμως κληρικοὶ ὅλων τῶν τίτλων καὶ τῶν βαθμῶν - ὅσοι καὶ ὅσοι! - τί θέλουν καὶ τί γυρεύουν κατὰ καιροὺς σὲ τέτοια «σαλόνια», μὲ ὅσα θλιβερά, θλιβερότατα συνεπάγεται αὐτὴ ἡ συμμετοχή τους εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς πρὸς τὸν ἑωσφορικὸ Οἰκουμενισμό, π.χ.;

Γιατί δὲν διατάσσονται κανονικὲς ἐκκλησιαστικὲς ἀνακρίσεις, γιὰ ν' ἀποδειχθεῖ τὸ ψευδὲς (ἢ ΚΑΙ τὸ ἀληθές;) τῶν σχετικῶν κατὰ καιροὺς καὶ ἐπιμόνων μασονικῶν δημοσιευμάτων, ὅτι ΚΑΙ ὑψηλόβαθμοι κληρικοὶ ὑπάρχουν στὶς τάξεις των, στὶς Στοές;

Ἀλλὰ καὶ οἱ «ἄλλοι», γιατί σιωποῦν; Γιατί ἀφήνουν νὰ καίγονται ΚΑΙ αὐτοί, τὰ ὄντως «χλωρά», μαζὶ μὲ τὰ ξερά, τὰ κατάξερα τῆς εὐρύτερης Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας;

Γιατί σεβαστοὶ πατέρες;

Γιατί;

(προσεχῶς τὰ ἀνάλογα. Μὲ ντοκουμέντα. Ὅπως πάντα).

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Ὁ Πατροκοσμᾶς

Ἦταν τὰ χρόνια δύσκολα μαυρίλα καὶ φοβέρα,
καὶ τῆς σκλαβιᾶς τὰ σύννεφα ἔπνιγαν τὸν ἀέρα.
Ἔρωτας θεῖος σ' ἔσπρωξε στὸν Ἄθωνα νὰ φτάσεις,
καὶ μὲ ἀγάπη στὸ Χριστὸ καὶ πόθο νὰ μονάσεις.

* * *

Κάποτε ἄκουσες φωνὴ νὰ σοῦ φωνάζει φύγε,
τοὺς σκλαβωμένους ἀδελφοὺς νὰ βοηθήσεις σύρε.
Τοῦ Πατριάρχη τὴν εὐχὴ ἐζήτησες καὶ πῆρες,
καὶ μὲ ἀκράτητη ὁρμὴ στὸν πόλεμο ἐβγῆκες.

* * *

Οἱ χριστιανοὶ ἐβίωναν φρικτὲς ταλαιπωρίες,
βάσανα, ἐξισλαμισμούς, σκληρὲς δοκιμασίες.
Ἐγέμισε τὸ εἶναι σου δύναμη, παρρησία,
καὶ κήρυξες τοὺς θησαυροὺς Πατρίδος καὶ Θρησκείας.

* * *

Σὰ φλογερὸς Ἀπόστολος καὶ ἀητὸς πετοῦσες,
σὲ πόλεις, κῶμες καὶ νησιὰ γιὰ τὸ Χριστὸ μιλοῦσες.
Τοὺς σκλαβωμένους Ἕλληνες ἅγιε κατηχοῦσες,
μὲ τὸ Ἑλληνορθόδοξο πνεῦμα τοὺς γαλουχοῦσες.

* * *

Οἱ προφητεῖες σου πολλές, τὸ ἔθνος ἀπηχοῦσαν,
καὶ τοῦ Κυρίου συνεργὸ ἐσένα καθιστοῦσαν.
Ἐκεῖ ὅπου ἐκήρυττες ὕψωνες τὸ Σταυρό σου,
καὶ ὑπὸ τὴν εὐλογία του δίδασκες τὸ λαό σου.

* * *

Ἔπειθες μὲ τὸ λόγο σου καὶ μὲ τὰ θαύματά σου,
ἦταν γεμάτη μὲ Χριστὸ καὶ φλόγα ἡ καρδιά σου.
Τὰ πλήθη ἐσαγήνευε τὸ θεῖο κήρυγμά σου,
γι' αὐτὸ χιλιάδες χριστιανοὶ εὑρίσκονταν κοντά σου.

* * *

Ὁ θεϊκὸς ὁ λόγος σου ξεσήκωνε τὰ πλήθη,
καὶ δίδασκες τοὺς χριστιανοὺς νὰ σέβονται τὰ ἤθη.
Ἑβραῖοι σὲ κατήγγειλαν, γρόσια πολλὰ πληρῶσαν
καὶ γιὰ νὰ σ' ἐξοντώσουνε, μὲ φθόνο σὲ προδῶσαν.

* * *

Σ' ἀγχόνη σὲ ἐκρέμασαν οἱ σατανοδεμένοι,
γιὰ τὸ Χριστὸ μαρτύρησες ψυχὴ εὐλογημένη.
Πρέσβευε ἀπ' τὸν οὐρανὸ γιὰ τὴ γλυκειὰ Ἑλλάδα,
τοὺς ὀρθοδόξους φώτιζε μὲ τοῦ Χριστοῦ τὴ δάδα.

π. Ἰ. Ἀ

Ἀπέναντι εἰς τά κοινωνικά προβλήματα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τήν ὀρθή λύση τῶν προβλημάτων, ἐρευνᾶ τίς αἰτίες πού τά δημιουργοῦν καί δίνει τή μαρτυρία τῆς πίστεώς του, γιατί εἶναι βέβαιος ὅτι, ἐάν οἱ ἄνθρωποι τηροῦσαν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, τά προβλήματα θά ἦταν ἐλάχιστα καί οἱ λύσεις τους εὐκολότερες.

Ἕνας ἐπίσκοπος, ἀπαντώντας στήν κατηγορία ὅτι οἱ χριστιανοί ἀδιαφοροῦν γιά τά κοινωνικά προβλήματα, σημειώνει: «Οἱ χριστιανοί πρέπει νά ξέρουν τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία καί τί εἶναι ὅλα τά ἄλλα στόν κόσμο, πού ζητοῦν τήν πίστη τους καί τήν ψυχή τους. Ὄχι πώς ἡ Ἐκκλησία θέλει νά ἀρνηθῆ στούς ἀνθρώπους τήν ἐλευθερία στά πολιτικά καί κοινωνικά τους, ἀλλά εἶναι χρέος της νά τούς διδάξη ὅτι πρῶτα εἶναι χριστιανοί κι ὕστερα ὅλα τά ἄλλα. Καί νά τούς δώση νά καταλάβουν ὅτι μόνο ὡς χριστιανοί μποροῦνε νά εἶναι καί καλοί πολίτες καί ζωντανά μέλη τοῦ κοινωνικοῦ σώματος».

Ὑπάρχει, βέβαια, μιά σκληρή πραγματικότητα, ἡ ὁποία δέν ἀποτελεῖ πρόσφορο ἔδαφος γιά τή συμμετοχή τῶν χριστιανῶν στούς κοινωνικούς ἀγῶνες. Ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι ἐκεῖνοι πού ἐπιλέγουν τόν πολιτικό στίβο δέν φημίζονται γιά τίς γνώσεις τους καί τά ὁράματά τους. Ὑστεροῦν καί στό ἦθος. Εἶναι φιλόδοξοι καί ἐπιδιώκουν τήν πολιτική ἐξουσία, γιά νά ἱκανοποιήσουν τά συμφέροντά τους, ἀλλά καί ἐκεῖνα τῶν ψηφοφόρων τους. Θέλουν μέ κάθε τρόπο, χωρίς ἠθικούς δισταγμούς, νά πετύχουν τούς σκοπούς τους, ἀδιαφορώντας ἄν ἡ πατρίδα δέν προοδεύσει καί οἱ ἄνθρωποι βυθιστοῦν περισσότερο στή δυστυχία.

Ὁ συνειδητός χριστιανός δέν μπορεῖ νά συνεργαστεῖ μέ ὑποβαθμισμένους πνευματικά ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι περιφρονοῦν τίς ἠθικές ἀρχές, γιά νά πετύχουν τούς σκοπούς τους καί νά ἐντυπωσιάζουν τόν ἀνυποψίαστο λαό. Ὅπως δέν μπορεῖ ὁ ἴδιος νά ἐξαπατήσει τόν ὁποιοδήποτε μέ ὑποσχέσεις, πού δέν θά τηρήσει. Ἡ ἠθική του συνείδηση δέν τοῦ ἐπιτρέπει κάτι τέτοιο οὔτε καί μπορεῖ νά γίνει δημαγωγός, χρησιμοποιώντας τό ψέμα καί τά συνθήματα.

Ἡ καθημερινή ἐμπειρία ἀπό τή δημόσια παρουσία τῶν πολιτικῶν καί τήν ἀπραξία τους εἶναι ἀπογοητευτική. Λυπᾶται κανείς ἀπό τό πνευματικό τους ἐπίπεδο καί ἐνοχλεῖται ἀπό τή συνείδησή του γιά τίς ἐπιλογές πού κάνει, ὅταν ψηφίζει. Δυστυχῶς πάντα ἀπογοητεύεται. Κάθε φορά πού προκηρύσσονται ἐκλογές ἐλπίζει. Καί πάντα μετά τίς ἐκλογές ἀπογοητεύεται! Εἶναι τό μόνιμο θῦμα τῶν ἀδίστακτων ἀρχόντων τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας.

Ποῦ ἡ ἑνότης τῆς Πίστεως;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Μήπως διότι κηρύττει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ζῇ τὸν μεσαίωνά της καὶ πρέπει νὰ ἐκσυγχρονισθεῖ καὶ νὰ προσαρμοσθεῖ στὶς ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς μας;

Δὲν τὸν κατηγορεῖ οὔτε τὸν ἐλέγχει γι' αὐτά, ἀλλὰ ἀκριβῶς γιὰ τὰ ἀντίθετα.

Ὁ κατηγορούμενος καὶ ἐλεγχόμενος Μητροπολίτης κατηγορεῖται καὶ κατακρίνεται ἀπὸ τὸν ἀδελφό του Μητροπολίτη ἀνελέητα, ἀκριβῶς, διότι εἶναι διαπρύσιος κήρυξ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ἀληθείας.

Κατηγορεῖται, διότι θεωρεῖ τὸν οἰκουμενισμὸ ὡς τὴν σατανικότερη αἵρεση τῶν αἰώνων, παναίρεση κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰουστῖνον Πόποβιτς.

Κατηγορεῖται, διότι ἐλέγχει τὴν ἑκάστοτε κυβέρνηση γιὰ τὰ ἀνήθικα καὶ ἀντορθόδοξα νομοθετήματά της, ὅπως τὸ σύμφωνο συμβιώσεως τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ μεταβολὴ τοῦ ὁμολογιακοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν σὲ ἕνα θρησκειολογικὸ- οἰκουμενιστικὸ- συγκρητιστικὸ μάθημα, ποὺ θὰ ὁδηγήσει τὰ παιδιὰ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν σὲ ἀποστασία ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη.

Τὸν κατηγόρει, διότι ἀγωνίζεται κατὰ τῆς ἐκκοσμικεύσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπὲρ τῆς πιστῆς ἐφαρμογῆς τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Τὸν κατηγορεῖ ὡς οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ζηλωτήν, ὡς φανατικὸν καὶ ἄλλα εὐγενῆ κοσμητικὰ ἐπίθετα, γεννήματα «θεωμένου» Χριστιανοῦ, ὅπως πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀληθὴς Ἐπίσκοπος.

Ὁ κατήγορος Μητροπολίτης παριστάνει τὸν Ἐπίσκοπον ποὺ ζῇ στὴν ἐποχή μας καὶ ἡ καρδιὰ του καίγεται ἀπὸ ἀγάπη γιὰ ὅλους, ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς ἀρνητές, ἀθέους, αἱρετικούς, ἀλλοθρήσκους κ.λπ.

Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ ὑποφέρει τοὺς «ζηλωτές, μίζερους, φοβικοὺς - (αὐτὸ κι ἂν εἶναι ἐκσυγχρονισμός, νὰ χρησιμοποιοῦμε τὴ γλώσσα τῶν γκέι!) - φανατικούς» κλπ. Χριστιανοὺς ἐνῷ τὰ πάει μιά χαρὰ μὲ τοὺς ἀθέους, ἀρνητὲς καὶ ὅλο τὸν κόσμο τῶν αἱρετικῶν καὶ ἀλλοθρήσκων.

Ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ ἐκστομίσει τὴν ἀνήκουστη βλασφημία: Ἂν ὁ Χριστὸς ἦρθε στὴ γῆ, γιὰ νὰ φτιάσει αὐτοὺς τοὺς «μίζερους, φοβικούς, ζηλωτές, φανατικοὺς κλπ. Χριστιανούς», καλύτερα νὰ μὴ ἐρχόταν! Καὶ μόνο νὰ σκεφθεῖ κάποιος, ὅτι ὁ Χριστὸς φτιάχνει τέτοιους Χριστιανούς, εἶναι βλασφημία φοβερή.

Ὁ Χριστὸς οὔτε μίζερους, οὔτε φανατικοὺς κλπ. Χριστιανοὺς φτιάχνει. Ἀλλὰ οὔτε καὶ αἱρετικούς, οἰκουμενιστές, ὀρθολογιστές, ἐκκοσμικευμένους θεολόγους καὶ κληρικοὺς φτιάχνει.

Ἐὰν ὑπάρχουν τέτοιοι στὴν Ἐκκλησία, δὲν εὐθύνεται ὁ Χριστός, ὁ κύριος τοῦ ἀγροῦ. Εὐθύνεται ὁ διάβολος, ὁ σπορεὺς τῶν ζιζανίων, ὅπως παρατήρησε εὔστοχα ὁ πιστὸς Θεολόγος γ. γραμματεὺς τῆς ΠΕΘ κ. Παν. Τσαγγάρης.

Ὁ Κύριος φτιάχνει μόνον δικαίους καὶ ἁγίους. Παίρνει λάσπη καὶ φτιάχνει ἁγίους «συμμόρφους τῆς εἰκόνος αὐτοῦ».

Παίρνει Σαοὺλ καὶ δημιουργεῖ τὸν ἀσύγκριτον Ἀπ. Παῦλον. Παίρνει πόρνες καὶ δημιουργεῖ ἐπίγειους ἀγγέλους. Παίρνει ἐγκληματίες καὶ δημιουργεῖ μάρτυρες τῆς Πίστεως. Παίρνει λύκους καὶ δημιουργεῖ πρόβατα.

Ὅπως τὰ γράφει ὁ κατήγορος Μητροπολίτης, στὸ τέλος θὰ θεωρήσωμε ὑπεύθυνο τὸν Χριστὸ καὶ γιὰ τὸν Ἰούδα! Διότι, ἂν δὲν ἐρχόταν ὁ Χριστὸς στὴ γῆ, δὲν θὰ γινόταν ὁ Ἰούδας προδότης Του. Μέχρι ἐκεῖ μπορεῖ νὰ φθάσει ἡ βλασφημία.

Ὅλοι οἱ ἐκσυγχρονιστὲς τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ οἰκουμενιστὲς διακηρύττουν ὅτι πυρπολοῦνται ἀπὸ ἀγάπη γιὰ ὅλους τούς Παπικούς, Προτεστάντες, Κόπτες, Μονοφυσίτες, Νεστοριανούς, ἀλλοθρήσκους, ἀρνητές, ἀθέους κλπ.

Ἂν μποροῦσαν ὅμως, σὰν ἄλλοι ἱεροεξεταστές, θὰ ἔκαιγαν ζωντανούς τούς «ζηλωτὲς καὶ φανατικοὺς» ὀρθόδοξους. Γιὰ νὰ ἀποδειχθεῖ ὅτι ὅλη ἡ ἀγαπολογία τους δὲν εἶναι ἡ ἀγάπη, ποὺ κηρύττει ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ἀλλὰ μία διάστροφη συναισθηματικὴ κατάσταση.

Θυμίζει μία περίπτωση, ποὺ ἀναφέρει ὁ μέγας Ντοστογιέφσκυ στὸ τελευταῖο μυθιστόρημά του «Ἀδελφοὶ Καραμάζωφ»: Κάποια κυρία μὲ ἄρρωστη θρησκευτικότητα ἔλεγε μὲ καύχηση, ὅτι ἦταν ἕτοιμη νὰ πεθάνει γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ ὑποφέρει τὴν ὑπηρέτριά της!

Οἱ ὀρθόδοξοι, ποὺ κηρύττουν ἄφοβα καὶ μὲ φρόνημα ὁμολογιακὸ- μαρτυρικὸ τὴν Ὀρθόδοξη ἀλήθεια εἶναι γιὰ τοὺς οἰκουμενιστές, τὰ ἀντιπαθέστερα πρόσωπα. Γιὰ νὰ ἐπιβεβαιωθεῖ τὸ λεχθὲν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Παΐσιο τὸν Ἁγιορείτη, ὅτι, δηλ. οἱ οἰκουμενιστὲς δὲν διαθέτουν οὔτε ψίχουλο ἀληθινὴ Χριστιανικὴ ἀγάπη.

Ἀλλὰ ἂς μιλήσουμε πιὸ σοβαρὰ καὶ αὐστηρά:

Κατὰ τὴ λογικὴ τοῦ κατηγοροῦντος Μητροπολίτου, ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἦταν «ζηλωτὴς καὶ φανατικός». Ὅταν ἔμαθε ὅτι στὸ βαλανεῖο εὑρίσκετο ὁ αἱρετικὸς Κήρινθος, ἔφυγε κραυγάζων:«Φύγωμεν μὴ συμπέσῃ τὸ βαλανεῖον, ἔνδον ὄντος Κηρίνθου τοῦ τῆς ἀληθείας ἐχθροῦ».

Αὐτὴ ἡ φράση γιὰ τοὺς οἰκουμενιστὲς εἶναι φοβερὴ καὶ ᾀδάει πρὸς τὸ χριστιανικὸ ἦθος!

«Φανατικὸς καὶ ζηλωτὴς» καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ὅταν κατακεραυνώνει τὸν σατανοκίνητον Σαμαρείτη Σίμωνα τὸν μάγο.

«Ζηλωτὴς καὶ φανατικὸς» ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος Σμύρνης, ἀφοῦ ἀπεκάλεσε τὸν αἱρεσιάρχη Μαρκίωνα «Πρωτότοκον Τοῦ Σατανᾶ». Μεγάλος «ζηλωτὴς καὶ φανατικὸς» ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ὁ ὁποῖος ἔζησε 16 χρόνια ἐξόριστος καὶ ἐκινδύνευσε νὰ δολοφονηθεῖ ἀπὸ τοὺς Ἀρειανούς, ἐπειδὴ ἐνέμενε στὴν καταδική τους ἀπὸ τὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο.

Μεγάλος «ζηλωτὴς καὶ φανατικὸς» ὁ Ἅγιος Εὐσέβιος, ἐπίσκοπος Δορυλαίου, ὁ ὁποῖος ἐπολέμησε καὶ κατήγγειλε δύο αἱρεσιάρχες κληρικούς: τὸν Κων/λεως Νεστόριον καὶ τόν πρεσβύτερον Εὐτυχῆ. Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ αἱρεσιάρχες κατεδικάσθησαν ἀπὸ τὴν Γ΄ καὶ Δ΄ Οἰκ. Συνόδους. «Ζηλωτὲς καὶ φανατικοὶ» οἱ μεγάλοι πρόμαχοι τῆς Ὀρθοδοξίας Ἅγιος Μαρτίνος, Πάπας Ρώμης καὶ Ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής, οἱ μεγάλοι πολέμιοι τοῦ μονοθελητισμοῦ, καὶ οἱ ὁποῖοι ἀπέθαναν στὴν ἐξορία. «Ζηλωτὴς καὶ φανατικὸς» ὁ Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης, ὁ ὁποῖος ἀγωνίσθηκε ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ κατὰ τῶν εἰκονομάχων.

Καὶ ὅλο τὸ πλῆθος τῶν μοναχῶν καὶ κληρικῶν, ποὺ ὑπέστησαν ἐξορίες καὶ μαρτύρια ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους.

Μεγάλος «ζηλωτὴς καὶ φανατικὸς» ὁ Ἅγιος Μᾶρκος, Μητροπολίτης Ἐφέσου, ὁ ὁποῖος μὲ τοὺς ἀγῶνες του ἀκύρωσε τὴ ληστρικὴ σύνοδο Φερράρας - Φλωρεντίας καὶ ἀνεδείχθη μεγὰς ὑπέρμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας. Καὶ τί ἔτι εἴπω; «Ἐπιλείψει με ὁ χρόνος» νὰ ἀναφέρω τὰ ἀναρίθμητα πλήθη τῶν ἁγίων ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀγῶνες μέχρις αἵματος μᾶς παρέδωσαν ἀλώβητον καὶ ἀκεραίαν τὴν «ἅπαξ παραδοθεῖσαν τοῖς ἁγίοις πίστιν».

Ὁ ἀμείληκτος κατήγορος τῶν ἀδελφῶν του Μητροπολίτης ἔχει συγγράψει βιογραφία τοῦ μεγάλου συγχρόνου Ἁγίου Ρώσσου Ἀρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως καὶ Κριμαίας, Λουκᾶ τοῦ Ἰατροῦ. Καὶ ὄχι μόνο ἔχει συγγράψει τὴ βιογραφία τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ, ἀλλὰ λίαν ἀξιεπαίνως ἀγωνίζεται ὥς τώρα νὰ γίνει παντοῦ γνωστὸς ὁ μέγας σύγχρονος ὁμολογητὴς Ἅγιος Λουκᾶς.

Καθένας ποὺ διαβάζει αὐτὴ τὴν ἐξαίρετη βιογραφία καὶ συγχρόνως διαβάσει τὰ ὅσα λέει στὸ ἄρθρο του γιὰ τοὺς «μίζερους, φοβικούς, ζηλωτὲς κ.λπ.» καὶ ὅσα ἔγραψε δι' ἐπιστολῆς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Μητροπολίτου διερωτᾶται: Ὁ ἐν λόγῳ Μητροπολίτης γράψας ὅσα ἀπαράδεκτα ἔγραψε, δὲν καταλαβαίνει ὅτι ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ ὅσα γράφει γιὰ τὴν θερμουργὸ πίστη καὶ τοὺς ἀνυποχώρητους ἀγῶνες τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ ἐναντίον τῶν ἀθέων καὶ ἀντιχρίστων μπολσεβίκων;

Ἕνας ὁ Ἅγιος Λουκᾶς, ἀλλὰ «ζήλῳ θείῳ πυρούμενος», τὰ ἔβαλε μὲ ὅλο τὸ πανίσχυρο σοβιετικὸ καθεστὼς καὶ ἐνίκησε. Ἂν ὁ Μητροπολίτης βιογράφος τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ Συμφερουπόλως ζοῦσε τότε μέσα στὸ σοβιετικὸ καθεστώς, τί θὰ ἔκανε; Θὰ ἀγωνιζόταν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἢ θὰ συνεργαζόταν μὲ τοὺς ἀθέους διῶκτες, προδίδων τὴν πίστιν καὶ τοὺς πιστούς;

Ὁ Ἅγιος Λουκᾶς ἦταν ὄντως ζηλωτὴς καὶ μέγας ἀγωνιστής. Καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι πρότυπο γιὰ ὅλους μας καὶ περισσότερο γιὰ τὸν βιογράφο του Μητροπολίτη.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι μπορεῖ νὰ γράψει κάποιος διδακτορικὲς διατριβὲς γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ θεολογία τῶν ἁγίων καὶ νὰ γίνει καὶ καθηγητὴς πανεπιστημίου μ' αὐτὲς τὶς διατριβές, ἀλλὰ νὰ μὴ ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἁγιότητα καὶ τὴν πνευματικὴ ζωὴ τῶν ἁγίων.

Ὁ Μητροπολίτης βιογράφος τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ Συμφερουπόλεως δηλώνει ὅτι δὲν ἔχει πρόβλημα μὲ τοὺς ἀρνητὲς καὶ τοὺς ἀθέους. Συνεπῶς στὸ σοβιετικὸ καθεστὼς θὰ συνεργαζόταν μιά χαρὰ μὲ τοὺς ἀθέους καὶ ἀντιχρίστους σοβιετικοὺς διῶκτες τῶν Χριστιανῶν;

Ἂν εἴχαμε σήμερα στὴν Ἑλλάδα Ἐπισκόπους σὰν τὸν Ἅγιο Λουκᾶ Συμφερουπόλεως, ὁ πρῶτος ποὺ θὰ τοὺς πολεμοῦσε καὶ θὰ τοὺς χαρακτήριζε ζηλωτὲς καὶ φανατικοὺς θὰ ἦταν ὁ βιογράφος του Μητροπολίτης.

Εὔκαιρον νὰ θυμηθοῦμε τὸν φοβερὸ λόγο τοῦ Ντοστογιέφσκυ:

Ἂν ὁ Χριστὸς ἐρχόταν ξανὰ στὴ γῆ, οἱ πρῶτοι ποὺ θὰ τὸν σταύρωναν εἶναι οἱ δεσποτάδες, ποὺ εὐλογοῦν στὸ ὄνομά Του!

Ὅταν στὴ Βουλὴ ψηφιζόταν τὸ ἐπαίσχυντο νομοσχέδιο συμβιώσεως ὁμοφυλοφίλων, ἕνας ἀρχηγὸς κόμματος, στὴν ἀγόρευσή του, κατηγόρησε τὴν Ἐκκλησία, ἐπειδὴ καταδικάζει αὐτὸ τὸ σύμφωνο. Καὶ πρόσθεσε μὲ αὐταρέσκεια γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του: «Φαίνεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία ζῇ τὸν μεσαίωνά της».

Ἔ, λοιπόν, καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλοι μοντέρνοι ἐκσυγχρονιστὲς τῆς Ἐκκλησίας, κάνουν ἕνα μεγάλο χρονικὸ καὶ θεολογικὸ λάθος: Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν ζῇ τὸν μεσαίωνά της. Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ζῇ πάντοτε καὶ συνεχῶς τὴν ἀποστολική της ἐποχή.

Ὅ,τι ἦταν ἡ Ἐκκλησία στὴν ἐποχὴ τῶν Ἀποστόλων, συνεχίζει χωρὶς διακοπὴ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων νὰ εἶναι ἡ ἴδια. Αὐτὴ εἶναι ἡ ταυτότης τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἂν δὲν ζοῦσε συνεχῶς καὶ ἀενάως τὴν ἀποστολική της ἐποχή, θὰ ἔπαυε νὰ εἶναι ἡ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ συμβόλου τῆς πίστεώς μας. Ὁ μέγας κίνδυνος τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι κάποιοι ζηλωτές, ἔστω καὶ οὐ κατ' ἐπίγνωσιν. Ὁ μέγας κίνδυνος καὶ πειρασμὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἐκκοσμίκευση καὶ ἡ παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Καὶ ἀντὶ νὰ συσπειρωθοῦν ὅλοι οἱ πιστοί, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, μὲ μπροστάρηδες τοὺς Ἐπισκόπους, ἐναντίον αὐτῶν τῶν κινδύνων καὶ πειρασμῶν «δάκνουσι καὶ κατεσθίουν ἀλλήλους».

Ἀλλὰ κατὰ τὸν μέγιστον Ἀπόστολον Παῦλον, «Εἰ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε».

Νέον πλῆγμα εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐκπαίδευσιν;

Κύριε Διευθυντά,

Στὸ φύλλο 2157 σελίδα 8, τῆς 17-3-2017, διαβάσαμε τὸ ἄρθρο μὲ τίτλο "Πρόοδος εἰς τὴν ἀνασυγκρότησιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως -Ἱδρύονται "Κέντρα Ἱερατικῆς Μαθητείας" ".

Μὲ λύπη μας σᾶς πληροφοροῦμε ὅτι, ὅπως συχνὰ δυστυχῶς συμβαίνει στὶς μέρες μας, οἱ ὄμορφες λέξεις κρύβουν παγίδες. Στὴν περίπτωσή μας ἡ λέξη "Ἀνασυγκρότηση" κρύβει τὴν ἔννοια "Διάλυση". Σᾶς στέλνουμε συνημμένο τὸ κείμενο ποὺ ἀπέστειλαν στοὺς Ἀρχιερεῖς μας οἱ Σύλλογοι Διδασκόντων 8 ἐκ τῶν 10 Ἐκκλησιαστικῶν Σχολείων, μόλις ἔλαβαν γνώση τῶν προτάσεων ποὺ περιέχει ἡ ἀναφερόμενη ὡς "ἀνασυγκρότηση" ἢ ἐπίσης ὡς "ἀναβάθμιση" τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως.

Σᾶς ἐπισημαίνουμε τρία σημεῖα πέραν τοῦ κειμένου τῶν Σχολείων:

1. Ἡ συμφωνία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν γιὰ τὸ συγκεκριμένο θέμα, ποὺ ἀναφέρεται στὸ δημοσίευμα, δὲν ἀληθεύει. Ἀπὸ πληροφορίες μας, ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης διαφωνεῖ πλήρως μὲ τὶς προτάσεις "ἀναβάθμισης", διαπιστώνοντας ὅτι αὐτὲς ὁδηγοῦν πιθανότατα σὲ κλείσιμο τῶν σχολείων.

2. Στὴ Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Λαμίας ἔγινε συμβολικὴ κατάληψη μιᾶς ἡμέρας ὡς ἔκφραση διαμαρτυρίας τῶν ἱεροσπουδαστῶν γιὰ τὶς δηλώσεις Σεβ.Μητροπολίτου σὲ τοπικὸ κανάλι, ὅτι κλείνει τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Λύκειο καὶ Γυμνάσιο Λαμίας. (https://tvstar.gr)

3. Σὲ μία περίοδο ποὺ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι ἀμφισβητούμενο ἀπὸ κάποιους, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποδεχθοῦμε ἄλλο ἕνα πλῆγμα καὶ μάλιστα στὰ σχολεῖα ποὺ προάγουν, ὅσο κανένα ἄλλο, τὴν ἀγάπη στὸν Θεό, τὸν συνάνθρωπο καὶ τὴν Πατρίδα;

Κύριε Διευθυντά, κλείνοντας τὴν σύντομη αὐτὴ ἐνημέρωση, σᾶς ἀναφέρω πὼς διαπιστώνουμε ὅτι -δυστυχῶς- ἀναπαράγονται καταστροφικὰ σενάρια ποὺ κυκλοφοροῦσαν καὶ πρὶν ἀπὸ κάποια χρόνια.

Τότε κάποιοι ἔπεσαν στὴν παγίδα καὶ ἔκλεισαν τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Λύκεια σὲ κάποιες πόλεις, νομίζοντας καὶ ἐλπίζοντας ὅτι θὰ λειτουργήσουν ἐκεῖ Ἐκκλησιαστικὰ ΙΕΚ. (Ποιὸς τὰ θυμᾶται ἄραγε αὐτά;)

Χάσανε ἔτσι καὶ τὰ σχολεῖα καὶ τὰ ΙΕΚ!

Κρῖμα νὰ χαθοῦν τόσο ἄδοξα, σχολεῖα μὲ Ἱστορία ἀλλὰ καὶ τεράστια κοινωνικὴ προσφορά, εἰδικὰ σήμερα στὶς δύσκολες στιγμὲς ποὺ περνάει ὁ ἁπλὸς λαός μας!

Θὰ τὸ ἀποδεχθοῦν οἱ ὑπεύθυνοι;

ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Ἱερὸν Μνημόσυνον

Τὴν τελευταία Κυριακή τοῦ Αὐγούστου ἤτοι τὴν 27/8/17 θὰ τελεσθῇ τὸ ἐτήσιο Ἱερό Μνημόσυνο τοῦ ἀειμνήστου θεολόγου καὶ μαχητοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας Νικολάου Σωτηροπούλου στὴν Ἱ. Μονὴ Μυρτιᾶς, στὴ Μυρτιὰ Τριχωνίδος.

Ἐθεώρουν τὴν Θεοτόκον ὡς ἐκμαγεῖον τοῦ Χριστοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τῶν γενεῶν. Κατὰ παρόμοιον τρόπο πάλι ἐκαλλιέργησε καὶ καλλώπισε τὴν ψυχήν Της μὲ τὶς θεοπρεπεῖς ἐκεῖνες συνομιλίες καὶ παραινέσεις τοῦ Υἱοῦ καὶ Δεσπότου Της, καὶ ἔτσι ἔφθασε στὸ ἄκρον, στὴν κορυφὴ τῆς κορωνίδος τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ κεφάλαιον τοῦ Νόμου καὶ τῶν Προφητῶν, τὸν σύνδεσμο, τὴν ἁρμονία καὶ τὴν συνοχὴν ὅλων τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν, σύμφωνα μὲ τὸν λόγον Ἐκείνου. Καὶ ἔφθασε ἡ Θεοτόκος σὲ τόσον ὕψος θείας ἀγάπης, ὥστε καὶ οἱ ἄριστοι ἐργάτες καὶ τεχνίτες αὐτῆς τῆς ἀρετῆς νὰ εὑρίσκονται κάτω καὶ μακριὰ ἀπ' τὸ μέγεθος τῆς ἰδικῆς Της ἀγάπης. Ἐννοῶ βεβαίως τοὺς μαθητάς τοῦ Κυρίου καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς δώδεκα κορυφαίους τῶν μαθητῶν. Ἀλλὰ περισσότερο συναγωνίζεται ἡ Θεοτόκος ὑπερφυῶς τὶς ἀνώτατες τάξεις τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, ὥστε καὶ ἐκεῖνες ἀκόμη νὰ ὑπερβάλλει στὴν θείαν αὐτὴν ἀρετή, ὅπως ἀκριβῶς ὑπερτερεῖ καὶ σὲ ὅλες τὶς ἄλλες.

Ἀναμφιβόλως, ὅταν ἐξέλιπε ἡ δυνατότης ποὺ εἶχε ἡ Θεοτόκος νὰ βλέπει καθημερινὰ καὶ σωματικῶς τὸν φίλτατον Υἱὸν καὶ Δεσπότη Της, νὰ ἀσχολεῖται καὶ νὰ φροντίζει γιὰ τὶς ὑλικὲς ἀνάγκες Του, νὰ ὁδοιπορεῖ καὶ νὰ μεταβαίνει συχνὰ ἀπὸ τόπο σὲ τόπο μαζί Του, ἐχωρίσθη σχεδὸν ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα μὲ τὴν τελευταία ἀποδημία Ἐκείνου, αὐτὴ ποὺ ποτὲ καὶ οὔτε κατ' ἐλάχιστον δὲν προσδέθηκε σὲ κάτι γήϊνο καὶ δὲν εἶχε ἀποκτήσει σὲ ὅλη τὴν ζωή Της κάτι ἰδικό Της, παρὰ μόνον Ἐκεῖνον καὶ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν φροντίδα γιὰ Ἐκεῖνον, ὅπως παραπάνω εἶπα, καὶ εἶχε γίνει σχεδὸν ἄυλη καὶ ὅλη πνευματικὴ καὶ μετέωρος. Διότι δὲν ἠσχολεῖτο μὲ τίποτε ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα οὔτε πράγματα, οὔτε λόγους ἀλλ' οὔτε καὶ μὲ κάποιους λογισμούς, λέγω, παρ' ἐκτὸς μόνον μὲ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιὰ τὴν συντήρηση τῆς παρούσης ζωῆς, δηλαδὴ μόνον τὶς ἀνάγκες ποὺ ἦσαν ἐπιτακτικὲς ἐξ αἰτίας τῆς σαρκός, ποὺ ἀκόμη ἔφερε. Εἶχε δὲ «τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς» καὶ νοερῶς προσήδρευε, ὄχι ὅπως προηγουμένως στὰ χειροποίητα ἐκεῖνα Ἅγια, τὰ ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου, ἀλλ' εἰσῆλθε στὸν ἴδιο τὸν οὐρανό, «ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθε Χριστός».

Σωματικὰ δὲ ἔργα τῆς Βασιλίσσης μετὰ τὴν εἰς οὐρανοὺς Ἀνάληψη τοῦ Υἱοῦ καὶ Βασιλέως, ἂν βέβαια αὐτὰ τὰ ἔργα ἠμποροῦν νὰ ὀνομασθοῦν σωματικά, ἐπειδὴ ἦσαν θεοειδῆ, πλήρη Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀπέβλεπαν μόνο στὴν ἄνω λῆξη, ἦσαν ἡ ὑποδοχὴ τῶν ξένων καὶ ἡ ὁλόθερμος καὶ φιλάνθρωπος διακονία τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀπόρων, ἡ κατὰ δύναμιν φροντίδα Της γιὰ ὅλους μὲ ἔργα καὶ λόγους καὶ μὲ κάθε τί ποὺ ἐκπήγαζε ἀπ' τὴν καθαρὰ ψυχή Της: τὸ νὰ συμπονᾶ τοὺς πενθοῦντες καὶ νὰ συμπάσχει μὲ τοὺς λυπημένους, νὰ ἐνδιαφέρεται μὲ ὁποιονδήποτε τρόπο γιὰ ὅσους ἔπασχαν καὶ νὰ ἀνακουφίζει τὰ βάρη τους καθὼς καὶ ἡ συνεχὴς μελέτη τῶν ἱερῶν λόγων καὶ τῶν Θείων Γραφῶν. Ἄλλοτε μὲν ἐδίδασκε ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὅσους βέβαια εἶχαν ὦτα γιὰ νὰ ἀκούουν, σύμφωνα μὲ τὸν δεσποτικὸν λόγο, καὶ τοὺς χειραγωγοῦσε στὸ Εὐαγγέλιο, στὴν γνώση καὶ στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἄλλοτε πάλιν ἤκουε τοὺς προκρίτους μαθητάς τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεολόγους καὶ φιλοσοφοῦσε μαζί Τους ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι τὰ μυστικότερα καὶ ὑψηλότερα νοήματα τῆς θείας γνώσεως. Ἦταν δὲ ἡ κοινὴ Δέσποινά τους καὶ ἡ μητέρα τους συγχρόνως, ἀφ' ἑνὸς διότι ἐγεννήθη ἀπὸ Αὐτὴν ὡς ἄνθρωπος ὁ Θεὸς καὶ Δεσπότης, ἀφ' ἑτέρου, ὅπως εἶπα, γιὰ τὸ ὑπερβάλλον κάθε εἴδους ἀρετῆς καὶ ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν ὑπερφυῆ πραότητα τῆς ψυχῆς Της, τὴν συστολή Της καὶ τὴν τελεία ἀγάπη Της. Πράγματι, τὴν ἔβλεπαν ὡσὰν μίαν εἰκόνα καὶ ἕνα ἐκμαγεῖο τοῦ Χριστοῦ, ἢ καλύτερα σὰν τὸν ἴδιον τὸν Χριστό, γι' αὐτὸ καὶ τῆς ἀπέδιδαν ὁλοψύχως καὶ ἐγκαρδίως θεοπρεπεῖς τιμές, τὴν ὑποταγή τους, τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη τους.

Σημείωσις Ο.Τ.: Τὸ ἐλάχιστον παρὸν ἀπόσπασμα ἐλήφθη ἀπὸ τὸ καλαίσθητον βιβλίον: Φιλοθέου Ἁγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἡγουμένου τῆς Μεγίστης Λαύρας, Ἡ Θεοτόκος. Ὁμιλία εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης Ἡμῶν Θεοτόκου. Κείμενο – Μετάφραση, Ἐκδόσεις ΑΘΩΣ, Ἀθῆναι 2007. Πρόκειται διὰ ἄγνωστον σχεδὸν λόγον, ὁ ὁποῖος ἐγράφη, ὅταν ὁ Ἅγιος ἦτο ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Μεγίστης Λαύρας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 14ου αἰῶνος.

Ὁ Φιλίππων Προκόπιος καὶ τὰ Θρησκευτικά

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἐξόδιον ἀκολουθίαν τοῦ Σεβ. Φιλίππων

Ὁ δημοσιογράφος κ. Σωτήρης Τζούμας ἔγραψε νεκρολογίαν πρὸς τιμὴν τοῦ ἐκλιπόντος Ἱεράρχου μὲ τίτλον «Ὁ Προκόπιος τότε καὶ τώρα...», εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν στάσιν τοῦ κοιμηθέντος κατὰ τὴν σύναξιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς 27ης Ἰουνίου σχετικῶς μὲ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Δὲν γνωρίζομεν ἂν εἶναι ἀξιόπιστα ὅσα ἀναφέρει, τὰ παραθέτομεν μὲ ἐπιφύλαξιν πρὸς ἐνημέρωσιν. Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα exapsalmos.gr τῆς 30ῆς Ἰουλίου 2017:

«Τὸ ἴδιο μεγαλεῖο ποὺ σὲ ἔκανε νὰ σιωπήσεις μέσα στὴν τελευταία Ἱεραρχία γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος, γιὰ νὰ μὴ «στενοχωρέσει» τὸν Ὑπουργὸ Παιδείας κ. Γαβρόγλου, μὲ αὐτὰ ποὺ εἶπες καὶ τὰ ὁποῖα θὰ πυροδοτοῦσαν τὸ κλίμα καὶ θὰ συνέχιζαν μετὰ καὶ οἱ ἄλλοι Ἱεράρχες, σοῦ φέρθηκε σκαιότατα καὶ σοῦ μίλησε ἀπαξιωτικά, σχεδὸν ὑποτιμητικά, ὅταν ἐσὺ τόλμησες νὰ τὸν ρωτήσεις εὐθέως καὶ εὐθαρσῶς ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Σώματος τῆς ΙΣΙ, ὅτι θεωρεῖς ὅτι πέραν τῶν ἐπισήμων συνομιλιῶν καὶ συνεδριάσεων τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς ὑπάρχει καὶ ἄλλος δίαυλος ἐπικοινωνίας μὲ τὸ Ὑπουργεῖο, ὅπως φαίνεται ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ προέκυψαν καὶ συζητοῦνταν στὴν Ἱεραρχία ἐκείνη τὴ μέρα! Καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος γιὰ νὰ μὴ ἐπεκταθεῖ ὁ θόρυβος ποὺ προκάλεσε τὸ εὔστοχο ἐρώτημά σου καὶ νὰ σοῦ κλείσει τὸ στόμα, σοῦ μίλησε αἰσχρά, γιὰ νὰ φοβίσει τοὺς νεώτερους καὶ γιὰ νὰ μπλοκάρει τὶς ἀντιδράσεις τῶν Ἱεραρχῶν! Καὶ ἐνῶ ἐσὺ μποροῦσες νὰ ξεπλύνεις τὸν Ἱερώνυμο καὶ τὴν παρέα του στὸν ἀέρα, προτίμησες νὰ σιωπήσεις. – «Δὲν λυπᾶμαι γιὰ μένα», μοῦ εἶπες, ὅταν τὸ συζητήσαμε ! «Πάει ὁ καιρὸς ποὺ στενοχωριόμουν γιὰ τέτοια θέματα! Γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας στενοχωριέμαι τώρα, γιατί αὐτοὶ καθὼς φαίνεται ἔχουν ἄσχημα σχέδια καὶ δυστυχῶς βρῆκαν τὸν κατάλληλο…. Δούρειο Ἵππο».

Ἡ Τζιχὰντ νουθετεῖ τὴν νεολαίαν τῆς Τουρκίας;

Τὸ Ὑπ. Παιδείας τῆς Τουρκίας θὰ εἰσάγῃ καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Τζιχὰντ εἰς τὰ σχολεῖα εἰς μίαν περίοδον ποὺ ὁμολογουμένως εἶναι τεταμέναι αἱ σχέσεις μὲ τὴν Ἑλλάδα λόγῳ τοῦ μεταναστευτικοῦ. Συμφώνως πρὸς ἄρθρον τοῦ κ. Γιώργου Θεοχάρη εἰς τὴν ἱστοσελίδα vimaorthodoxias.gr τῆς 20ῆς Ἰουλίου 2017:

«Τὸ Ρεπουμπλικανικὸ Λαϊκὸ Κόμμα τῆς ἀντιπολίτευσης (CHP) κατηγγείλε τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας γιὰ τὴν προσθήκη τῆς ἔννοιας τοῦ «τζιχὰντ» ὡς μέρους τοῦ «ἰσλαμικοῦ νόμου» στὰ σχολικὰ βιβλία. «Προσπαθοῦν νὰ ἐγκαταστήσουν ἐκπαίδευση μὲ ἀξίες βασισμένες στὸ τζιχάντ», δήλωσε ὁ ἐκπρόσωπος Τύπου τοῦ CHP Bulent Tezcan, μετὰ τὴ συνάντηση τῆς Κεντρικῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ κόμματος στὶς 19 Ἰουλίου. «Ἐνσωματώνοντας μία τζιχαντιστικὴ ἐκπαίδευση ἀξιῶν, προσπαθοῦν νὰ κτυπήσουν τοὺς ἐγκεφάλους τῶν μικρῶν μας παιδιῶν μὲ τὴν ἴδια μάστιγα, ποὺ μετατρέπει τὴ Μέση Ἀνατολὴ σὲ λουτρὸ αἵματος», δήλωσε ὁ Tezcan. Τὰ σχόλιά του αὐτὰ γίνονται, ἀφοῦ ὁ ὑπουργὸς Παιδείας Ἰσμὲτ Γιλμὰζ εἶπε στὶς 18 Ἰουλίου ὅτι ἡ τελικὴ ἔκδοση τοῦ ἐθνικοῦ σχολικοῦ προγράμματος τῆς Τουρκίας πρόσθεσε τὴν ἔννοια τοῦ «τζιχὰντ» σὲ μαθήματα θρησκευτικῶν ἀρκετῶν τάξεων. «Τὸ τζιχὰντ εἶναι ἕνα στοιχεῖο στὴ θρησκεία μας. Εἶναι στὴ θρησκεία μας. Τὸ καθῆκον τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας εἶναι νὰ διδάξει κάθε ἔννοια μὲ ὑπευθυνότητα, μὲ τὸν σωστὸ τρόπο», δήλωσε ὁ Γιλμάζ».

Δίγλωσσα νηπιαγωγεῖα εἰς Θράκην;

Ὁ Διδασκαλικὸς Σύλλογος Θράκης ἐξέδωσεν ἀνακοίνωσιν σχετικῶς μὲ τὶς «Πιλοτικὲς παρεμβατικὲς δράσεις ὑποστήριξης μουσουλμανοπαίδων στὰ νηπιαγωγεῖα τῆς Θράκης», διὰ τῆς ὁποίας ἐκθέτει τοὺς κινδύνους ποὺ ἐλλοχεύουν. Παραθέτομεν μικρὸν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς 29ης Ἰουλίου 2017:

«Τὰ ὁποῖα ἐρωτήματα καὶ προβληματισμοὺς εἴχαμε ἐκφράσει ὡς Διοικητικὸ Συμβούλιο μὲ τὴν 14.03.2017/62 ἀνακοίνωσή μας σχετικὰ μὲ τὸ πρόγραμμα, συνεχίζουν νὰ ὑφίστανται, ἀλλὰ ἐπιπρόσθετα δημιουργοῦνται περισσότερα ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν τόσο μὲ τὸ ποιὰ εἶναι ἡ μητρικὴ γλώσσα τῶν παιδιῶν καὶ πῶς αὐτὸ μπορεῖ νὰ πιστοποιηθεῖ, ὅσο καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ παρεμβατικὸς ρόλος τῶν οἰκογενειῶν καὶ τῆς τοπικῆς κοινότητας στὴν πιλοτικὴ αὐτὴ παρέμβαση... Ἐπισημαίνουμε γιὰ μία ἀκόμη φορὰ ὅτι τὰ ἐπιχειρήματα τῆς πιλοτικῆς αὐτῆς παρέμβασης στὰ νηπιαγωγεῖα τῆς Θράκης, ἀποτελοῦν μία ἐπικοινωνιακὴ προσπάθεια γιὰ τὴν ἀποδοχὴ αὐτῆς, προκειμένου κατόπιν ἄσκησης πίεσης νὰ ἱκανοποιηθεῖ τὸ αἴτημα ὅλων αὐτῶν ποὺ αὐτόκλητα ἔχουν ὁρίσει ὡς προστάτες τῆς μουσουλμανικῆς μειονότητας μὲ ὁρατὸ τὸν κίνδυνο νὰ ἀποτελέσει τὴν «κερκόπορτα» γιὰ τὴ γενίκευση τῆς τουρκικῆς γλώσσας καὶ νὰ ὁδηγήσει μὲ τὴν κατάλληλη μεθόδευση στὴ μετατροπὴ τῶν νηπιαγωγείων ἀπὸ μονόγλωσσα σὲ δίγλωσσα, ἀφοῦ ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι πάγιο αἴτημα ὅλων αὐτῶν εἶναι ἡ δημιουργία δίγλωσσων νηπιαγωγείων κατὰ τὸ πρότυπο τοῦ μειονοτικοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ ὄχι μόνο».

Ποινικὰ ἀδικήματα διὰ τοὺς «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ»

Ὑποθέσεις διὰ κακοποίησιν παιδιῶν ἀπασχολοῦν τοὺς «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ» τοῦ Μάντσεστερ. Ἐπικρίσεις ἔχουν δεχθῆ καὶ διὰ τὸν τρόπον ποὺ ἐχειρίσθησαν τὸ ζήτημα, ὅταν ἀπεκαλύφθη. Συμφώνως πρὸς τὴν huffpost.gr τῆς 27ης Ἰουλίου 2017:

«Τὸ κουβάρι ἄρχισε νὰ ξετυλίγεται τὸ 2014, ὅταν ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀνθρωπιστικῶν Ὑποθέσεων τοῦ Manchester, ἔπειτα ἀπὸ ἀναφορὲς ἀπὸ νεαρὲς γυναῖκες ποὺ εἶχαν κακοποιηθεῖ στὸ παρελθὸν ἀπὸ τὸν Rose, ἕνα ἡλικιωμένο ὁ ὁποῖος φυλακίστηκε γιὰ σεξουαλικὴ παιδικὴ κακοποίηση τὸ 2013, ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν ξανά, ὅταν ἐπέστρεψε στὴν κοινότητα τῶν Μαρτύρων μετὰ τὴν ἀποφυλάκισή του, κατέθεσε ἐπίσημη ἐρώτηση στὴν Ἐκκλησία τοῦ Ἰεχωβᾶ τοῦ Μάντσεστερ. Ἐπιπλέον, ἡ Ἐπιτροπὴ ξεκίνησε ἔρευνα γιὰ τὸ ρόλο ποὺ διαδραμάτισε ἡ Watch Tower Bible and Tract Society of Great Britain (WTBTS), ἡ φιλανθρωπικὴ ὀργάνωση ποὺ ἐπιβλέπει τὶς Ἐκκλησίες τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ στὸ Ἡνωμένο Βασίλειο καὶ πιστεύεται ἀπὸ τοὺς ἀνακριτὲς ὅτι ἔχει ἄμεση σχέση μὲ τὸν τρόπο ποὺ χειρίζονται τὶς καταγγελίες σεξουαλικῆς κακοποίησης ἐντὸς τῆς κοινότητας. Ἡ WTBTS δήλωσε ὅτι δὲν ἦταν σὲ γνώση της οἱ καταγγελίες σχετικὰ μὲ τὸν Rose, ὅμως οἱ ἀνακριτὲς διαπίστωσαν πῶς ἡ ὀργάνωση δὲν παρεῖχε ὁλοκληρωμένες καὶ ἀκριβεῖς ἀπαντήσεις. Ἔπειτα ἀπὸ τὴ δράση τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀνθρωπιστικῶν Ὑποθέσεων καὶ τὶς καταγγελίες γιὰ τὸν Rose, ὁ ἡλικιωμένος ἐξοστρακίστηκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ τοῦ Μάντσεστερ. Ἡ γυναίκα ποὺ ἀναφέρεται ὡς «πρόσωπο Β» στὴν ἔκθεση τῆς Ἐπιτροπῆς, δήλωσε στὸ βρετανικὸ Guardian: «Θέλω ἡ κοινότητα νὰ ἀφαιρέσει ἐκείνους τοὺς πρεσβύτερους ποὺ μοῦ ἔκαναν ὅ,τι μοῦ ἔκαναν τότε καὶ τὸ κάλυψαν καὶ τὸ ξανάκαναν, ὅταν ὁ Rose κατηγορήθηκε ἀπὸ ἄλλους».

Περὶ τιμητικῆς ἀποκαταστάσεως Σεβ. Θεσσαλιώτιδος Κυρίλλου Α΄

Ἀξιότιμε κύριε Διευθυντά.

Τὴν 1η Αὐγούστου 2017 ἡ Ἱ. Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων ἀπεφάσισε νὰ ὀργανώσῃ **τιμητικὴ ὑποδοχὴ** στὸν παλαιὸ Μητροπολίτη κυρὸ Κύριλλο Α΄ Καραμπαλιώτη (1952-1967).

Στὴν Καρδίτσα, ἀφίχθη ὡς Μητροπολίτης ὁ μακαριστὸς κυρὸς **Ἰεζεκιὴλ Α΄**, ὁ Βελανιδιώτης ὁ ἐκ Καλαμῶν τὸ 1922. Ὑπῆρξε πράγματι μία χαρισματικὴ μορφὴ μὲ πολυδιάστατο Κοινωνική, Ἠθικὴ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ δράσι. Τά ἔργα του ἦσαν ἀναρίθμητα, μὲ πρῶτο τὸ μεγάλο τότε Δημόσιο Νοσοκομεῖο Καρδίτσης καὶ ὁ Μητροπολιτικὸς Ναός. Ἐραστὴς τῆς κανονικότητος καὶ τῶν αὐστηρῶν Ἱερῶν Κανόνων ἀπέρριψε τὴν ψηφισθεῖσα τρεῖς φορὲς **μετάθεσί** του στὶς ἐπίζηλες Μητροπόλεις, Λαρίσης, Βόλου, ἀλλὰ καὶ στὴν Πατρίδα του τὴν Καλαμάτα.

Δυστυχῶς, τὸ 1952, πιεσθεὶς ποικιλοτρόπως παρητήθη καὶ ἐξελέγη Μητροπολίτης ὁ Κύριλλος Α΄. Ὁ Γέρων Ἰεζεκιὴλ ἔκτοτε **περιεφρονήθη** καὶ ἐδοκιμάσθη. Οἱ παλαιοὶ ἀναφέρουν ὅτι προέβλεψε τὴ συνέχεια, λέγοντας ὅτι στὴν Μητρόπολι δὲν θά **ὑπάρξη** καλὴ πορεία.

Κάτι τὸ ὁποῖο μέχρι σήμερα, ἐπὶ ἑξήντα πέντε ἔτη (65), γενικῶς μᾶλλον ἐπιβεβαιώνεται, μὲ ἐξαίρεσι τὰ χρόνια τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ** (1968 -1974), μὲ τὴν τεράστια Ἱεραποστολικὴ καὶ κοινωνικὴ δράσι του καὶ μὲ **ἀναρίθμητα ἔργα**. Ἔργα ποὺ οἱ διάδοχοί του ἔκλεισαν ἢ ἀκύρωσαν.

Ὁ διαδεχθεὶς λοιπὸν τὸν πιεσθέντα Ἰεζεκιὴλ στὸ Θρόνο, κυρὸς Κύριλλος Α΄, ἐδείχθη κατώτερος καὶ τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ προκατόχου του, ποὺ ὑπῆρξε σημαίνουσα Πατερικὴ Μορφή.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐν λόγῳ κληρικοῦ ἡ Μητρόπολις καὶ ὁλόκληρος ἡ Θεσσαλία ἐσείετο ἀπὸ τὰ προκλητικὰ **οἰκονομικὰ** καὶ **ἠθικὰ σκάνδαλα**. Οἱ αἴθουσες τῶν δικαστηρίων βοοῦσαν ἀπὸ τὰ πρωτοφανῆ γιὰ μία ἐπαρχιακὴ πόλι σκάνδαλα.

Χωρὶς νὰ ἀναφερθοῦμε λεπτομερῶς στὶς μαῦρες αὐτὲς ἱστορίες, φθάσαμε στὴν παραίτησι καὶ τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ ἐν λόγῳ κληρικοῦ ἀπὸ τὴ Ἱ. Μητρόπολι.

Δὲν ἐπιτρέπεται τιμητικὴ ἀποκατάστασις ἀρνητικῶν προτύπων

Τίθεται λοιπὸν τὸ εὔλογο ἐρώτημα. Γιατί ὀργανώνεται τιμητικὴ ὑποδοχὴ τοῦ ἐν λόγῳ κληρικοῦ;

Ἀσφαλῶς θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἔλθουν τὰ ὀστᾶ του στὴν Καρδίτσα, μὲ μία **ἁπλὴ** καὶ συνετὴ **τελετή**, καὶ μὲ τὶς ἀπαραίτητες ἐκκλησιαστικὲς ἀκολουθίες.

Ὄχι ὅμως μὲ τυμπανοκρουσίες, τιμές, ὑποδοχὲς καὶ μεγαλειώδη **ἀποκατάσταση** τοῦ ἀποπεμφθέντος κληρικοῦ.

Μιὰ προσεκτικὴ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ τιμᾶ τοὺς ἀξίους καὶ ἐξέχοντες δημοσίους ἄνδρες. Ἀλλὰ νὰ μὴ προβάλλῃ πρότυπα ἐντελῶς ἀρνητικὰ μὲ βαρύτατο παρελθόν.

Ἡ ἐν λόγῳ τιμητικὴ ἀποκατάστασις ἔχει βαθύτερη πνευματικὴ σημασία. Ἐὰν ὁ κληρικὸς τὸ καθὼς τὸν θέλει ὁ Θεὸς καὶ τὸν ἀναζητᾶ ὁ λαός, τότε, προφανῶς, κακῶς ἀπεμακρύνθη.

Καὶ λογικὴ συνέπεια, τότε, καλῶς ἀπεμακρύνθη ὁ Μητροπολίτης **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ**, ὁ **πολύκαρπος** καὶ **καλλίκαρπος** ἐκεῖνος **Ἀρχιερεύς**. Καλῶς τότε "ἐσφαγιάσθη" ὁ κυρὸς **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ,** ὁ ἐκ τῶν Δώδεκα ἀδίκως σφαγιασθέντων Ἐπισκόπων, καί πολύ καλῶς τώρα, γιά δεύτερη φορά, "**σφαγιάζεται" μετά θάνατον.**

Ἀλλά τότε, αὐτό σημαίνει ἐπίσης ὅτι, καλῶς κατέλαβον τὸν Θρόνο τῆς Καρδίτσης οἱ λεγόμενοι "**Μοιχεπιβάτες**" Ἐπίσκοποι, ὁ κυρὸς **Κλεόπας**, ὁ κ. **Θεόκλητος** καὶ ὁ κυρὸς **Κύριλλος** Β΄.

Αὐτὸ φανερώνει πλήρη **ἀνατροπὴ** τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ **Δικαίου** καὶ ἀντιβαίνει πρὸς κάθε **αἴσθημα** τοῦ εὐσεβοῦς Χριστιανικοῦ πληρώματος, Κλήρου καὶ λαοῦ.

Χωρὶς νὰ ἀναφερθοῦμε ἔτι περαιτέρω γιὰ τὸ θέμα, σημειώνουμε πόσο δραματικὴ ἦτο ἡ **κατάστασις** κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Κυρίλλου Α΄, ὥστε αὐτὸς ἄφησε πίσω του μία Μητρόπολι-Ἐρείπιο, μὲ μεγάλο ἀριθμὸ **ἀναξίων κληρικῶν**. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναγκαστικὴ φυγή του, ἀπαιτήθη νὰ ἀπομακρυνθοῦν **ὀγδόντα ἱερεῖς (80)** ἀπὸ τὴν περιοχή.

Ἐν τέλει, εἶναι προφανὴς ἡ ἀστοχία τῆς ὀργανώσεως τιμητικῶν πανηγύρεων καὶ ἐκδηλώσεων γιὰ τὸν ἐν λόγῳ κληρικό. Νομίζουμε ὅτι ὁ φιλόχριστος λαός, οὐδόλως ἀποδέχεται οὔτε συγκατανεύει σέ ἀνάλογες ἀμφιλεγόμενες ἐνέργειες.

Μὲ τιμή
Πιστοί ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως
Θεσσαλιώτιδος
καί Φαναριοφερσάλων
ΚΑΡΔΙΤΣΑ 1-8-2017

Συνεχίζεται ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ κ. Χρ. Γιανναρᾶ ἀπὸ θιασώτας τοῦ Σεβ. Περγάμου

Εἰς τὸν «Ο.Τ.» (φ. 2168/09.06.2017) ἐγράψαμεν διὰ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Πατριάρχου Κων/λεως κατὰ τοῦ κ. Χρ. Γιανναρᾶ. Ὁ κ. Γιανναρᾶς εἰς συνέντευξιν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ Κολυμβαρίου εἶχεν ἀποδομήσει πλήρως τὴν σύναξιν τῶν Ἐπισκόπων, εἰς τὴν ὁποίαν προΐστατο ὁ Σεβ. Περγάμου. Ὁ Πατριάρχης εἰς ὁμιλίαν του εἰς τὸ ἵδρυμα Konrad Adenauer τὴν 1ην Ἰουνίου 2017, τὴν ὁποίαν βεβαίως δὲν εἶχε συγγράψει ὁ ἴδιος, ἀλλὰ πρόσωπον ποὺ γνωρίζει καλὰ τὴν «θεολογίαν» τοῦ Σεβ. Περγάμου, ἐπέκρινε σφοδρότατα τὸν κ. Γιανναρᾶν ἀναφερόμενος ὀνομαστικὰ εἰς αὐτόν. Προφανῶς εἰς τὸ παρασκήνιον κρύπτεται ἡ ἀντιζηλία Σεβ. Περγάμου καὶ Χρ. Γιανναρᾶ διὰ τὴν θεωρίαν τοῦ «προσώπου». Ἡ διαμάχη συνεχίζεται, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ γεγονότα. Γνωστὴ διὰ τὴν ὑποστήριξίν της πρὸς τὸν Σεβ. Περγάμου εἶναι ἡ Ἀκαδημία τοῦ Βόλου, ἡ ὁποία προσφάτως ἐξέδωσε συλλογικὸν ἔργον πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβ. Ἰ. Ζηζιούλα, τὸ ὁποῖον παρουσίασε τὴν 12ην Μαΐου εἰς τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσιν Θεσσαλονίκης καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ὡμίλησαν μεταξὺ ἄλλων ὁ π. Ἰωάννης Χρυσαυγῆς, ἐκπρόσωπος τύπου τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὸ Κολυμβάριον, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐκδότης κ. Πέτρος Παπασαραντόπουλος. Ὁ ἐν λόγῳ ἐκδότης εἰς πρόσφατον βιβλιοπαρουσίασίν του ἐγκωμιάζει τὸν Σεβασμιώτατον καὶ χαρακτηρίζει ἐσωστρεφῆ καὶ φοβικὴν τὴν ἀντίληψιν τοῦ κ. Γιανναρᾶ. Παραθέτομεν μέρος ἀπὸ τὴν βιβλιοπαρουσίασιν, ὅπως αὐτὴ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ περιοδικὸν «The Books' Journal» τῆς 25ης Ἰουλίου 2017:

«Τὸ συλλογικὸ ἔργο μὲ τίτλο Πρόσωπο, Εὐχαριστία καὶ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ σὲ ὀρθόδοξη καὶ οἰκουμενικὴ προοπτική. Σύναξις Εὐχαριστίας πρὸς τιμὴν τοῦ Μητροπολίτη Περγάμου Ἰωάννη Δ. Ζηζιούλα εἶναι μία πολυεπίπεδη ἀναφορὰ στὸ ἔργο ἑνὸς ἀπὸ τοὺς σημαντικότερους ἕλληνες θεολόγους τῆς ἐποχῆς μας, τοῦ Ἰωάννη Ζηζιούλα, Μητροπολίτη Περγάμου, γιὰ 31 συναπτὰ ἔτη, μετὰ τὴν «ἀθρόον» ἐκλογή του τὸ 1986, ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τὸν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἡ παρουσίαση τῶν σημαντικότερων πτυχῶν τοῦ θεολογικοῦ ἔργου τοῦ Ἰωάννη Ζηζιούλα ἀπὸ τὰ κείμενα ποὺ περιλαμβάνονται στὸν παρόντα τόμο δίδει τὴν εὐκαιρία γιὰ μία διαφορετική, πολιτικὴ ἀνάγνωση τοῦ ἔργου τοῦ Ζηζιούλα, τὴν ὁποία θὰ ἀποτολμήσω μὲ τὶς σκέψεις ποὺ ἀκολουθοῦν. Θὰ ξεκινήσω μὲ μία προσωπικὴ ἀνάμνηση.

Πρὶν ἀπὸ 22 χρόνια, τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1995, ἐνῷ τὰ Βαλκάνια εἶχαν ἤδη ἀναφλεγεῖ καὶ ὁ πόλεμος στὴ Γιουγκοσλαβία ἦταν σὲ πλήρη ἐξέλιξη, ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικότερα ζητήματα τῆς πολιτικῆς ἀτζέντας ἦταν ὁ ρόλος τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας στὰ μετακομμουνιστικὰ Βαλκάνια καὶ στὴ νέα διεθνῆ πραγματικότητα. Τότε ὀργανώθηκε στὴ Χαλκιδική, ἀπὸ τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἐρευνοῦν καὶ Πολιτικῆς Στρατηγικῆς, συνέδριο μὲ θέμα «Ὁ ρόλος τῆς Ὀρθοδοξίας στὴ νέα διεθνῆ πραγματικότητα». Τὰ ὀνόματα αὐτῶν ποὺ συμμετεῖχαν εἶναι ἐνδεικτικά τῆς σημασίας τοῦ συνεδρίου. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς ποὺ πῆραν μέρος, ἀπὸ ἱερωμένους συμμετεῖχαν ὁ Περγάμου Ἰωάννης, ὁ Ἑλβετίας Δαμασκηνός, ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Μελέτιος, ὁ πατὴρ Γεώργιος Μεταλληνός. Ἀπὸ πανεπιστημιακούς, ὁ Πασχάλης Κιτρομηλίδης, ὁ Ἰωάννης Κολιόπουλος, ὁ Χρῆστος Γιανναρᾶς.

Ἀπὸ τὶς παρεμβάσεις ἦταν προφανὴς μία βαθύτατη διάσταση ἀπόψεων ἀνάμεσα στοὺς συμμετέχοντες. Ἀπὸ τὴ μία πλευρά, ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ ὑποστήριζαν ὅτι ἡ ὀρθόδοξη πίστη ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ βασικὸ κριτήριο στὴν ἐπιλογὴ φίλων καὶ ἐχθρῶν στὰ μετακομμουνιστικὰ Βαλκάνια. Οἱ ἀκραῖοι ὑποστηρικτὲς αὐτῆς τῆς ἄποψης δὲν δίσταζαν νὰ δικαιολογήσουν, νὰ νομιμοποιήσουν καὶ νὰ ὑποστηρίξουν κάθε εἴδους ἐγκλήματα ποὺ γίνονταν στὸ ὄνομα τῆς ὀρθόδοξης πίστης. Ὑπῆρχαν καὶ κάποιοι ποὺ ὑποστήριζαν ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία θὰ μποροῦσε νὰ συμβάλει στὴν ἄμβλυνση τῶν ἐθνικιστικῶν παθῶν καὶ στὴν ὑπέρβαση τῶν πολιτικῶν συγκρούσεων. Οἱ ἀπόψεις αὐτὲς ἦταν μειοψηφικὲς στὸ συνέδριο, ὅπως ἄλλωστε καὶ στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία.

Ἀνάμεσά τους ξεχώρισε ἡ παρέμβαση τοῦ Ἰωάννη Ζηζιούλα ποὺ μίλησε μὲ θέμα τὸ ρόλο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴ νέα διεθνῆ πραγματικότητα. Ἐκεῖ ἄκουσα μὲ ἔκπληξη τὸν Ζηζιούλα νὰ ὑποστηρίζει ὅτι «χρειάζεται διάλογος τῆς Ὀρθοδοξίας μὲ τὰ σύγχρονα ρεύματα ποὺ ἀρδεύουν τὸν πολιτισμὸ τῆς ἐποχῆς μας, τὸν δυτικὸ κυρίως πολιτισμό. Καὶ ὁ διάλογος αὐτὸς ἀπαιτεῖ ἔντονη παρουσία τῆς Ὀρθοδοξίας στὸν σύγχρονο κόσμο, κάτι ποὺ οἱ ὑπάρχοντες ποιμένες καὶ οἱ διδάσκαλοι τῆς Ὀρθοδοξίας ἀδυνατοῦν, φοβούμενοι, νὰ προσφέρουν. [...] Ἡ Ὀρθοδοξία πρέπει νὰ πολιτευτεῖ οἰκουμενικά. Οἱ τοπικισμοὶ εἶναι μᾶλλον ἀναχρονισμός. Οἱ ἰδιαιτερότητες τῶν λαῶν πρέπει νὰ μείνουν σεβαστές, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀνοίξουν τοὺς ὁρίζοντές τους. Ἡ καταδίκη τοῦ ἐθνοφυλετισμοῦ ἀπὸ τοὺς πατριάρχες τῆς Ἀνατολῆς στὴν Κωνσταντινούπολη τὸν περασμένο αἰώνα ἦταν πράξη προφητική. Ἰσχύει κατ' ἐξοχὴν γιὰ τὸν αἰώνα ποὺ ἔρχεται»

Εἶναι προφανὲς ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μία ἐντελῶς διαφορετικὴ προσέγγιση ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἐπικρατοῦσε στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο, τόσο στὸ ἐπίπεδο τῆς θεολογίας ὅσο καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι στὴν παρέμβαση τοῦ Ζηζιούλα ἀντέδρασε ἔντονα ὁ Γιανναρᾶς ὑποστηρίζοντας ὅτι «τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν ἔννοια τῆς οἰκουμενικότητας. Ἀρχίζουμε καὶ τὴν ἀντιμετωπίζουμε μὲ τὸ βατικάνειο περιεχόμενο τῆς παγκοσμιότητας, εἶναι ὁλοφάνερο» γιὰ νὰ λάβει τὴν ἀπάντηση «διαφωνῶ μὲ ὅσα εἶπε (ὁ Χρῆστος Γιανναρᾶς) γιὰ τὴν οἰκουμενικότητα. Δὲν βλέπω στὴν Ὀρθοδοξία καμία δυνατότητα κἂν νὰ ἐκτραπεῖ σὲ βατικάνεια ἀντίληψη γιὰ παγκοσμιότητα».

Στὸ χῶρο τῆς ἑλλαδικῆς ἐκκλησίας, οἱ διαφορετικὲς φωνὲς ἀπὸ ἱερωμένους, ποὺ ἐκφράστηκαν στὴ συνάντηση τῆς Χαλκιδικῆς, περιθωριοποιήθηκαν ἐντελῶς μὲ τὴν ἀνάδειξη τοῦ Χριστόδουλου στὴ θέση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν τὸ 1998, ἐνῷ στὴν ὀρθόδοξη θεολογία εἶχε ἐπικρατήσει μία ἀντίληψη περίκλειστη, ἐσωστρεφής, φοβική, βαθιὰ ἀντιδυτική, μὲ κύριους ἐκφραστὲς τοὺς Χρῆστο Γιανναρᾶ, Βασίλειο Γοντικάκη καὶ Ἰωάννη Ρωμανίδη, ὅπου τὰ πάντα ἀνάγονταν στὸ μανιχαϊστικὸ ἑρμηνευτικὸ σχῆμα Ἀνατολῆς-Δύσης».

Τὸ Κολυμβάριον θὰ πλήξῃ καὶ τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα;

Μὲ τὴν συμπλήρωσιν ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τὸ Κολυμβάριον ἐδημοσιεύθησαν διάφορα ἄρθρα, τὰ ὁποῖα προβαίνουν εἰς ἀποτίμησιν τοῦ συμβάντος. Ἐξ αὐτῶν ἐπελέξαμεν ἀποσπάσματα ἀπὸ ἄρθρον τοῦ δημοσιογράφου κ. Ἀλεξάνδρου Στεφανοπούλου εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐπίκαιρα», διὰ νὰ καταδείξωμεν ὅτι καὶ ἄλλοι κύκλοι συμπεραίνουν ὄχι μόνον τὴν ἀποτυχίαν αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπικινδυνότητα σχίσματος.

«Ἀπαντήσεις εἰς τὰ μεγάλα ἐρωτήματα

Ἔπειτα ἀπὸ μία πιὸ προσεκτικὴ ματιὰ καὶ ἀνάλυση τόσο τῶν γεγονότων τοῦ 2016 ὅσο καὶ τῆς ἐπίδρασής τους ἕνα χρόνο ἀργότερα, τὰ ἐρωτήματα ποὺ τίθενται εἶναι πολλά… Μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθεῖ ὡς Ἁγία; Ἡ πλειοψηφία τῆς παγκόσμιας θεολογικῆς κοινότητας ἀπαντᾶ κατηγορηματικὰ ὄχι (!) καὶ τοῦτο γιὰ πολλοὺς λόγους…

Δὲν εἶναι λίγοι οἱ Θεολόγοι ἀλλὰ καὶ διακεκριμένοι Ἱεράρχες ποὺ κάνουν λόγο ἀκόμα καὶ γιὰ ὕβρη τὸ νὰ χαρακτηρίζεις μία διοργάνωση ποὺ συμμετέχεις Ἁγία, ἑπομένως αὐτοχαρακτηρίζεις καὶ τὸν ἑαυτόν σου Ἅγιο!

Ἕνωσε ἢ δίχασε τὴν Ὀρθοδοξία; Τὶς ἀπαντήσεις καλεῖται νὰ τὶς δώσει πρωτίστως ὁ πιστὸς λαός, μὲ τὴν ἀποδοχή του ἢ μή… Ἦταν πανορθόδοξη; Ὄχι βέβαια, ἀφοῦ μετεῖχαν οἱ 10 ἀπὸ τὶς 14 Ἐκκλησίες καί, μάλιστα, ἔλειπαν οἱ πολυπληθέστερες. Ἔλυσε ἢ δημιούργησε προβλήματα; Καὶ ἐδῶ ἡ ἀπάντηση εἶναι ξεκάθαρη: μᾶλλον δημιούργησε παρὰ ἔλυσε, εἰδικὰ στὸ ζήτημα τῆς διαποίμανσης τῶν ὀρθοδόξων τῆς Διασπορᾶς, ἀφοῦ ἐπέτεινε τὸ καθεστὼς τῆς ἀβεβαιότητας μὲ τὸν νεοεισαχθέντα θεσμὸ τῶν ἐπισκοπικῶν συνελεύσεων, ποὺ στὸ σύνολό του, κατὰ τὴν περιγραφὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, ἀπέτυχε οἰκτρά… Ἐξέτασε δογματικὰ ἢ θεολογικὰ ζητήματα; Κατηγορηματικὰ ὄχι, κανένα! Ἀντιθέτως, δημιούργησε πολλὰ καὶ δυσεπίλυτα προβλήματα… Οἱ ἀντιδράσεις ὀφείλονται μόνο στοὺς «ζηλωτὲς» ὑπερορθόδοξους; Ὄχι βέβαια. Οἱ σοβαρὲς καὶ νηφάλιες φωνὲς ξεχωρίζουν ἀπὸ τοὺς φωνασκοῦντες καὶ ἀλαλάζοντες.

Ἡ ἐπιρροὴ εἰς τὴν παγκόσμια σκακιέρα

Ὡστόσο, τὸ μεγάλο καὶ μεῖζον ἐρώτημα εἶναι ἂν αὐτὴ ἡ ὄντως μεγάλη καὶ κοπιώδης διοργάνωση ἕνωσε ἢ δίχασε τὴν Ὀρθοδοξία. Ἡ ἀπάντηση δὲν εἶναι εὔκολη. Ἀντιθέτως, εἶναι πολὺ δύσκολη, εἶναι πολυσύνθετη καὶ ἀπαιτεῖ χρόνο καὶ γνώση. Οἱ ἀντιδράσεις πάντως δὲν ἔχουν κοπάσει, ἀντιθέτως συνεχίζονται μὲ ἀπρόβλεπτες διαστάσεις... Τὰ «Ἐπίκαιρα» προσπάθησαν νὰ δώσουν στὸν ἀναγνώστη μία γενικὴ εἰκόνα καὶ θεώρηση τῶν πραγμάτων γύρω ἀπὸ τὸ μεῖζον αὐτὸ ζήτημα καθότι πρόκειται γιὰ θέμα ποὺ δὲν ἀφορᾶ μόνο στὴν κλειστὴ ἐκκλησιαστικὴ καὶ βαθιὰ (ἢ μὴ) θρησκευόμενη κοινότητα στὴν Ἑλλάδα ἢ ἀλλοῦ, ἀλλὰ σύμπασα τὴν ἀνὰ τὸν κόσμο Ὀρθοδοξία. Τὰ «Ἐπίκαιρα» ἐξαρχῆς θέτουν ἕνα καίριο ζήτημα, καὶ αὐτὸ ἀφορᾶ στὸ ἄμεσα ὁρατὸ μέλλον γιὰ τὶς γεωπολιτικὲς ἐπιδράσεις καὶ ἀναδράσεις ἢ ἀκόμα καὶ τυχὸν ἀντιδράσεις. Ἂν, δηλαδή, τελικῶς καρποφορήσουν μὲ τὶς κατάλληλες ζυμώσεις στὴν κοινωνία αὐτὰ τὰ κείμενα καὶ εἴτε γίνουν εἴτε δὲν γίνουν ἀποδεκτὰ ἀπὸ τὸ σύνολο τῆς ὀρθοδοξίας -ὅπως ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται-, ἡ διοργάνωση αὐτῆς εἶναι καὶ γεωπολιτικῆς σημασίας. Ἂν αὐτὰ τὰ κείμενα καθὼς καὶ ἡ ὅποια πολιτικὴ ἐπιρροή τους σὲ μέλλοντα γεγονότα μπορεῖ νὰ ἀποβεῖ μοιραία, ἀρνητική, ἀκόμα καὶ μὲ ἕνα de facto σχίσμα, τὶς συνέπειες τοῦ ὁποίου ὅλοι ἀπεύχονται. Ἐπισήμως σχίσμα δὲν ὑπάρχει. Ἀλλὰ ἀενάως ἄγεται καὶ φέρεται καὶ περιφέρεται ὡς περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Κωνσταντινούπολης καὶ τῆς Ρωσίας, τὶς δύο ἡγέτιδες δυνάμεις μέσα στὴν Ὀρθοδοξία. Ὁ ρόλος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἐξίσου καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων ἱστορικὰ καθοριστικός, ἀφοῦ οἱ Ἐκκλησίες -ἄς μοῦ συγχωρεθεῖ ὁ ἀδόκιμος ἐκκοσμικευμένος πολιτικὸς ὅρος- «δορυφόροι» ποὺ ἀλληλοεξαρτῶνται ἀπὸ Αὐτὴν (τὴν Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία) εἶναι ἀρκετὲς καὶ τοῦτο, γιατί μὲ τὴν καθεμιὰ Ἐκκλησία, ὅπως εἰδικῶς τῆς Κύπρου, ὑπάρχουν καὶ μείζονα ἐθνικὰ συμφέροντα ποὺ ἐφάπτονται Αὐτῆς. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ ἑλληνόφωνα (γιὰ πόσο ἀκόμα;) Πατριαρχεῖα τῆς Ἀλεξάνδρειας καὶ τῶν Ἱεροσολύμων, ποὺ κατ' οὐσίαν ζοῦν, τροφοδοτοῦνται καὶ αἱμοδοτοῦνται ἀπὸ τὴ μητέρα Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία. Γιὰ νὰ μὴ θέσω τὸ ζήτημα τῶν ἀπευθείας σχέσεων μὲ τὶς Ἐκκλησίες τῆς Σερβίας, ὅπου καὶ ἐκεῖ ἅπτονται τῶν ἐθνικῶν μας συμφερόντων, ἀκόμα καὶ μὲ αὐτὲς τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Βουλγαρίας. Τὸ μεῖζον ὅμως καὶ οὐσιαστικὸ ζήτημα ποὺ ἀναφύεται εἶναι ὁ καθορισμὸς καὶ ὁ συσχετισμὸς δυνάμεων στὰ Βαλκάνια καὶ στὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη μπροστὰ στὸν κίνδυνο τοῦ ριζοσπαστικοῦ Ἰσλάμ. Καὶ δὲν ἀπαιτεῖ ἁπλῶς ἐγρήγορση καὶ ἀφύπνιση, ἀλλὰ ἑνότητα, ὁμοψυχία, ἀδελφοσύνη, ἀλληλεγγύη καὶ κυρίως δράση καὶ ἀποφάσεις. Ἡ Ρωσία γιὰ πολλὰ ἀκόμα χρόνια, ἐκτὸς ἀπροόπτου, θὰ εἶναι μεγάλη καὶ ἡγέτιδα δύναμη ποὺ ὁλοένα καὶ θὰ ἰσχυροποιεῖται. Μπροστὰ σὲ αὐτὸ τὸ δεδομένο ἡ Ἑλλάδα καὶ κατ' ἐπέκταση ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἀναδιατάσσει καὶ νὰ ἐπανασχεδιάσει στρατηγικὴ καὶ δυνάμεις. Οἱ χῶρες ποὺ κάποτε -εἰδικὰ μετὰ τὴ διάλυση τοῦ ἀνατολικοῦ μπλὸκ καὶ τὴν ἀναβίωση τῶν Ἐκκλησιῶν τους- θὰ ἀποτελοῦσαν τὸ λεγόμενο ὀρθόδοξο τόξο στὰ Βαλκάνια (ἡ Ρωσία, ἡ Βουλγαρία, ἡ Γεωργία καὶ ἡ Σερβία) δὲν ἀποδέχτηκαν τὰ κείμενα αὐτὰ καὶ τὴ Σύνοδο στὸ σύνολό της καὶ ζητοῦν σύγκληση νέας, αὐτὴ τὴ φορὰ κυριολεκτικὰ Πανορθόδοξης, μὲ τὴ συμμετοχὴ ὅλων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τὸ ἴδιο μεγάλο πλῆγμα δέχτηκε καὶ ἡ ἑνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς μὲ τὴν ἀποχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιόχειας ἀλλὰ καὶ τὸ σχίσμα μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τῆς Ἀντιόχειας».

Σφοδρὰ ἐπίθεσις τοῦ Σεβ. Μιλήτου κατὰ τῶν ἀποτειχισμένων!

Εἰς ἀπαραδέκτους χαρακτηρισμοὺς προέβη ὁ Σεβ. Μιλήτου διὰ τοὺς ἀποτειχισθέντας. Ἡ στάσις του ὀξύνει τὴν κατάστασιν (ἐσκεμμένως;) καὶ ἐκθέτει τὸ Πατριαρχεῖον Κων/λεως. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα pentapostagma.gr τῆς 20ῆς Ἰουλίου 2017 εἶπε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Τὸ βασικὸ ὑπόβαθρο τῶν σχισμάτων δὲν εἶναι συνήθως δογματικό, ὅπως οἱ σύγχρονοι «ζηλωτὲς» ἰσχυρίζονται καὶ προβάλλουν, ἀλλὰ οἱ ὕπουλες καρδιές, ἡ ἔπαρση τῆς ψυχῆς, οἱ προσωπικὲς ἀντιπάθειες μὲ τοὺς Ἐπισκόπους καὶ ἡ ἄλογος οἴηση. Τονίζει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος σὲ μία ἀποστροφὴ τοῦ λόγου του ὅτι «οὐδὲν οὕτως ἀποσχίζει σῶμα Ἐκκλησίας ὡς ἀλαζονεία». Ἔτσι διαπιστώνουμε ὅτι τὰ σχίσματα στὴν πλειονότητά τους δὲν δημιουργοῦνται ἀπὸ ἁπλοῦς καὶ ἀγραμμάτους ἢ καλοπροαίρετους καὶ πιστοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔχουν μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ διαθέτουν μὲν θεολογικὲς γνώσεις, ἀλλὰ δὲν διαθέτουν τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἦθος, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ διαχειριστοῦν τὶς γνώσεις αὐτές. Φαίνεται ὅτι ἡ ὕπαρξη τῶν ἱερέων τῆς αἰσχύνης εἶναι ἕνα διαχρονικὸ φαινόμενο, τὸ ὁποῖο πάντοτε ἡ Ἐκκλησία θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζει…».

Σείεται τὸ Βατικανόν

Ὑψηλὰ ἱστάμενος Καρδινάλιος τοῦ Βατικανοῦ καὶ προσωπικὴ ἐπιλογὴ τοῦ Πάπα διὰ τὴν θέσιν ποὺ κατέχει κατηγορεῖται διὰ διαφθορὰν ἀνηλίκων. Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα newsbeast.gr τῆς 29ης Ἰουνίου 2017:

«Ὁ Πὲλ εἶναι ἀπὸ τὸ 2014 ἐλεγκτὴς τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Βατικανοῦ--ὁ πλέον ὑψηλόβαθμος ἀξιωματοῦχος τῆς Ἐκκλησίας ποὺ κατηγορεῖται γιὰ σεξουαλικὰ ἐγκλήματα. Γιὰ τοὺς πιστούς του, ὁ 76χρονος καρδινάλιος ἐνσωματώνει τὶς ἀξίες τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας τῆς Αὐστραλίας, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἐπικριτές του ἀντιπροσωπεύει ἕνα θεσμό, ὁ ὁποῖος ἀπέτυχε νὰ ἀντιμετωπίσει μὲ σωστὸ τρόπο αὐτὲς τὶς βαριὲς κατηγορίες... «Ἀνυπομονῶ νὰ ἐμφανιστῶ στὸ δικαστήριο. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν ἔχω διαπράξει ὅ,τι μοῦ προσάπτουν. Εἶναι ψευδῆ», εἶπε ὁ Πὲλ σὲ συνέντευξη Τύπου ποὺ διοργανώθηκε τὴν τελευταία στιγμή, ἀμέσως μετὰ τὴν δίωξη ποὺ τοῦ ἄσκησε ἡ ἀστυνομία γιὰ πολλὲς περιπτώσεις σεξουαλικῶν ἐγκλημάτων. Ὁ πάπας Φραγκίσκος τοῦ ἔδωσε ἄδεια νὰ ἐπιστρέψει στὴν πατρίδα του, τὴν Αὐστραλία, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει τὶς κατηγορίες. Ὁ Πὲλ εἶπε ὅτι θὰ ἐπιστρέψει, γιὰ νὰ ἀποκαταστήσει τὴ φήμη του ἔπειτα ἀπὸ τὴ διετῆ ἔρευνα, τὴν ὁποία περιέγραψε ὡς «ἀμείλικτη δολοφονία προσωπικότητας». Ἡ ὑπόθεση σεξουαλικῆς κακοποίησης παιδιῶν στοὺς κόλπους τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἦρθε στὸ φῶς τῆς δημοσιότητας τὸ 2001, ὅταν ἔγινε γνωστὸ ὅτι ἀμερικανοὶ ἐπίσκοποι στὴν περιοχὴ τῆς Βοστώνης εἶχαν ἁπλῶς μετακινήσει σὲ ἄλλη ἐπισκοπὴ τοὺς ὑπεύθυνους γιὰ τὰ ἀδικήματα αὐτὰ ἀντὶ νὰ τοὺς ἀποσχηματίσουν».

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ τ. Πάπα εἰς τὸ ἑδώλιον;

Φῆμαι ἀναφέρουν ὅτι ὁ τ. Πάπας παρητήθη μετὰ ἀπὸ πιέσεις διὰ συγκαλύψεις σκανδάλων. Προσφάτως ἦλθεν εἰς τὴν δημοσιότητα ὅτι ὁ ἀδελφός του ἦτο ὑπεύθυνος χορωδίας, παιδιὰ τῆς ὁποίας ἐκακοποιήθησαν. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Δημοκρατία» τῆς 19ης Ἰουλίου 2017:

«Στὸν σοκαριστικὸ ἀριθμὸ τῶν 547 θυμάτων κατέληξε ἡ ἔρευνα γιὰ τὸ σεξουαλικὸ σκάνδαλο ποὺ ἔχει ξεσπάσει στὴν ἐκκλησιαστικὴ χορωδία τῆς Βαυαρίας ἀπὸ τὸ 2010, ὁπότε ἀποκαλύφθηκε ἡ ἐπὶ μισὸ αἰώνα ἔκφυλη δράση τῶν καθηγητῶν της, ὑπὸ τὸ βλέμμα μάλιστα τοῦ ἰδίου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ τέως ἐπικεφαλῆς τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, Πάπα Βενέδικτου, ποὺ ἔκανε τὰ στραβὰ μάτια. Ὁ δικηγόρος Οὔρλιχ Βέμπερ, στὸν ὁποῖο ἀνατέθηκε ἀπὸ τὴν ἁρμόδια ἐπισκοπὴ νὰ διερευνήσει τὰ περιστατικὰ κακοποίησης ποὺ εἶχαν ὡς θύματα μαθητὲς τῆς καθολικῆς χορωδίας Regensburger Domspatzen, ἀνακοίνωσε ὅτι ἀνακάλυψε 67 περιστατικὰ σεξουαλικῆς κακοποίησης καὶ 500 περιστατικὰ ἄλλου εἴδους σωματικῆς βίας, μὲ κάποιους ἀπὸ τοὺς χορωδοὺς νὰ ἔχουν πέσει θύματα καὶ τῶν δύο. Πρόκειται οὐσιαστικὰ γιὰ ὑπερδιπλάσιο ἀριθμὸ περιστατικῶν ἀπὸ τὰ 231 ποὺ ἀνακάλυψε ἀρχικὰ ὁ Βέμπερ μέσα ἀπὸ τὶς πρῶτες συνεντεύξεις του τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2016. Ὁ Γκ. Ράτσινγκερ, ἀδελφὸς τοῦ τέως Πάπα, ἐμπλέκεται στὸ σκάνδαλο. Πολλὰ ἀπὸ τὰ θύματα εἶχαν παρομοιάσει τότε τὴ χορωδία μὲ «φυλακή, κόλαση ἢ στρατόπεδο συγκέντρωσης» καὶ εἶχαν περιγράψει τὴν περίοδο τῆς μαθητείας τους ἐκεῖ ὡς «τὴ χειρότερη περίοδο τῆς ζωῆς τους, ποὺ χαρακτηριζόταν ἀπὸ φόβο, βία καὶ ἀπόγνωση». Ὁ Ἀλεξάντερ Πρόμπστ... ὑποστηρίζει ὅτι ὁ ἴδιος δέχτηκε περισσότερες ἀπὸ ἑκατὸ «ἐπισκέψεις» τοῦ δασκάλου του. Ὁ Βέμπερ ἔριξε τὸ βάρος τῆς εὐθύνης γιὰ τὴν κατάσταση στὸν πρώην διευθυντὴ τῆς χορωδίας καὶ μεγαλύτερο ἀδελφὸ τοῦ τέως Πάπα Βενέδικτου, Γκέοργκ Ράτσινγκερ, ὁ ὁποῖος ὡστόσο ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν γνώριζε τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά».

Παπικὰ λείψανα προωθοῦν τὸν οἰκουμενισμόν

Ὁ Σεβ. Βολοκολὰμσκ συνηντήθη μὲ τὸν Καρδινάλιον Κοὺρτ Κόχ, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Μπάρι τά λείψανα τά φερόμενα ὅτι ἀνήκουν εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον. Ὡς παρεδέχθη αὐτὸ ἦτο τὸ ἑπόμενον βῆμα μετὰ τὴν συνάντησιν τῆς Ἀβάνας. Τὸ πάθημα τοῦ Σεβ. Φαναρίου μὲ τὴν μετακομιδὴν τοῦ «ἀδείου» «σκηνώματος» δὲν συνέτισε τοὺς Οἰκουμενιστάς, οἱ ὁποῖοι μὲ κάθε μέσον ἀποβλέπουν εἰς τὸν προσοδοφόρον λαϊκὸν οἰκουμενισμόν. Παραθέτομεν τμῆμα ἐκ τοῦ ἀνακοινωθέντος τοῦ γραφείου Ἐξωτερικῶν Σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας τῆς 27ης Ἰουλίου 2017:

«Σύμφωνα μὲ τὸν Μητροπολίτη Ἰλαρίωνα μέχρι στιγμῆς στὴ Μόσχα καὶ τὴν Ἁγία Πετρούπολη τὸ ἱερὸ λείψανο ἔχουν ἀσπασθεῖ συνολικὰ περισσότερα ἀπὸ 2 ἑκ. πιστοί. Ὁ Πρόεδρος τοῦ ΤΕΕΣ τόνισε ὅτι ἡ μεταφορὰ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ πλέον τιμωμένου στὴ Ρωσία Ἁγίου κατέστη ἐφικτὴ χάρις στὴ συμφωνία, ἡ ὁποία ἐπιτεύχθη κατὰ τὴν ἱστορικὴ συνάντηση μεταξύ τοῦ Πατριάρχη Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν κ.κ. Κυρίλλου καὶ τοῦ Πάπα Ρώμης Φραγκίσκου στὶς 12 Φεβρουαρίου 2016 στὴν Ἀβάνα. Ὁ Μητροπολίτης Ἰλαρίωνας εὐχαρίστησε τὸν Καρδινάλιο Κ. Κὸχ καὶ τοὺς συνεργάτες του γιὰ τὴ συμβολὴ στὴ διοργάνωση τοῦ ὅλου ἐγχειρήματος, τὸ ὁποῖο εἶχε τεράστια ἀπήχηση σὲ ὁλόκληρη τὴ Ρωσικὴ Ἐκκλησία… Τὸ ὑψηλὸ στέλεχος τῆς Ἁγίας Ἕδρας ὑπογράμμισε ὅτι τὸ παράδειγμα τῆς τιμῆς, μὲ τὴν ὁποία περιβάλλουν στὴ Ρωσία τὸν Ἅγιο, ἀποδεικνύει τὸ μεγάλο ρόλο τῆς τιμῆς τῶν ἁγίων τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν ὑφισταμένων διαφωνιῶν καὶ προκαταλήψεων μεταξὺ τῶν χριστιανῶν. Οἱ συνομιλητὲς συμφώνησαν νὰ συνεχισθεῖ ἡ διεκκλησιαστικὴ συνεργασία στὸν ὡς ἄνω τομέα. Ἀκόμη ὁ Μητροπολίτης Ἰλαρίωνας καὶ ὁ Καρδινάλιος Κ. Κὸχ μελέτησαν τὰ θέματα σχετικὰ μὲ τὴ δράση τῆς Κοινῆς Ὁμάδας Ἐργασίας γιὰ πολιτιστικὴ συνεργασία μεταξύ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ἁγίας Ἕδρας».

Ἐκοιμήθη ὁ Ἀρχ/της π. Γεώργιος Στέφας

Ἐκοιμήθη τὴν 2αν Αὐγούστου εἰς ἡλικίαν 87 ἐτῶν ὁ πρώην Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σταγῶν καὶ Μετεώρων Ἀρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Στέφας. Ἡ κηδεία ἔγινε τὴν Πέμπτην 3 Αὐγούστου εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίων Θεοδώρων Καλαμπάκας.

Ἦτο πολυτάλαντος, ἐκλεκτὸν δοχεῖον τῆς Χάριτος τοῦ Κυρίου μας. Ὡς φοιτητὴς συνεκρότησε καὶ διηύθυνε χορωδίας. Ὑπηρέτησεν ὡς καθηγητὴς θεολόγος εἰς τὴν μέση ἐκπαίδευσιν. Διηκόνησεν εἰς τὴν Ἱεραποστολὴν εἰς τὴν Κένυαν καὶ τὴν Κορέαν. Ἐδίδαξεν ἐπὶ τρία ἔτη εἰς τὸ Φροντιστήριον Πνευματικῶν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἱ. Μ. Πεντέλης.

Ἦτο συγγραφεὺς ἐκλεκτῶν βιβλίων καὶ πνευματικὸς πολλῶν πιστῶν χριστιανῶν. Νὰ ἔχωμε τὴν εὐχήν του. Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ πολυσεβάστου π. Γεωργίου.